

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

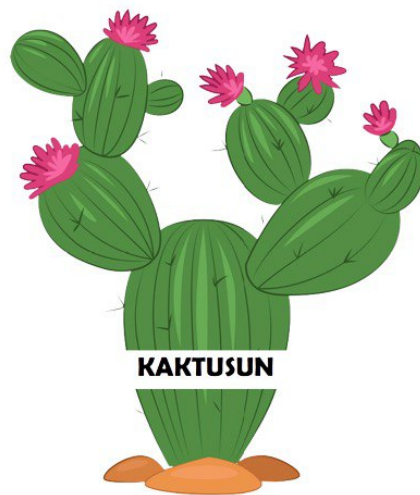
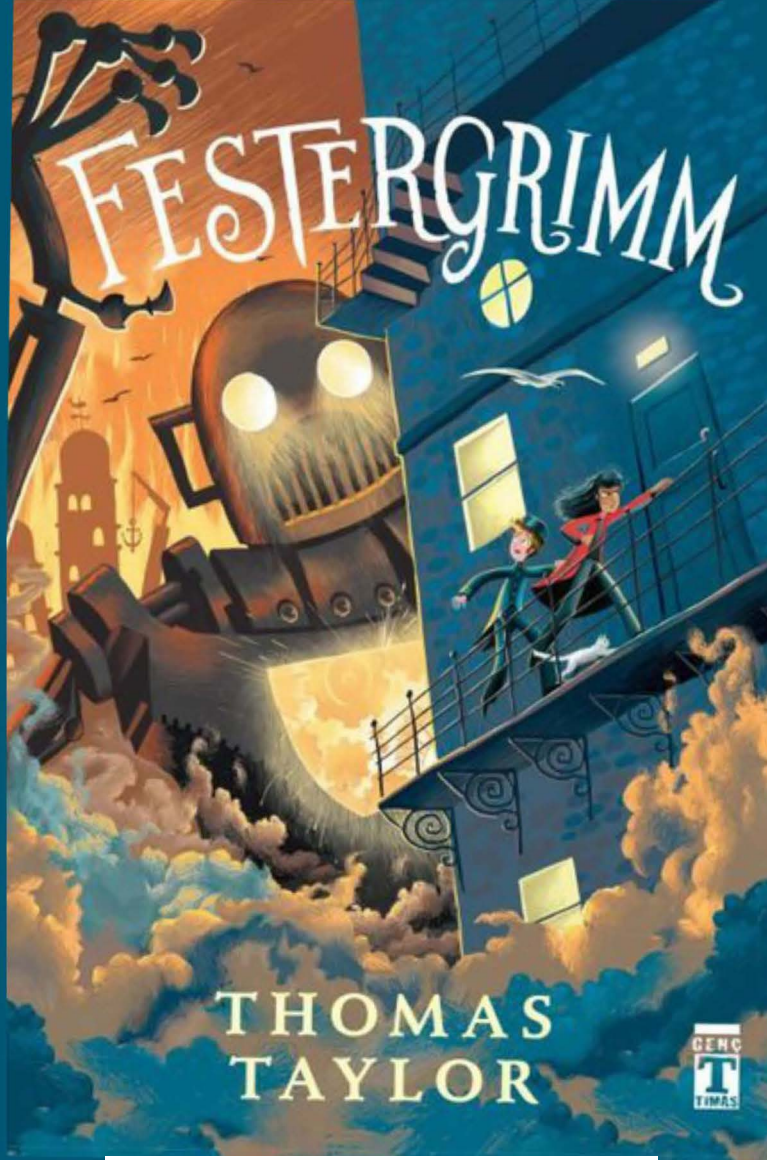
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

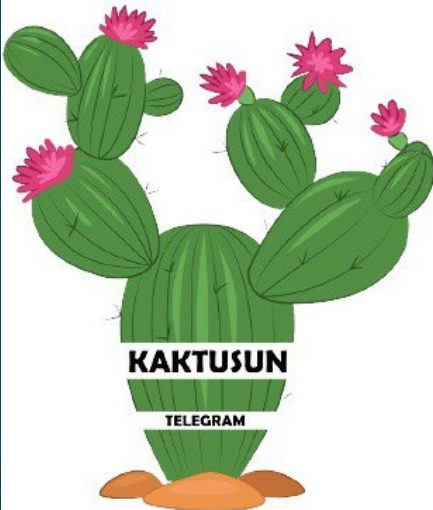
MEKANİK BİR DEV UYANIRKEN KASABA İÇİN ZAMAN DARALİYOR!

Büyük Nautilus Oteli'nin Kayıp Eşya Koruyucusu Herbie ve korkusuz arkadaşı Violet, şu ana dek Tuhaf Deniz Kasabası'nın pek çok sırrını ortaya çıkardı: Dalgaların altında gizlenen, sahillere vuran ve kilitli kapıların ardında yatan sırlar... Zeki ve acımasız düşmanları Sebastian Yılanbalık, kasabanın soğuk ve fırtınalı bir gününde ölümden dönmüş-
çesine ortaya çıkıp uzun süredir kapalı olan balmumu müzesini açma planlarını anlattığında, maceraperest ikili onun kötü niyetlerinden şüphelenir. Araştırmaları onları kasabanın sırlarla dolu efsanevi geçmişine götürdüğünde, haklı olduklarını anlarlar. Sebastian Yılanbalık, anahtarının Herbie'de olduğunu inandığı bu sırrı ortaya çıkarmak için her şeyi göze alır.

Ölümden dönen ezeli baş düşman... Ürkütücü efsaneler... Hareket eden balmumu heykelleri...
Ve kasabayı kasıp kavuran devasa bir robot...
Devamı için yeterince cesur musun?

*"Thomas Taylor'ın sihirli dokunuşu
imkânsız olana inanmanızı sağlıyor!"*

—Catherine Doyle,
Çok Satan Gençlik
Kitapları Yazarı

tuhaftenizkasabasi.net

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?

ISBN: 978-605-08-4637-9

arım var...

gencimas.com

gencimas

genc_timas

● TİMAŞ YAYINLARI ●
İSTANBUL 2022

CONFIDENTIAL

Blackburn George Frederick 1861

Verband Deutscher Maschinen- u. Apparatebauhersteller

Page Number: 1

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

Content: Body, Figure

Legend: Thousands of Cubic Yards

James Thompson & Son, Inc.

4. Research Syntheses / New Research

1. ~~SECRET~~ 1 ~~SECRET~~ 202

11-11-1964

Washburn, N. J. 1973.

~~1. Introduction~~ **Section 1**

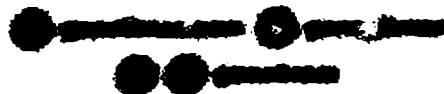
075-05-32-0617-9

FINLAND

Address: 1111 1st Avenue, Alexander Mch. Adyikapti Cd. No.5

Franchise Disclosure

Tel | (07) 23 911 24 24 | Southline Mo | 45587

[illegible]

Banker vs Clerk: Same or Different?

Admission Ticket Agreement **Form No. 5**

Language - English / French

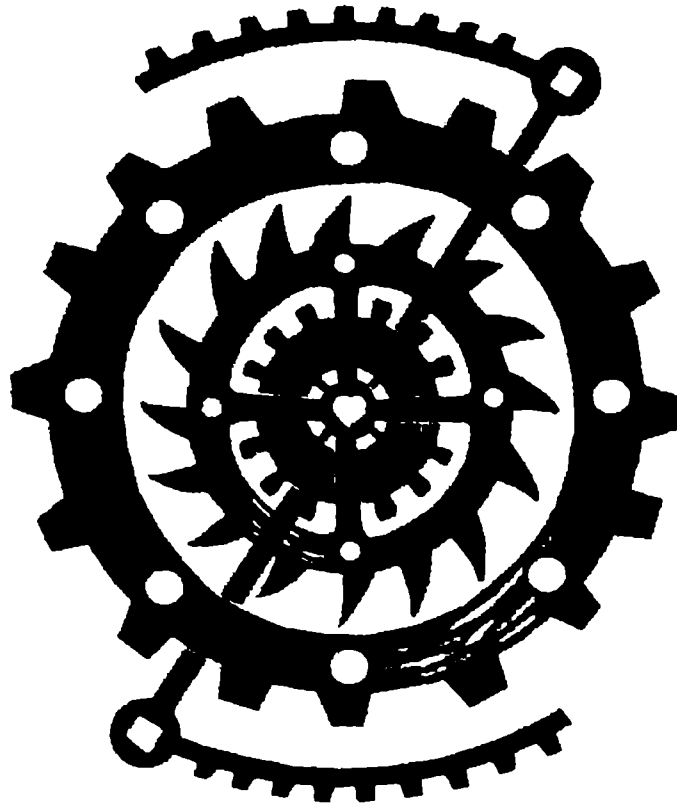
REF ID: A62121

© 1997 Thomson Textbook (rights & illustration)

C. 1943 George Brown (Agent - Minneapolis)

[illegible]

FESTERGRIMM

THOMAS
TAYLOR

● genctimas.com ●

THOMAS TAYLOR daime denir kınarında yaşıdı (gerçi Britanya Adaları'nda yaşıyomamız bu pek de zor değildir) Nesillerdir denacılık yapan bir aileden gıbet de meslek olarak daha az istenene ve daha çok tıktıra ve nez aventajlarından dolayı illüstratörlüğü seçti. Daha sanat okubandan mezun olur olmaz aldığı ilk profesyonel illüstrasyon ıqı. *Harry Potter* ve *Fetecir Tapı* için kapak resmi yapınaktı. Bunun ardından resimli kılaplara otaklandı ve bandlarıyla ödü bir kazandı.

Yazar olmaya hep an aıra da, çocukluğu strekli "Hayır, çok ını çiziyorsun, onun yerine illüstratör olmalısın," cevabını almakla geçti. Bu da yazarlığı denemesini güçleptirdi. Ama yine de denedi. Başta resimli kılaplarda ardından da romanlarla Meğerse hikâyeyi de insanın kendisi yaşatınca, bisküvileri kılaplara dönüştürmek çok daha eğlenceli oluyormuş.

Thomas hâlen bu kılaptaki hava kışlarının çoğunu sağlayan İngiltere'nin güney kıyısında yaşıyor. Mevsimli bir sahil tarayıcı okubundan şimdye dek içinde mesaj olan birçok şipe bulmuştu, hatta içlerinden biri de gizli bir kodla yazılmıştı. Henüz üzennr yıldırım düşmedi ama sahil tarayıcılık hazinelerini bulmak için en ideal zaman fırtına sonrası olduğuna göre bu sadece bir an meselesi.

William, Aimee, Emily and Tobias için,
T.T.

Bu kitabın yapımında hiçbir martıya
zarar verilmemiştir.

TUHAF DENİZ KASABASI HARİTASI

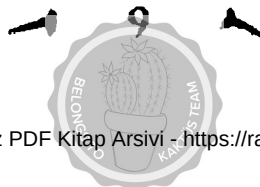

HAYALET TREN

BELA, TUHAF DENİZ KASABASI'NA KASIM AYI son-
lannın soğuk ve fırtınalı bir gününde geri döndü. Bunu ilk fark
eden tabii ki Violet olmuştu. Ama bu konuda en başından beri
midesi alt üst olup kötü bir şeyler hissedenden kendimdim, Büyük
Nautilus Oteli'nin Kayıp Eşya Sorumlusu Herbert Limon. Bu,
sürpriz bir otel konuğunu karşılamak üzere kasabanın yıkık
dökük tren istasyonuna gönderildiğimiz andan itibaren başlayan
kötü bir histi.

Biz sert rüzgârlar esen bilet gişesinden geçip perona doğru
çıkarken Vi, " Tuhaf Deniz Kasabası'nda bir tren istasyonu ol-
duğunu bile bilmiyordum," dedi. Paslar içindeki eski tren yolu,
Tuhaf Kayalıklar'ın içine uzun zaman önce oyulmuş tünelin

girişinde kayboluyordu. “Sanki bir hayalet tren gelecekmiş gibi görünüyor.”

Bay Yumuşakça, rüzgârın tren platformunda sürüklediği ölü yapraklara ve onları bir vızıltı sesi eşliğinde aydınlatan antika sokak lambasına bakarak “Pehl” diye yanıt verdi. Bahar mevsimi gelene dek kimsenin temizlemeyeceği örümcek ağlarıyla kaplı TUHAF DENİZ KASABASI’NA HOŞ GELDİNİZ tabelası, yerine getirilememiş bir söz gibi gıcırdadı. Rüzgâr ferforje sütunların arasından uğuldayarak eserken, bir yerlerden de açıklamakta zorlandığım düzenli bir gümleme sesi geliyordu.

Otel Yöneticisi korkudan ürpererek “Otele kışın bu kadar az konuk gelmesine şaşmamalı,” diye ekledi.

Yanımdaki ikiliye şöyle bir göz attım ve dudaklarım gülümsemeyele bükülme arasında seğirdi. Hem en iyi arkadaşım Violet, hem de Büyük Nautilus Oteli’nin sefil yaşlı yöneticisiyle birlikte her gün dışarı çıktığım yoktu. İkisiyle birden aynı anda uğraşmak zorunda kalmak, çok garip hissettiriyordu.

“Öyle pek de kullanılan bir tren hattı değil,” diye açıkladım Violet’e. “Bugünlerde daha çok turistlerin ilgisini çeken bir yer sayılır.”

Bethuselah adındaki antika buharlı tren, yaz aylarında eski uçurum hattında tıslayıp fısılayarak bir yukarı bir aşağı çalışırdı ve yol üstündeki neredeyse unutulmuş birkaç köyde dururdu. Ağustos ayında binen deniz – kum – güneş turistlerinin bu treni ilginç bulduklarını tahmin edebiliyordum. Ama *ilginç*, hava bir kez kapanıp da kışın karanlığı çöktükten sonra anlamı kolaylıkla *ürkütücüye* kayan sözcüklerden biriydi. Tren sezon dışında yine

de toprak kaymalarının ve hava koşullarının izin verdiği ölçüde zaman zaman çalışıyordu. Yine de o dönemde trenle bınmek için keçileri kaçırmış olmanız gerekirdi. İşte ben de o yüzden, ihtiyar Bechuselah'ın kasabaya gizemli bir ziyaretçi getirmesini beklerken Violet'ın dibine sokulmuş ve paltomla arkıma sarılmış bir halde "Bu konuda hiç iyi şeyler hissetmiyorum," diye söylenip durdum.

Benim nasıl hissettiğimi gormezden gelen Violet, cebindeki buruş buruş kâğıt poşetten Fosil Hanım'ın karamel şekerlemesini çıkarırken Otel Yöneticisi'ne ısrarlı bir tavırla "Gelen bu gizemli özel konuğun kim olduğu hakkında gerçekten de hiçbir fikriniz yok mu?" diye sordu.

Bay Yumuşakça topuğunun üstünde dönüp öfkeden diken diken olmuş bıyıklarını Violet'e çevirdi ve "Hayır, hiçbir fikrim yok," diye patladı. "Hem bu seni neden ilgilendiriyor, bilmiyorum. Ben Büyük Nautilus Oteli'nin Leydi Kraken'in emriyle gönderilmiş bir temsilcisi olarak burada bulunuyorum. Herbert Limon da bütün valizleri taşımak ve kendisine ne denilirse onu yapmak için burada. Bana senin neden burada olduğunu hatırlatır mısın, küçük hanım?"

Violet omuz silkti.

Ona hiç de yakışmayan tatlı bir masumiyet dolu bakışla "Belki de trenleri seviyorumdur," diye yanıt verdi. "Ve buraya da bir trene bakmaya gelmişimdir."

"Püfffi!" dedi Bay Yumuşakça. "Hiç de sanmam! Sen buraya çok özel konuğumuzu yakından görmek ve her zamanki gibi Limon oğlanın işini yapmasını engellemek için geldin. Ama seni

uyarıyorum, Violet Parmal Hanımefendi Hazretleri, bu çok özel kişiyi karşılarken önüne kırmızı halı serilmesi için gereken her şeyin yapılmasını rica etti. Ve sen işimize engel olmayacaksın!”

Ve püffff! demesinden kalanları bir mendille bıyığından silerken çok önemli görünmeye çalıştı.

Gözleri merakla parlayan Violet, “Öyleyse gerçekten de herhangi birisi olabilir yani?” dedi. “Bir film yıldızı olabilir! Ya da şampiyon bir sporcu. Ya da...” Kâğıt poşeti bana uzatmadan önce ağzına heyecanla bir parça karamel şekerlemesi attı. “Karanlık bir geçmişi olan ve gelişiyse yepyeni bir maceranın kıvılcımını ateşleyecek gizemli birisi!”

Gözleri sinirle kısılan Otel Yöneticisi, kâğıt poşeti bırakmam için elime vurdu.

“Görev başında tatlı yenmez! Ve karanlık geçmişlerle maceralar da yok, çok teşekkürler! Eğer elimde olsaydı... Ah, bu ses de ne?”

Daha önce fark ettiğimiz gümlleme sesi, giderek şiddetleniyordu.

İçimdeki kötü hissin daha da artmasıyla “Bu...” demeye başladım.

“Bu bir ayak sesine benziyor. Hem de saçaktan geliyor!”

Bay Yumuşakça, peronun üstünü örten gıcırtılı tahta saçağa doğru bakıp “Saçmalıklı” diyerek burnundan güldü. “Neden birisi orada, tepemizde olsun ki? Neden şuradaki... şuradaki deliğe doğru yürüsün? Hem de ayaklarını aynı bir şey... bir şey gibi ağır, korkunç, kararsız adımlarla sürüyerek? Aynı bir... Aynı bir...”

Yutkundu.

"Aynı bir zombi gibi mi?" diye sordum ve Yumuşakça korkudan kaskatı kesildi.

Yaklaşan her neyse onu görmek için üçümüz de yavaşça peron saçağındaki deliğe doğru baktık.

Güm... güm...

Güm!

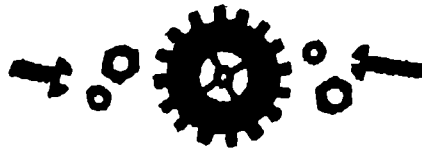
Ses, tam deliğin yanında birdenbire kesiliverdi.

Ve hiçbir şey olmadı.

Violet bir karamel şekerlemesi kupünü daha mideye indirmeden önce, parlayan gözlerle "Belki de gerçekten bir hayalet trendir," dedi. "Ne kadar heyecanlı!"

"Ah, daha neleri!" Bay Yumuşakça kendini toparladı. "Eminim bunun gayet mantıklı bir açıklaması..."

Ve işte tam o sırada, yıkık dökük tren istasyonunun gölgele-
rinin arasından, korkunç bir çaresizlik çığlığı eşliğinde hayalet
belirdi!

BETHUSELAH

YA DA DAHA DOĞRUSU HAYALET ÇATIDAKİ delikten düştü ve bir gümbürtüyle tren peronunun zeminine çakıldı. Ve o sırada bunun bir hayalet olmadığını, aslında...

“Bir martı!” diye çığlık attım ve çığlık atarken de bunu zaten en başından beri biliyormuş gibi görünmeye çalıştım.

Gerçekten de, tüyleri karman çorman olmuş grili mavili bir martı, perondaki yaprak yığınının üstünde debelenip duruyordu. Kulak tırmalayıcı tiz bir çığlık daha patlattı ve iki bacağıyla kanatlarından birine sıkıca sarılmış mavi bir şeyi şiddetle gagaladı.

Bay Yumuşakça gerisin geri giderek “İğrenç!” diye bağırdı. “Pis şey!”

“İğrenç değil,” dedi Violet. “Dolanmış. Eski bir poşete dolanmış.”

Violet karamel gaheriyeşen poşetini bu, taradığı etmeden elime tutuşturdu ve zeh durumndaki kuşu yanına çömelde. Violet'in etrafında acı içinde kıvrılanarak dönüp duran kuşa bakmak bana martılara ne kadar büyük olabildiğini hatırlattı. Vi, naylon torbayı yakalamaya çalıştı ama güldü bir gagalamasının hedef olmamak için ellerini çekmek zorunda kaldı. Ardından, martı bir kez daha debelenirken ve serbest haldeki tek kanadı anlaşılmaya yeni döerken Violet anlaşıp kuşu sıkıca ama nazıkçe yere bastırdı. Martı onu delicesine gagaladı. Ama bir zamanlar Kayıp Eşya Burundan ödünç alınmış ve hâlâ iade edilmemiş tazilesıyla büyük paltosunun kolları, onu korudu.

"Orada oylece durmasana Herbie!" Violet kuşu elinden kaçırmamak için nefes nefese mücadele ediyordu. "Ona yardım etmeliyiz. Yanında plastiği kesecek bir şey var mı?"

"Kesmek mi?" Bay Yumuşakça, sanki gerçekten bir hayalet belirmiş de o yüzden gördüklerine inanmakta güçlük çekiyormuş gibiydi.

"Ona yardım etmek mi? Saçmalama, kızım! Martılar baş belasıdır. Onlar başarıktan başka bir şey değildir. Onu raylara doğru tekmele ki tren, sefaletine son versin. Dünyadan bir tane kanatlı sıçan eksilmiş olur o kadar."

Violet, Otel Yöneticisi'ne çok keskin bir bakış atarken ben de ceplerimin derinliklerini karıştırdım. Keşke Violet'in keskin bakışlarından birini kuşu kurtarmak için kullanabilseydim. Ama Violet'e verebileceğim tek şey alet çantasının anahtarıydı.

"Sorun yok, sorun yok." Vi, dolanmış mavi naylon torbayı anahtarla keserken bir yandan da panik içindeki martıya yumu-

şak bir sesle hadıdada "O korkunç adama dantelas bağ. Buradan özgür kalacaksın "

Hiçbir şey demedim. Bay Yumusakça'yla aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum ama marulının her bir gerçekten de hem bağ belası hem de hırısı! Ve *Tuhaf Deme Martıları* da en kötüsüydu. Yıllar içinde bu sınıf bozucu kuşlara hatırlayamayacağım kadar çok patates ıztırapına ve çorak kapılarına. Ama bir yandan Violet'in hakkı olduğunu da biliyordum. Zavallı şeyi yavaş ve naylonlu bir oturma tırk edemeydik.

"Peh!" dedi Bay Yumusakça. "Sizin gibi iyilik timsali muhal- lebi çocuklarının sorunu da bu işte. Bir karşılığı olmadığında bile iyilik yapıyorsunuz. Ama o hayvan sana teşekkür etmeyecek, kızım. Karşılıksız iyilik yaptığında yaralı kalbine eşlik edecek bir de yaralı elan olur. Olacağı o işte."

Torba sonunda çıktı ve artık öbür kanadı da serbest kalan kuş daha da büyük bir güçle debelenmeye başladı. Violet, martıyı serbest bırakmak için elleriyle kaldırıken "Gen çekilini!" diye bağır- ırdı. Kuş havaya fırladı, peron boyunca çılgınca kanat çırpı ve gökyüzüne yükseldi.

"İyiliğin daima bir karşılığı vardır," dedi Violet ayağa kalkıp Otel Yöneticisi'yle yüz yüze gelerek. "Bir gün siz bir yabancıya yardımına ihtiyaç duyarsınız ve..."

Ama Violet daha sözünü bitiremeden martı birdenbire tekrar ortaya çıktı! Violet'e doğru dalışa geçip onu vahşice gagala- maya başlayınca o da elleriyle gözlerini korumak zorunda kaldı. Violet acı içinde çığlık atarken kuş başının üzerinde asılı kalacak şekilde kanatlarını çırpmaya devam etti ve onu tekrar

isimni gagaletdi. Ardından, becağılarını ona yardım edebilmek için nihayet hareketler geçirdiği sırada koca beyaz kuş bama doğru kanat çapır! Buztanın dibinde son bu kanatlı denizci oğlunu daha pishanarak kasameli gekerleromu peşinen elinden kaptı. Güçlü kanatlarını çapır itahtarının üzerindeki galyatıların doğru yöknekti ve vırsak denize doğru uzaklaştı. Bir ayağının etrafına tıllı kıyık bir mavı naylon tortu parçası sarılıydı.

"Violet!" Koca koca yanına gittim. "Vi, iyi misin?"

Violet elime anladı. Yanığında kötü bir kesik, yüzünde de bu pışkırtık izlenim vardı.

Ve ope tam o sırada yeni bir ses duyduk. Korkunç, hırıltılı, kıldak ezmeleyici bir ses. Sesin geldiği yere baktığımızda bunun kendisi kaybetmiş bir şekilde gülen Bay Yumuşakça'nın sesi olduğunu anladık.

Gıdaktırtısına sesler çıkarak "Ahk ahk ahk," diye kahkaha attı. "Bu pışık iyi..."

Devam etmeden önce derin bir nefes alması gerekti.

"Belki artık dersini almışsındır, kızım. Evrenin ıylık yapanlara altın tepside ödülleri sunduğunu ve herkesin hak ettiği tadıyı aldığını zannediyor olabilirsin ama martı sana aksini söylüyor. Hah! Umanın gerçekleştiremediğini görmüşsündür. Şimdi temizlen bakalım. Tren geliyor ve özel konuğumuzun bu kan gölüyle karşılaşmasını istemem. Tuhaf Deniz Kasabası'nın zaten yeterince kötü bir şöhreti var."

Uzakta, tünelin içindeki bir ışık giderek büyürken ve yaklaşan lokomotifin yankılanan sesleri havayı doldururken tek

yapabildiğim Violet'e temizimsi bir mendil uzatmak ve onu cesaretlendirmek için sıtmak oldu.

“Şapkanı düzelt, Limon!” dedi kravatıyla oynayan Bay Yumuşakça bana. “Ve bir kereliğine de olsa bir işe yanyormuş gibi görün. Unutma, ilk izlenim gibisi yoktur.”

Hafifçe “İlk izlenim en kötüsü bile olsa.” diye mırıldandım ama Yumuşakça saçını düzeltmekle öylesine meşguldü ki bunu fark edemedi bile.

Violet yanığına hafifçe dokunurken “Çok fena görünüyor,” diye ekledim.

Hafifçe gülümsedi.

“Başıma daha kötüler de geldi,” dedi. “Ama ona yardım etmek yine de doğrusuydu.”

“Biliyorum,” diye karşılık verdim. “Ama gelecekte yaşanacak kötü şeylerin işaretiymiş gibi hissediyorum. O özel konuğu ilk duyduğumdan beri, içimde...”

“Kötü bir his mi var?” Violet cümleyi benim yerime tamamladı. “Evet, söylemiştin. Ama Herbie, bu yeni bir maceranın başlangıcı olabilir. Azıcık olsun heyecanlanmıyor musun?”

“Yoo.”

“Gerçekten mi? O trende kimin olduğunu hiç mi merak etmiyorsun?”

“Yoo,” dedim yine.

“Ama...” Belli ki Violet beni ikna etmek için için sağlam bir argüman geliştirmek üzereydi.

Şapkamı düzeltip arkadaşşıma en kararlı bakışlarımdan birini attım ve sertçe "Orada dur bakalım, Vi," dedim. "Bu yılın kasım ayını YOO deme ayı ilan ettim. Ayın başından beri maceralarla uzaktan yakından ilgili olabilecek her şeye 'yoo' diyordum ve iki günüm daha kaldı. Buraya sadece çantaları taşımaya ve ettiye sütlüye bulaşmamaya geldim, teşekkürler. O martıyla yaşadığın kötü tecrübeden sonra sana da aynısını yapmanı öneririm."

Violet "Herbie!" diye çığlık atıp yanağını tekrar kanattı.

"Yoo!" dedim ve ona bir mendil daha verdim. "Kayıp Eşya Büromdaki odun sobasının sıcaklık ateşine ne kadar çabuk dönersek o kadar iyi olacağım, konu kapanmıştır. Hem tren de geldi işte."

Islı bir duman bulutunun bastırması ve buharlı düdüğü ıslı-ğıyla, Bethuselah istasyona yavaşlayarak girdi. Devasa tren son bir çuflamayla tamamen dururken dolu dolu öksüren ihtiyar bir demir ejderha gibi tısladı. Lokomotifi daha önce hiç yakından görmemiştim. Kırmızıyla siyaha boyalı muazzam gövdesi bize tepeden bakıyordu. Peronu kaplayan ve deniz sisi kadar yoğun dev buhar ve duman bulutları, Bay Yumuşakça'nın tükürükler saçarak mendiline öksürmesine neden oldu.

Bir ses, "Tuhaf Deniz Kasabası!" diye seslendi ve eski moda bir üniforma giymiş kondüktörü belli belirsiz gördük. Perona çıktı ve bir el çanı çaldı. "Tuhaf Deniz Kasabası! Hattın sonu!"

"Cidden mi!?" Yüzünün önündeki dumanı savuran Bay Yumuşakça'nın ağzı açık kalmıştı. "Zaten sadece bu sefil kasabada böyle bir saçmalığa katlanmak zorunda kalırdım. Hem de bu *buharlı* tren! Bu cehennem zamazingosu buralara değil, bu müzeye ait."

“Gürültüyü kesin, teşekkürler.” Kondüktör, Bethuselah’ın gövdesinin yan tarafına sevgiyle dokunurken otel yöneticisine dik dik baktı. “Emektar Beth’in önünde daha uzun yılları var, değil mi kızım?”

Sanki cevap vermişçesine, trenin düdüğünden güçlü bir *düüüt* sesi çıktı.

“Şimdi tüm yolcular vagonlara binsin,” diye devam etti kondüktör.

“Hava durumunda kar yağacağını söylediler ve kar yağarken sıkışıp kalmak isteyeceğiniz son yer Tuhaf Deniz Kasabası’dır. Herkes vagonlara!”

“Biz trene *binmiyoruz*,” dedi Bay Yumuşakça öfkeyle. “Trenden birisini *almaya* geldik. Çok önemli birisini. Hiç yolcunuz yok mu?”

Kondüktör, tekrar perona doğru baktı. Dumanların ve karanlığın içinden kimse çıkmadı.

“İlginç, trende birisinin olduğunu zannetmiştim,” dedi omuz silkerek, “ama yanılmış olmalıyım.”

Ardından makiniste işaretle bulundu, trene geri çıktı ve kapıyı arkasından sertçe kapattı. Görkemli lokomotif, kararlılıkla büyük bir buhar bulutu saldı. Ardından bir başkası ve ardından bir başkası daha. Ve tünele yavaş yavaş, gerisin geri girmeye başladı.

Bay Yumuşakça, trenin harekete başlamasının ardından “Durun!” diye çığlık attı. “Peki ya benim VIP konuğum ne olacak?”

-
- “Çok önemli kişi” anlamına gelen *very important person*’ın kısaltması

Ama tren yankılanan son bir veda düdüğü çalıp gitti. Arkasında dönüp duran bulutlarla boş bir perondan başka bir şey kalmamıştı.

Ama bir saniye... Peron tamamen boş değildi.

Denizden esen rüzgâr dumanı dağıtmaya başlayınca, aslında peronda bir şey varmış gibi göründü. Karanlığın içinde bir şekil gıderek daha görünür bir hal alıyordu. İki valizin ortasında duran yalnız bir adamın şekli.

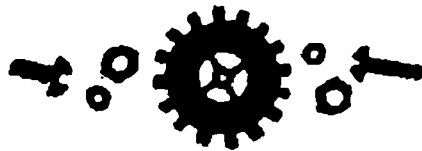
“Ah!” Bay Yumuşakça durdu ve tekrar kravatını düzeltti. “Affınıza sığınıyorum, bayım. Bizi mi bekliyordunuz? Büyük Nautilus Oteli'nden buraya özel bir konuğu karşılamak için geldik. O... O acaba siz misiniz?”

İnsan şeklindeki siluetten “Vay, vay, vay,” diye bir ses geldi. “Eğer çok yanılmıyorsam bu Godfrey Yumuşakça olmalı. Ah, eve dönmek o kadar güzel ki.”

Ardından adam titrek ışığın altına doğru ilerledi ve şapkasını kaldırdı. O kadar büyük bir şok yaşadım ki kendime engel olmadan “YOO!” diye bağırdım. Yanımda kaskatı kesilen Violet yüksek bir şaşkınlık nidası çıkarverdi.

Çünkü, anlaşılan o ki, bugün bir hayalet görecektik.

Adam şüpheye en ufak bir yer bırakmamak için ışığın tam altına adımını atarken “Belki de beni hatırlıyorsunuzdur?” dedi. “Hatırladığınızdan eminim. Ben Yılanbalık. Sebastian Yılanbalık.”

KÖTÜLÜK PEŞİNDE

“AMA EMİN MİSİNİZ?” dedi Wendy Fosil. “Gerçekten o olduğundan emin mısınız?”

“Evvvet!” diye bağırdım.

Tuhaf Kitap Dispanseri'nin ana odasında çatırdayan ateşin yanında otururken ve insana güç veren sıcak çikolata kupalarını sımsıkı kavrarken, dediklerimize inanmakta güçlük çeken üç çift göz üzerimize dikilmişti.

“Tabi ki eminiz!” dedi Violet. Sıcak çikolatasını neredeyse kucagında kestirmeye çalışan kitapçı dükkanının kedisi Erwin'in üstüne döküyordu. Tuhaf Kitap Dispanseri'nin sahibi Jenny Hannover, Violet'in yanağındaki yarayı antiseptikle temizliyordu.

"Nasıl emin olmayabilirsiniz ki?" diye devam etti Violet. "Tabii ki Yılanbalık'ın ta kendisiydi, sanki kötü hiçbir şey olmaması ve hiçbir suçu yokmuş gibi perinde cylece dikilmiş dursuyordu!"

Uç çift göz birbirine dönüp durdu. Belli ki tephe kandeydiler. Gözlerden Doktor Deryademaz'e ait olanı, bizz fırça gibi kaşlarının altından kısılarak baktı. Doktor, kasabanın hem sağlık uzmanı hem de Tuhaflık Müzesi'nin küratörüydü ve kulaga pek de manuklı gelmeyen şeyler karşısında gözlerini kısımasının onun için bir parçası olduğunu düşünüyordum. Arıdından dikkatini hâlâ Violet'in yarasına pansuman yapan Jenny'ye yöneltti.

"Bunu benim yapmamı ister miydin?" diye sordu. "Doktor çantam yanımda."

Jenny daha cevap verememişti ki Fosil Hanım haykırıncasına "Semi Yılanbalık'ın mı incittiğini söylüyorsun?" diye sordu. Kasabanın tek profesyonel sahil tarayıcısı Fosil Hanım, üçüncü göz çiftinin sahibiydi. Ve gözleri, kan görmekten dolayı fal taşı gibi açılmıştı. "Yarı trenden indikten sonra bir şey mi yaptı?"

"Bunu yapan Yılanbalık değildi," diye açıkladım. "Violet bir martıyla arkadaş olmaya çalıştı, hepsi bu."

Doktor diliyle cıklayarak "Hiç de akıllıca değil," dedi. "Turistler gittikten sonra yemek için çok saldırganlaşabiliyorlar. Aslında, kuzey gümüş martısı özellikle şu davranışıyla meşhurdur..."

Violet, "Kuzey gümüş martısının hangi davranışıyla meşhur olduğu umurumda bile değil!" diye bağırıp Jenny'nin panikle çekilip arkasına yaslanmasına neden oldu. "Ne dediğimizi

duymadınız mı? Sebastian Yılanbalık Tuhaf Deniz Kasabası'na geri döndü!"

"İyi ama siz ne yaptınız?" diye sordu Fosil Hanım.

"Ne yapabiliirdik ki," dedim omuzlarımı silkerek, "bize söyleneni yapmaktan başka? Bay Yumuşakça ona sanki Kraliyet ailesindenmiş gibi otele kadar eşlik ederken ben de havalı valizlerini taşıdım. Kendisi şu anda oradaki en kaliteli odalardan birinde perilerin kanatlarını koparıırken yavru köpekleri de tatlı çatalıyla yiyordur diye tahmin ediyorum. Ya da onun gibi kötüler eğlenmek için artık her ne yapıyorsa..."

Doktor Deryadeniz tekrar gözlerini kısıp "Kasabada zaten bir evi var," dedi. "Neden otelde kalıyor ki?"

Jenny, Violet'in yanağına yaptığı pansumanı bitirirken "Sebastian'ın evi geçen yılın büyük bir bölümünde tahta perdelerle örtülüydü," diye karşılık verdi. "Şu anda pek konforlu olduğunu sanmam. Hem oraya yakınlarda birisi zorla girmemiş miydi? Hatta bir de yangın çıkmamış mıydı?"

Sıcak çikolatamı höpürdetip Violet'in gözlerine baktım. Yakınlarda Sebastian Yılanbalık'ın evine gerçekten de birileri zorla girmişti ki bu, şey, birazcık bizimle alakalı olabilirdi. Ve evet, işler belki de birazcık ateşli bir hâl almıştı. Sıcak çikolatamı tekrar ve bu sefer daha gürültülü höpürdettim.

Violet tam o sırada, "Sormamız gereken sorular gerçekten de bunlar mı?" dedi. "Nerede uyuduğu ve rahatının yerinde olup olmadığı mı? Sebastian Yılanbalık'tan bahsediyoruz! Ne yapacağız?"

Doktor Deryadeniz ayağa kalktı. Büyük mermer şömineye kadar yürüdü ve ocak demiriyle ateşi daha da neşeyle parlayacak şekilde dürttü. Işık, yıldızlarla kaplı gece mavisi tavana kadar yükselen raflar dolusu sayısız kitabın sırtından yansıyıp etrafımızda dans etti.

İşi Tuhaf Deniz Kasabası'nın kitap dispanserinde sizin için kitap seçmek olan mekanik deniz maymunu, Violet'in sorusuna birinin cevap vermesini bekler gibi kılı ve korkunç bir şekilde vitrindeki kaidesinde oturuyordu.

Üç yetişkin, cevap vermek yerine bizi sohbetin dışında bırakarak kendi aralarında konuşmaya başladı. "Eğer geri döndüyse o halde..." ve "hatası suçluymuş gibi davranışlar sergilemekti..." ve hatta "belki de onunla konuşup kendisini savunmasına fırsat tanımalıyız..." gibi cümleler duyduk. Bu sonuncusunu doktor söylemişti ve diğerleri de başlarını sallayarak ona katılmıştı.

"Ama durun!" Violet, Erwin'i yere düşürerek ayağa fırladı. Doktor Deryadeniz, paltosunu almak için uzanıyordu. "Oraya öylece gidemezsiniz. Yılanbalık *çok tehlikeli*! Birisini aramamız gerekmez mi? Ya da... ya da bir şeyi?"

"Kimi arayabilirsiniz ki?" diye karşılık verdi doktor. "Ve neyi kanıtlayabilirsiniz? Violet, adamın şüpheli bir geçmişi olduğunu biliyoruz ama kendimizi fazla kaptırmayalım. Eğer yeni bir kötülük planlıyor olsaydı böyle açıkça, göstere göstere ve bir trenle gelmezdi, değil mi?"

"Ama..."

Doktor sertçe “Hayır, Violet,” dedi. “Şimdilik gözümüz onun üzerinde olsun ve eğer kötü bir niyeti olduğu ortaya çıkarsa onunla belki yüz yüze konuşuruz. Ama sadece öyleyse. Herkes ikinci bir şansı hak eder. Önce burada ne yaptığını öğrenelim, ardından karar veriniz.”

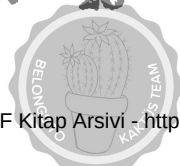
Violet, birbirine dolanmış koyu renkli saçlarının arkasından duyduklarına inanamamanın müthiş öfkesiyle dolu bir bakışla kendini tekrar koltuğa bıraktı.

“Ah, Herbie, şu senin kurmalı deniz kabuklu alet vardı ya...” Doktor, paltosunu giyerken kapıda duraklayıp ekledi. “Hani bana tamir etmem için bıraktığın? Bana uğrayıp onu alsan iyi olur. Ne yazık ki benim uzmanlığımı bile aşan bir düzeyde hasara uğramış.”

Doktor Deryadeniz, bu üzücü haberi vermesinin ardından kitapçı dükkanından ayrıldı. Kendini koltuğuma bırakma sırası bendeydi.

Doktorun bahsettiği deniz kabuğu, benim kurmalı keşiş yengecim ve güvenilir mekanik yardımcım Kurgeç’ten başkası değildi. Eğer Tuhaf Deniz Kasabası’na daha önce uğramış ve hakkımdaki hikâyelerden bazılarını duymuşsanız, onu zaten tanıyorsunuzdur. Kurgeç, Violet ile beni birçok tehlikeli durumdan kurtarmış küçük ve mucizevi bir cihazdır. Ama son maceramızda paramparça olmuştu. Ve şimdi de onu bir daha asla yardımımıza çağıramayabilirmişiz gibi görünüyordu.

Jenny, bize güven verici bir gülümsemeyle “Siz ikiniz, haydi bakalım!” dedi. “Suratlarınızı asmayın öyle. Bunun sizin için büyük bir şok olduğunu biliyorum ama doktor şimdilik Yılanbalık’a

sadece uzak bir mesafeden göz kulak olmakta muhtemelen haklı. Bu arada sana bir yara bandı getireyim Violet. Kaşlarını bu kadar sert çatmaya devam edersen o çizik tekrar kanayacak.”

“Ben de çaydanlığın altını tekrar yakayım,” diye ekledi Jenny’nin peşinde odadan çıkan Fosil Hanım. “Denizin alçalmasını beklerken bir fincan çay daha içebilirim.”

“Neden anlamıyorlar Herbie?” Vi, yetişkinler çıkıp da baş başa kaldığımızda hemen ve ısrarlı bir tavırla sordu. “Yılanbalık’ın yaptığı onca şeyden sonra nasıl bu kadar sakin ve kaygısızlar olurlar?”

Ve birdenbire anladığımı düşündüm.

“Çünkü onlar bizim bildiklerimizi bilmiyorlar, Vi,” dedim. “Yani tamamını bilmiyorlar. Kötü şeyler yaptığını anlıyorlar ama bizim *gördüklerimizi* aslında görmediler, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bizi savaş gemisi *Leviathan*’ın enkazından kurtarmalarını hatırla. Yılanbalık’ın Malamander yumurtasını ele geçirmek için söylediği ve yaptığı onca korkunç şeyden *sonra* oraya varabilmişlerdi. Gerçekten ürkütücü olan şeyleri hiç görmediler. Onun sorumsuz ve ne yapacağı tahmin edilemez biri olduğunu biliyorlar ama aslında ne kadar kötü biri olduğunu bildiklerini hiç sanmıyorum.”

“Peki ya Gargantis maceramız?” diye sordu Violet. “Ve Karakasvet feneri yüzünden bütün o başımıza gelenler? O olaylar sırasında yeterince görmüş olmaları gerekmez mi?”

Omuz silktim.

“Hep yanımızda değillerdi. Ve bazen de yaralanmış, dikkatleri dağılmış ya da kara büyüyle efsunlanmış durumdaydılar. Maceraları yaşayan biziz, Vi. Sen ve ben. Fosil Hanım, Jenny ve Doktor sadece olaylar bittikten sonra ortalığı toparlayıp bize sandviçler hazırlıyorlar. Hayır, konu Sebastian Yılanbalık olduğunda diğerleri çoğunlukla biz onlara ne anlatmışsak sadece o kadarını biliyorlar. Ve onlara asla *her şeyi* anlatmıyoruz, değil mi? En azından ben anlatmıyorum.”

“Ama Yılanbalık bir canavar!” diye haykırdı Violet. “Başımıza gelen bütün korkunç şeylerin arkasındaki gerçek canavar o! Annemle babamın kaybolmasının da. Bunu *nasıl* bilemezler?”

“Her yetişkin bir zamanlar çocuktı,” dedi tanıdık bir kedi sesi. “Ama çok azı bunu hatırlar.”

Nihayet Violet’in kucasına tekrar atlamaya cesaret eden Erwin, gelmiş geçmiş en gürültülü mırıltısını çıkarmaya başladı.

Kedinin başını parmaklarımla boğumlarıyla okşayarak “Bunun ne demek olduğundan emin değilim,” dedim. “Ama büyüklerin dünyayı farklı şekilde gördüklerini söylüyorsan, seninle aynı fikirdeyim.”

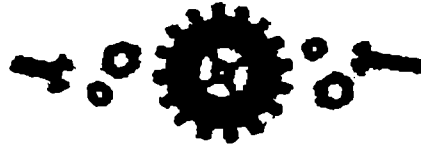
“Beni bir zıpkınla vurdu,” diye fısıldadı Vi. Sebastian Yılanbalık’ın sayısız suçlarını düşündüğü, yüzünden okunabiliyordu. “Hatırladın mı? Beni gerçekten öldürmeye kalktı ve hayatım sadece bir kitap sayesinde kurtuldu. Ve Jenny’nin tek yapabildiği sıcak çikolata hazırlayıp yara bandı getirmek!”

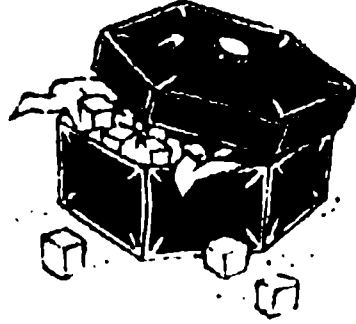
Höpürtülü bir yudum daha aldım. Kocaman bir yudum.

“Onlar sadece en dogru oldugunu zannettikleri şeyi yapıyorlar.” dedim. “Ben endişelendirmek istemediklerini düşünüyorum. Anne gözleri Yılanbalık’ın üzerinde olacaktır. Ve, bundan eminim.”

“Yeterli değil!” Violet sesini yükselterek koltuğuna kollarını vurmaya başladı ve Erwin’in tıylenin korkuyla kabarmasına neden oldu. “Sebastian Yılanbalık bir kötülük peşinde. Herbir Kasa öyle olmalı. Ve peşinde olduğu kötülüğü bulmak bize kalmış gibi görünüyor.”

MERIAM

Bay Yumuşakça bana tepeden bakarak "SEN NE YAPMAK İSTİYORUM DEDİN ÖYLE?" dedi.

Aradan biraz zaman geçmişti ve Büyük Nautilus Otel'i'ne geri dönmüş, lobisinin parlak mermer zemininde duruyordum. Ben Otel Yöneticisi'ne önemli bir soru sorarken Violet çoktan Kayıp Eşya Bürosu'na gitmişti ve orada bekliyordu.

Ceketimin önünü çekip düzelterek itiraz edilemez bir havaya bürünmeye çalıştım ve "Merak etmiştim de..." diye karşılık verdim. "Acaba Leydi Kraken'i görmem mümkün olabilir mi efendim?"

Cevabının ne olacağını zaten biliyordum. Leydi Kraken'i o odasına kendisi çağırmamışsa kimse göremezdi. Ve bu çok nadiren olurdu. Ama ben daha önce zaten çağırılmıştım. Hatta

birden fazla kez. Şimdi de kraliyet domuz balığı mavisi renkli ve parlak pirinç düğmeli Kayıp Eşya Sorumlusu üniformamla orada dikilirken Bay Yumuşakça'nın yüzündeki öfkeyi bakışlarımla yatıştırmaya çalışıyor ve her şeye rağmen onu tekrar görmek için kendimi bir şekilde yukarıya çağdırmayı ümit ediyordum.

Gizli kozumu oynayarak "Bu, şeyyy," dedim, "çok önemli bir kayıp eşya buluculuğu meselesiyle ilgili."

Bay Yumuşakça bana doğru eğildi ve yüzünü neredeyse burunlarımız değinceye kadar benimkine yaklaştırdı.

"Hayır," diye tısladı. "Ve eğer bankonun arkasına geçmezsen, seni kayıp olarak duyurur ve diğer istenmeyen şeylerde birlikte eski ayakkabı tekleri kutusunun en dibine gömerim çocuk. Şimdi git!"

Ve parmağını Kayıp Eşya Büromun girişine doğru uzattı. Yenilmiş bir halde ağır ağır oraya gittim ve içeri girdim.

Violet'e "Sana işe yaramayacağını söylemiştim," diye fısıldadım. Bütün konuşmaları masamın altından gizlice dinlemişti. "Jules Verne Süiti'ne kimse öyle kolay kolay gidip Leydi K ile görüşme talep edemez."

"Ama onu görmemiz gerekiyor," diye karşılık verdi Violet. "Senin Bay Yumuşakça'nın tren istasyonunda dediğine bakılırsa, Leydi K'nın Sebastian Yılanbalık'ın neden burada olduğunu bildiği çok açık. Ona VIP diyen de, bizi onu trenden inişinde karşılamaya gönderen de oydu, öyle değil mi?"

"Birincisi," dedim, "O benim Bay Yumuşakça'm değil!" Ve ikincisi, Leydi Kraken Yılanbalık'ın istasyonda karşılanması için

beni gönderdi. Sen sadece işime burnunu sokmak ve martıları kurtarmak için geldin."

Violet düzeltmelerimi duymazdan gelerek "Eh, eğer Leydi Kraken'le görüşme ayarlayamıyorsak," diye devam etti, "bızım de yukarıya çıkıp kapısının zilini kendimiz çalmanız gerekecek."

"Ne?"

"Ve içine kötü bir his doğmak üzere olduğunu zaten bildiğimden, oraya hemen şimdi gidelim derim Herbert Limon. Sakın 'Yoo' demeye kalkma!"

Omuzlarım düştü.

Bana kalsaydı mahzenimden hiç çıkmaz, sobaya odun atıp ateşi harlar, önümüzdeki bir iki günü otel yemeklerinden artanları yiyerek ve Sebastian Yılanbalık hakkında konuşarak geçirirdim. Ama Violet şimdiden ortalığın müsait olup olmadığını kontrol ediyordu. Ne talihsizim ki, ortalık müsaitti.

"Peki" diyerek iç çektim, bankomun kapağını açtım ve onun lobiye çıkmasına izin verdim. "Ama Yumuşakça seni asla görmemeli. Yanımdan uzaklaşma!"

Ama lobiyi geçip otelin parlak kaplamalı asansörüne doğru hızla ilerlerken bir kişi bizi görmüştü bile. Resepsiyonist Amber Bozkehribar Violet'i yanımda gördüğünde onaylamadığını gösteren bir şekilde cıkladı. Ama bu iyi niyetli, idare edebileceğim türden bir cıklamaydı ve Amber'in kimseye bir şey söylemeyeceğini biliyordum. Karşılığında ona göz kırptım, hem de sevimlisinden. Sonra da asansörün düğmesine bastım ve Violet ile birlikte içeri girdik.

Violet "Bana gırtl düğmeler gösterdiğin zamanı hatırlıyor musun?" dedi ve üzerinde 0'dan 5'e kadar numaralar olan altı düğmenin bulunduğu dekoratif oyulmuş kapa paneli dokundu. "Hani oteki konukların bilmemesi gereken gizli kolların düğmelerini? Leydi Kraken'in altın kazağı özel daresi için de bir düğme vardı. Onu şifreli kullanırdım."

"Tabii ki hatırlıyorum." diye cevap verdim. Ardından korkuyla titreyerek, "Ve sonrasında neler olduğunu da hatırlıyorum. O yüzden de bugün asansörü yapmaması gereken şeyleri yapmayan normal insanlar gibi kullanacağız ve yolun kalanını yürüyerek tamamlayacağız. Vi."

Vi'nin hiç saklamadığı hayal kırıklığını gözmezden gelip süslü kontrol panelinde üzerinde 5 yazan düğmeye bastım ve asansörün kapıları kayarak kapandı.

Asansör yukarıya doğru çıkarken Violet, "Sebastian Yılanbalık gerçekten burada, Herbie." dedi "Otelde Buna inanabiliyor musun?"

"İnanabiliyorum," diye yanıt verdim. "Sadece bu konuda dikkatli olmemeğe çalışıyorum, o kadar. O, karşılaşmamamız gereken kişilerden sadece bir diğeri."

Asansör bir çın sesiyle durdu ve beşinci katın deniz tarafı desenli halısına çıktık. Önümüzde yılın bu zamanlarında muhtemelen hepsi de boş olan konuk odalarına açılan kapılarla dolu karanlık bir koridor uzanıyordu. Violet'e gizlenmiş servis merdivenine giden yolda öncülük ettim. Altıncı kata ulaşınca dek basamaklardan mümkün olabildiği kadar sessizce çıktık.

Binanın bu kısmına girmek o kadar kesin bir şekilde yasaktı ki, buraya ben bile sadece birkaç kez gelmişim. Tepemizde asılı duran kristal avizeler, sanki denizin dibinden yüzeydeki buzdağlarına bakıyormuşuz görünüyordu. Jules Verne süitine, yani Leydi Kraken'in özel dairesine giden görkemli koridor boyunca, onun denizci atalarının altlarından geçen bize hiç tasvip etmeyerek bakan portreleri asılıydı.

Büyük ahşap kapılara vardığımızda, Violet'e "Bundan emin misin?" diye fısıldadım.

Afacan bir bakışla "Yool" dedi. Ama sonra yine de çanın ipini çekti.

Kapının arkasından, bir gemi çanının çınlaması duyuldu. Kısa bir süre geçtikten sonra pirinç duvar panelindeki ufak bir ampul yanıp küçük ve süslü harflerle yazılmış bir yazıyı aydınlattı:

GİRİN

Ve kapı yavaşça açıldı.

"Demek döndün, öyle mi?" Çatlak ses, önümüzdeki tozlu karanlığın içinde bir yerden gelmişti. "Muhteşem bir açıklaman olsa iyi olur yoksa bunun sonuçları olacak. Burada kendini göstermeye cüret edebilmene şaşırdım."

"..." dedim ama ağzımdan daha ikna edici bir söz çıkmasını isterdim. Ayaklarımdan geri vites geçtiğini ve hızlı bir kaçış için hazırlandığını şimdiden hissedebiliyordum.

"Eee, beni bekletmesene!" diye bir kez daha patladı ses. "Konuklarıma karşı sabırlı oluşumla tanınmam."

"Sizi rahatsız ettiğimiz için çok özür dileriz, Leydi hazretleri," dedi Violet çekinerek. "Ama Herbie sorun olmayacağını söylemişti."

Odanın içinde bir an için sessizlik oldu.

Ardından burada yaşayan ihtiyar kadın, bir elektrik motoru vızıltısı eşliğinde bronz ve hasırdan yapılmış tekerlekli sandalyesiyle öne çıktı, küçük masa lambasının düğmesine bastı ve üzerimize düşen sarı renkli zayıf ışıkla sanki pekmeze bulanmış gibi olduk.

"Herbert Limon!" diye bağırdı Leydi Kraken. "Ve kız arkadaşı. Siz ikiniz burada ne anyorsunuz?"

Violet'in beni itmesiyle odanın ortasına doğru sendelerken "Şey, öyle değil..." dedim ve "Kız arkadaşım değil, Leydi hazretleri. Bir kız arkadaşım." diye açıkladım. "Aynı zamanda kız olan bir arkadaşım, yani sadece bir arkadaş. Hem... Hem tam olarak sorun olmayacağını söylemedim. Kullandığım kelime sanırım *çılgınlık* idi, ya da öyle olmalıydı, şey, her neyse..."

"Gevezeliği bırak, çocuk!" Leydi K kemikli eliyle susmam için işarette bulundu. Obür eliyle tekerlekli sandalyesinin konundaki bir düğmeye bastı ve Jules Verne sütinin büyük kapıları arkamızda kapandı. "Bakıyorum hâlâ tam bir mankafasın. Ama madem buradasın sana bir yakından bakayım. Özellikle de Violet'e, Hansı aynı zamanda kız olan arkadaşına."

Violet gözlerini kapılarıyla kapatarak "Adımı biliyor musunuz?" dedi.

"Taha kul" diye bağırdı Leydi Kraken. "Buram benim oranın civre değil mi?" Burada dönen her şeyi bilirim. Ve bilmediğim zaman da buradaki kayıp eşya sorulum zaten benim gözlerim ve kulaklarım olacağına yemin etti. Doğru mu çocuğum?"

"Doğru" diye çıkırdım "Ve o konuda..."

Beni duymazdan gelen Leydi Kraken, "Şimdi, Violet," dedi ve civre hafifçe yanındaki bir koltuğun minderine vurdu "Gel de yanımda otur ve bana kendinden bahset. Hâlâ mahzen penceresinden giriyorsundur diye umuyorum?"

Bu kaplumbagayı andıran yüzüne, kırışıklarla dolu bir gülücük yayıldı.

"O... onu da mı biliyorsunuz, Leydi hazretleri?" Violet kekeledi.

"Biliyorum!" diye yanıt verdi leydi. "Ve lütfen şu leydi hazretleri saçmalığını kes. Seninle çok iyi arkadaş olacağımızdan eminim, hayatım. Bana Menam diyebilirsin."

Bu olanları hayretten ağızım açık bir şekilde seyretnemem mümkün değildi. Leydi Kraken bana her zaman iyi davranmıştı ama bur yandan da çok kaba sehaydı. Onunla konuşmak biraz yüzümüzü güzel kokulu, kadife ve içi kuru dallarla doldurulmuş bir eldivenle tokat atılmasına benzerdi. Ama Violet'in kaburgalarını sertçe dürtmüyordu. Ona "mankafa" veya "avanak" da demiyordu. Ve Leydi K beni daha önce yanımda oturmaya hiç davet etmediği gibi benden ona adıyla hitap etmemi de istememişti. Bir adı olduğunu bile bilmiyordum!

İhtiyar patronum “Biraz Türk lokumu ister miydin?” diye devam etti ve küp şeklinde şekerlemelerle dolu açık bir kutuyu masanın üzerinden Violet’e doğru itti. “Bunu doğrudan İstanbul’dan getirttim. Sahil kasabasında yaşamamanın avantajlarından biri.”

Violet “Teşekkür ederim,” dedi ve bir tane lokum alırken şaşkınlık içinde bana baktı. “M... Meriam. Ama buraya gelmemizin esas nedeni, otelde kalan birisi yüzünden endişelendiğimizi söylemek. Bize ondan bahsedebileceğinizi düşündük.”

Şüpheye yer kalmaması için “Sebastian Yılanbalık,” diye ekledim. “Beni bu sabah onu tren istasyonunda karşılamam için göndermişsiniz.

“Ah, o mu!” Leydi Kraken’in gözleri kısıldı ve gülümsemesi hafifçe yok oldu. “Şu sözde yazar. Eh, burada kalmak konusunda ısrarcıydı. Tuhaf Deniz Kasabası’nın en ünlü evladıdır ama çok da onursuz bir adamdır. Ama kasabaya teklif ettiği şey konusunda ciddiye, ayaklarının altına kırmızı halı sermekten gocunmam. Ve yeni bir başlangıç yapıp kendini affettirmek istiyorsa, ona engel olmaya kalkmam.”

“Kasabaya ne teklif ediyor?” diye sordu Violet sessizce. Henüz yemediği Türk lokumu parçası parmaklarının arasında ezilmişti.

Leydi hazretleri uzun tırnağını sapladığı lokum parçasını ağzına atarken “Eh, bunu ona kendiniz sorabilirsiniz,” diye cevap verdi. “Şimdi gelir. Size her şeyi kendisi anlatacaktır.”

Derken Leydi Kraken’in dairesinin kapısında bir parkenin gıcırdadığını duyduk. Ardından da gemi çanı bir kez daha çınladı.

“Ah,” dedi otelin sahibi. “İşte geldi.”

KÜÇÜK ÇOCUKLARI KORKUTMAK

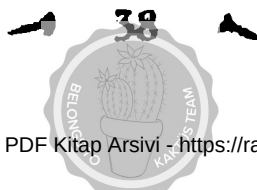
VIOLET DEHŞET İÇİNDE BANA BAKTI. Ona aynı bakışı
iade ettim. Hem de faiziyle!

Yılanbalık hakkında sadece bilgi edinmek istemiştik, otelin
hiçbir kontrolümüzün olmadığı bu kısımda yüz yüze gelmeyi
değil.

Violet hızlıca kalkarak “Biz gitsek iyi olur,” dedi. “Şey, pen-
cereden çıkabilir miyiz?”

Leydi K dairesinin kapısını açan düğmeye bastı ve “Buna
gerek yok!” dedi. “Sen, sevgili Violet, benim misafırımsın. Bay
Yılanbalık beni ya olduğum gibi görür ya da hiç göremez.”

Ve kapı açıldı.

Sebastian Yılanbalık'ın uzun boylu silüeti, odaya sızarcasına girdi.

Hafifçe topallamasına ve kıbar görünmeye çalışmasına rağmen, eski düşmanımız etrafına hâlâ belirgin bir kötülük yayıyordu. Fok yavrusunu çıkmaz mağaranın içinde kıstırmak üzere takip eden bir köpek balığı gibiydi. Violet hızla yanıma geldi ve kolumu sıkıca tuttu. Ve emin olun, tanıdığınız en cesur insanın sizin yanınıza koşup kolunuzu tutması HİÇ de güven verici bir şey değil. Beraber birer adım geriledik ve gölgelerin bizi bütün olarak yutmasını diledik.

“Leydi Kraken,” dedi Yılanbalık. “Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler... Ah.”

Durdu ve bizi fark etti. Yüzü kaskatı kesildi. Ve sonunda adama uzun uzun bakma fırsatım oldu.

Önceki maceramızın izleri, her yerinde görünüyordu.

Yüzü yakışıklılığını hâlâ korusa da üzerine bir bitkinlik çökmüştü. Gözlerinin altı eskisine göre daha koyulaşmıştı ve alında kınışıklar belirmişti. Ellerinden birini yüzünün yanında acı içinde tutuyordu ve orada yanık izlerinin işaretlerini gördüm. En rahatsız edici olanı da cildinin bu loş ışıktaki bile derin denizlerin tanımlanması zor özelliklerini taşıyan sağlıksız bir renk tonunda olmasıydı.

Biz ona bakmaya devam ederken Yılanbalık kürek kemiklerinin arasını kaşımak için elini arkasına uzattı, hani eskiden o şeyin olduğu yere... Ama hayır, bir zamanlar oradan çalıntı bir büyü sayesinde çıkan dehşet verici şeyi düşünmeyi istemiyor-

dum. Yılanbalık ona baktığını gördü ve yaralı dudaklarına her şeyin farkında olduğunu belli eden bir gülümseme dalgalandı.

“Herbert Limon.” Sebastian Yılanbalık, hafifçe çatlak sesiyle başını eğerek selam verdi. “Violet Parma. Eski dostları yeniden görmek ne kadar da hoş. Bu sabah beni istasyonda karşılayıp valizlerimi taşıdığınız için teşekkürler. Sağlığım artık eskisi gibi değil.”

Ve son dediğini eklerken, gülümsemesi bir parça yok oldu. “Görüşmeyeli olanları konuşmak için çok geçmeden buluşmalıyız. Sizinle yarım kalmış çok işimiz var.”

Violet yanımda titredi. Beyninde kaynamakta olan sözcükler fırtınasını neredeyse duyabiliyordum. Sizi öldürmeye çalışmış, bildiğiniz ve sevdiğiniz her şeyi yok etmeyi denemiş birisine CEHENNEMİN DİBİNE GİTmesini söylemeniz gerektiğinde ihtiyaç duyacağınız bütün o sözcükler.

Ama Violet bir kez daha konuşmaktan aciz gibi görünüyordu.

Leydi Kraken, geniş bir koltuğu göstererek “Oturun, Bay Yılanbalık,” diye buyurdu. “Tuhaf Deniz kasabasına tekrar hoş geldiniz. Uzun bir süredir yoktunuz. En azından...” (tam burada bir kaşını kaldırdı) “öyle görünüyor. Ama hakkınızda ve neler yaptığınıza dair birçok söylenti var. Bunların ufacık bir kısmı bile doğruysa, sizi istasyonda karşılayıp oteline girmenize izin vermek yerine polis çağırmalıyım. Söyleyecek bir sözünüz var mı bakalım?”

Sebastian Yılanbalık koltuğun ucuna oturdu ve kollarını kendini korurcasına kavuşturdu. Ardından mahcup bir bakışla Leydi K'ye döndü.

"İtiraf ediyorum, son bir iki senedir aklım pek başımda değildi," dedi. "Ve ortalıkta ufak tefek sorunlara sebebiyet vermiş olabilirim..."

Violet buna o kadar şiddetli bir tepki verdi ki kolumu neredeyse yerinden çıkanyordu.

"Ama merak ettim," diye devam etti Yılanbalık tekrar bize bakarak. "Hakkında ne diyorlar?"

Leydi K eşarplı başını sallayarak "O konuya girmek gerekirse, entrikalara, hilelere, dolandırıcılıklara, hatta en eşi benzeri görülmedik suçlara bulaştığınız konuşuluyor." dedi. "Şimdi düşününce aklıma gelen çok net bir şey yok," diye ıtirafta bulunup devam etti, "ama bu kasabada bıraktığınız izlenim düpedüz bir alçak olduğunuz. Peki, alçaklık yaptınız mı? Hem de düpedüz?"

Sebastian Yılanbalık parmak uçlarıyla oynadı. Gözlerimizin önünde bütün kötülüğünün ve hilebazlığının üzerinden akıp gittiğine şahit olduk.

Bir anda, sanki camlara taş atarken yakalanmış yaramaz bir ilkokul çocuğu gibi "Çok özür dilerim!" diye ağlamaya başladı. "Çok... çok utanç verici şekilde davrandım. Farkındayım! Ve... ve insanları *incittim*. Ama söz veriyorum Leydi Kraken, *yemin ediyorum* bunu bir daha asla yapmayacağım."

Leydi Kraken'in yüzü çok aksi bir kurbağaya döndü. "Yani hepsi gerçek mi? Bütün suçlarınızı itiraf mı ediyorsunuz?"

Sebastian Yılanbalık'ın rengi, kadının kızgınca bakışını karşısında daha da solmuş gibi görünüyordu. Gözleri sulandı. Ama sonra kontrolü tekrar ele alıp derin bir nefes aldı ve başını onaylarcasına salladı.

"Bildiğiniz gibi ben bir yazarım," dedi. "Ve bazen, biz yazarlar kendimizi hayallerimize kaptırabilir ve nasıl desem, başkalarına gereğinden biraz daha düşüncesizce davranabiliriz. Dilerseniz alçakça da diyebilirsiniz Leydi Kraken, itiraz etmeyeceğim. Ama dersimi aldım!"

Konuşmasının bu noktasında tekrar bize göz attı. "Bütün çılgınca planlarım suya düşürüldü. Artık elimde yaptıklarımın sonuçlarıyla yüzleşmekten ve her şeyi tekrar yoluna koyma arzumdan başka bir şey kalmadı."

Ve küçük konuşmasını, bedeninin içinin de dışı kadar hasta olduğunu düşündüren cılız bir öksürükle bitirdi.

"Gerçekten de öyle," diyerek bumunu çekti Leydi Kraken. "Ama tanrı aşkına, size bir daha nasıl güvenebilirsiniz ki?"

Sebastian Yılanbalık, oturuşunu biraz dikleştirdi.

"Burada, Tuhaf Deniz Kasabası'nda güzel bir hayatım oldu," dedi. "Yani bir zamanlar. Şimdi o hayatı tekrar yaşayabilmek için verdiğim zararları telafi etmek istiyorum."

Bunun üzerine bir sessizlik oldu. Ardından da Leydi Kraken, koltuğuna rahatça yaslandı ve tekrar konuştu.

"Eh, demek ki hiçbir yaş ders almak için geç değilmiş. Ve herbat görünüyorsunuz, bayım! Doktor'a göründünüz mü?"

“Deryadeniz’e mi?” dedi Yılanbalık. Telaşa kapılmış görünüyordu. “Ah, şey... Ona zahmet vermeyi hiç istemem. Sadece dinlenmeye ihtiyacım var o kadar. Büyük yeniden açılış için tekrar formumda olmalıyım. Ve yapacak o kadar fazla iş var ki! Dedimde ciddiymdim, Leydi Kraken. Kasabanın güvenini tekrar kazanmayı planlıyorum ve bunun için hiçbir masraftan kaçınılmayacak.”

“Yeniden açılış mı?” diye ciklemeyi başardım. “Ne yeniden açılıyor?”

“Festergrimm,” dedi Sebastian Yılanbalık, sanki bu sözcük her şeyi açıklamaya yetiyormuş gibi. “Çok uzun bir zamandır kapalıydı. Şu anda hatırlayanların kaldığından bile şüpheliyim. Ama orasının doğru bir yatırımla tekrar hayata döndürülecek ve herkese faydası dokunacak gizli bir hazine olduğuna inanıyorum. Hatta Tuhaf Deniz Kasabası’na kış aylarında ziyaretçi çekecek türden bir atraksiyon bile olabilir.”

“Ve bu da otel için iyi olurdu.” Leydi Kraken, başını onaylar şekilde sallayarak ekledi. “Kasaba için de. Festergrimm’in tekrar açıldığını görmek çok güzel olacak. Küçük bir kızken ödümü koparırdı. Ne kadar da garip ve ürkütücü bir yerdi. Peniliymiş, en azından öyle denilirdi. Bazıları acayip heykellerin hareket ettiğini gördüğünü bile iddia ederdi. Hem de amaçların dışında şekillerde.

“İyi ama Festergrimm de ne oluyor?” diye sordum. “Daha önce hiç duymamıştım.”

“Balmumu heykel galerisi, tabii ki!” diye bağırdı Leydi K. “Kasabanın tam merkezindeydi ama siz şimdi bilmezsiniz.

Önünden muhtemelen yüz kere geçmişsinizdir ve haberiniz bile olmamıştır Bay Limon."

Yılanbalık uzaklara bakarak "Balmumu heykeller bir zamanlar çok meşhurdur," dedi "Onlar Tuhaf Deniz Kasabası'nın hikâyesini anlatırdı Bütün garip ve rahatsız edici öykülerle insanın kanını donduran efsane orada balmumu heykellerle anlatılırdı. Ama mektubumda sözünü verdiğim üzere, Festergim koleksiyonuna bazı yeni balmumu heykeller katmayı planlıyorum. Ve sizin heykeliniz en baş köşede yer alacak, Leydi Kraken. Ayrıca eklemeye uygun gördüğüm herkesin balmumu kopyası da olacak."

Bunu derken bize doğru zehirli bir bakış attı ama Leydi K bunu fark etmiş gibi görünmüyordu.

Ellerini çırparak "Benim bir kopyam!" diye çığlık attı. "Hem de küçük çocukları korkutmak için! Ah, görmek için sabırsızlanıyorum."

Gırdığı şok yüzünden tutulan dili çözöldü mü diye görmek için Violet'e dönüp baktım ama hâlâ o yabani saçlarının arkasından Yılanbalık'ı kesiyordu ve ağzı da sımsıkı kapalıydı.

"Biz artık gitsek iyi olacak, Leydi hazretleri," dedim. "Bayık eşya işleri bekler. Yani *kayıp eşya* demek istedim. O yüzden de şeyyy, görüşürüz!"

Ve Violet'i kapıya ve kaçış rotamıza doğru yönlendirdim.

Tam kapı kolunu kavrarken "Ah, Herbie," diye seslendi Sebastian Yılanbalık.

Yavaşça döndüm. Leydi Kraken kendi kendine kıkırdarak güldüğü bir konuşmanın içinde kaybolmuştu ve Yılanbalık'ın söylemek üzere olduğu şeyi muhtemelen duymadı.

“Söz hazır bulunması gereken kayıp şeylerden açılmışken, elinde bana geri vermen gereken bir eşyam olduğunu unutma Herbert Limon.”

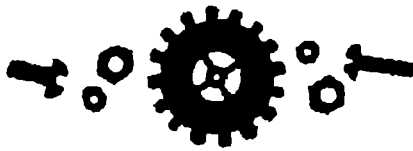
“E.. Eşya mı?”

“Ah, evet.” Yılanbalık gülümsedi. Ama sadece ağzıyla. “Çok yakında onu geri almak için Kayıp Eşya Bürosu’na geleceğim. Ona benim için iyi bakmış olduğundan eminim.”

Ben de kendimce gülümsemeye çalıştım ama onun yerini koca bir yutkunma aldı. Adamın neden bahsettiğini bilmiyordum!

“Ve eğer iyi bakmadıysan, çocuk,” diye ekledi Yılanbalık, sesini alçaltmıştı ve gözlerinde daha önce gizlemeye çalıştığı nefretin saf alevi vardı, “balmumu heykel galerisi herkesin düşündüğünden çok daha kısa sürede yeni bir sergiye ev sahipliği yapacak.” Sonra da Leydi K’ya dönüp yine hafifçe öksürdü.

Kapıdan *balmumu galerisi* diyebileceğinizden çok daha kısa sürede sıvıştım ve Violet’i de peşimde sürükledim.

TORBAAYAK

ANCAK OTELDEN ÇIKIP DA kordonun yağmurda ıslanmış kaldırım taşlarında durduğumuzda Violet'in dili çözöldü.

"Leydi Kraken de aynı diğerleri gibi!" dedi. "Yılanbalık'ın kötü olduğunu biliyor ama *aslında ne kadar* kötü olduğunu bilmiyor. Ve yeniden açmayı planladığı şey her neyse, onunla Leydi Kraken'i tavladı bile."

"Festergrimm'i hiç duymamıştım," diye yanıtladım. "Burada, Tuhaf Deniz Kasabası'nda bir balmumu heykel galerisi! Nerede olduğunu merak ediyorum..."

"Herbie! Bunun bir önemi yok. Esas mesele, bu konuda ne yapacağımız."

"Eh, ben ne yapacağımı biliyorum," diye cevap verdim. "Kayıp Eşya Bürosu'ndan bir süre uzak duracağım. Eğer Yılanbalık

bugün zilimi gerçekten çalmaya gelecekse, KAPALI tabelasıyla konuşabilir. Bende ona ait *hiçbir şey* yok.”

Bir kanat çırpma sesi ve hızlı bir hareket dikkatimizi çekti. Pasaklı, karmakarışık tüylü büyük bir martı tepemizden geçmişti. Martı ileriden dönüş yapıp deniz duvarının üstüne konmaya gelirken, Violet’in ayaklarının dibindeki parke taşlarına sahanda yumurta büyüklüğünde beyaz bir kuş pisliği bıraktı. Başını bir yana eğdi ve sarı boncuğa benzeyen gözüyle bize baktı.

“Bu o martı!” diye haykırdı Violet. Gerçekten de martının ayağına dolanmış ve rüzgârda dalgalanan bir mavi naylon torba parçası vardı. “Kışt! Bas git buradan, seni... seni... torba ayaklı!”

Ama martı basıp gitmek ya da kışkışlanınca kaçmak yerine, keskin bir sesle Violet’e öttü. Ve ikinci bir martı süzülüp onun yanına kondu. Şimdi ikisi birden başını eğerek bize bakıyordu.

“Belli ki Torbaayak kendine bir arkadaş bulmuş,” dedim. “Muhtemelen diğer martılara senin karamel şekerlemelerini anlatıyor.”

“Eh, artık anlatmayı bırakabilir,” dedi Violet öfkeli bakışlarla. “Sayesinde artık tek bir parça karamel şekerlemem bile kalmadı.”

“Öyleyse burada takılmamalıyız,” diye karşılık verdim. “Biz burada durmaya devam ettikçe, aç martılar piknik yaptığımızı zannedecekler. Torbaayak’ın gidemeyeceği bir yere gidelim de bundan sonra neler yapacağımıza karar verelim.”

Vi’nden giderek “Kitap dispenseri,” dedi. “Biraz önce duyduklarımızı Jenny’ye anlatmak istiyorum. Belki bize şu Festerg-nımın denen yerden bahsedebilir.”

Ama Tuhaf Kitap Dispanserine geldiğimizde, Jenny görünürde yoktu. Ancak havada kuvvetli bir yanık kürk ve elektronik alet kokusu vardı ve bu da bir müstennin biraz önce demiz-maymununa danıştığına işaret ediyordu. Jenny büyük ihtimalle yukarı katlarda bir yerde, müstennin kitabını bulmasına yardımcı oluyordu. Violet kendini büyük koltuklardan birine bıraktı ve gözünü harıl harıl yanan şömineye dikip gergin bir şekilde yavaşlığındaki kahverengi yara bandıyla oynadı.

Ben de karşıdaki koltuğa yığılıp şapkamı çıkardım. Güven verici yorumlarımdan birinin zamanı gelmiş gibi hissediyordum.

"Belki de düşündüğün kadar kötü bir şey değildir, Vi," dedim. "Yani Sebastian Yılanbalık'ın kasabaya dönüşünü kastediyorum. Belki de sonunda her şey yoluna girer."

"Gerçekten mi?" Violet ikna olmuşa benzemiyordu. "Bu sonuca nasıl vardın?"

"Sadece diyorum ki," diye açıklamaya başladım. "kimsenin Yılanbalık'ın birdenbire iyi birine dönüştüğüne inandığı yok. Ve bu şekilde kendini göstererek gelmesi, en azından kılık değişirip gizlenmediği anlamına geliyor. Eğer gerçekten de Leydi K ve kasabaya bir iyilik olsun diye küflü bir balmumu heykel müzesini tekrar açmak istiyorsa, belki de ona izin vermeliyiz. Ve eğer yine bir yaramazlık peşine düşerse, eh yani, anında herkes ondan şüphelenir. Beş dakika bile dayanamaz."

Burcundan gülererek "Yaramazlık mı?" dedi Violet. "Herbir Sebastian Yılanbalık'ın tahsediyoruz. Bu balmumu meselesini"

'yaramazlığın' çok daha ötesine giden karanlık bir işin paravanı olacaktır, bundan emin olabilirsin."

Erwin, Violet'in kucağına atladı. Okşanacağından mı yoksa geçen seferki gibi yere mi düşürüleceğinden emin olamaz bir halde ona baktı. Violet onu okşadı ama Erwin alışıldık mırıltısını çıkarmak yerine birdenbire kulaklarını yatırdı ve dükkanının kapısına doğru tısladı. Kitap dispanserinin kapı zilinden gelen bir ÇİN sesiyle birlikte içeriye bir müşteri girdi.

Violet ayağa kalkıp Erwin'i yere bırakırken otomatik olarak "Tuhaf Deniz Kasabası Kitap Dispanseri'ne hoş geldiniz," dedi. "Harika, mekanik denizmaymunumuza mı danışmaya gelm..?" Sesi kesiliverdi.

"Demek hâlâ konuşabiliyorsun, Violet Parma." Sebastian Yılanbalık, dükkâna girip şapkasını çıkarırken buralarda hiç de hoş karşılanmayan yüzünü de ortaya çıkarmıştı. "Beraber yaşadığımız bütün o maceraların sende de bir hasar bıraktığını düşünmeye başlamıştım."

Ve yine kürek kemiklerinin arasını kaşımak için uzandı.

"Burada ne arıyorsun?" diye ısrarlı bir şekilde sordu Violet. Sesi, sert bir fısıltıdan biraz daha fazlasıydı.

"Burada bir şey aramak mı?" dedi Yılanbalık. "Aslında burada olmayı istemiyorum bile. Sadece Herbert Limon'un bana ait olan şeyi geri vermesini istiyorum. Bugün Kayıp Eşya Bürosu'na dönme planın var mı, çocuk? Yoksa Otel Yöneticisi'ne iade etmen gereken kayıp eşyalar olmasına rağmen burada steşin yanında

ayaklarını uzatıp oturduğunu ve Jenny'nin pasta getirmesini beklediğini mi söylemeliyim?"

Yerimden fırladım ve şapkamı tekrar başıma geçirdim.

"Yoo!" dedim. "Yani hayır, kimseye bir şey söylemeye gerek yok." Ardından, hissettiğimden daha cesur çıkan bir sesle ekledim: "Bende sana ait bir şey olmadığından eminim. Olsaydı herhâlde hatırlardım!"

"Ah, gayet iyi hatırlıyorsun." Yılanbalık bir adım ilerledi ve karaltısı üzerimizde yükseldi. Onda daha önce gördüğümüz zayıflık belirtilerinin hepsi yok olmuştu. "Ve onu geri istiyorum! Yemin ederim bir daha sizin gibi işime burnunu sokan çocuklar tarafından durdurulmayacağım."

"Beni öldürmek için vurdun!" Violet, öfkesini daha fazla dizginlemeyi başaramayarak bağırdı. "Hem de bir zıpkınla! Neden söylediklerine inanmamız gerekiyormuş ki?"

"Bu zıpkın meselesi de nedir?" diye bir ses geldi ve Jenny yukarı kattan yanımıza geri geldi. Kiminle konuştuğumuzu gördüğünde olduğu yerde donakaldı. Hemen arkasında da Doktor Deryadeniz ve Fosil Hanım vardı. Üçü de ağzı bir kanış açık halde Sebastian Yılanbalık'a bakıyordu. Hepsinin de birer kitap tuttuğunu fark ettim.

Zoraki gülümseyerek "Bir sorun yok," dedi Yılanbalık. "Sadece eski günleri yad ediyorduk, öyle değil mi Violet?"

"Eski günleri yad ederken bu kadar dibinde durmak zorunda mısın?" diye sordu Doktor Deryadeniz.

Ve ihtiyaç duyduğunda gayet tehditkâr olabilen doktor, odayı uzun adımlarla arşınlayıp Sebastian Yılanbalık'la dükkânın kapısının arasında durdu. Jenny yanımıza kadar gelip her birimizin omzuna bir elini koydu. Tavuk bunu yapmasını özellikle istememişse tavuğa dahi kışt diyemeyen Fosil Hanım bile odaya girdi, ellerini balmumu kaplı paltosunun ceplerine soktu ve çizmelerinin üstünde bir ileri bir geri sallanmaya başladı ve rezil yazara, kayaların arasındaki su birikintisinde bir plastik parçası görmüş bir sahil tarayıcının vahşî gözleriyle bakmaya başladı. Sebastian Yılanbalık'ın etrafı sarılmıştı.

Bir anda bütün tehditkârlığı sanki buhar olup gitti. Büzüldü, çarpık çurpuk durmaya başladı ve tekrar hastaymış gibi göründü.

Mide bulandırıcı bir sırtımayla “Bakın,” dedi. “Ben ... Ben buraya sorun çıkarmaya gelmedim.”

“Sorun çıkarmak mı?” diye kükredi Doktor Deryadeniz. “Sen sorunun ta kendisisin! Yüzünü Tuhaf Deniz Kasabası'nda tekrar göstermeye nasıl cüret ettiğini merak ediyorum.”

Yılanbalık bir köşeye doğru gerilerken bir kitap yığınının takılıp kitapları dört bir yana saçtı.

“Ve ben hâlâ şu zıpkın meselesinin devamını duymayı bekliyorum,” dedi Jenny öfkeyle. “Eğer Violet'e en küçük bir zarar verirsen, tannı yardımcım olsun, seni... seni...”

Lastik çizmelerinden gelen bir gıcırdama sesi eşliğinde “Ben de!” deyiverdi Fosil Hanım. “Hem de misliyle!”

Yılanbalık köşeye sindikçe sindi.

“Hayır, ben... ben... *yemin ederim*,” diye yalvardı. “Yemin ederim ki buraya kimseye zarar vermeye gelmedim. Bakın, bazı kötü şeyler yaptığımı biliyorum, kendimi çılgın planlarıma fazlasıyla kaptırdım ama gerçekten çok üzgünüm! Dördümüz bir zamanlar arkadaştık. Yine arkadaş olmamızın hiçbir yolu yok mu?”

Üç yetişkin birbirine baktı.

“Jenny,” dedi Yılanbalık, “burada, kitapçı dükkanında birlikte geçirdiğimiz tüm o zamanları unutmuş olamazsın, değil mi? Senin en iyi müşterilerindendim. Bir seferinde denizmaymununu tamir etmene bile yardımcı oldum. Gıcırtılı ihtiyar nasıl bu arada? Sol kulağından hâlâ duman tütüyor mu?”

“Ah, Sebastian...” Jenny hatıralara kapılarak gözlerini yumdu ama yumruklarını sıktı.

Yılanbalık çabucak “Ve Wendy!” deyip kollarını Fosil Hanım’a doğru kocaman açtı. “Sahili tarayıp türlü şeyler bulurken geçirdiğimiz saatleri unuttun mu? Peki ya seni bir seferinde kum bataklığından kurtarışımı? Hatırlıyor musun?”

Fosil Hanım ona gözlerini kırpıştırarak baktı.

“Eh...” dedi. “şey, evet, galiba bana bir keresinde yardım etmiştin. Ama tam olarak *arkadaş* sayılmazdık...”

“Ve muhteşem Doktor Deryadeniz!” Yılanbalık bu sefer de doktora dönmüştü. “Hâlâ müzedeki eski kemikleri cilalıyor-sundur diye tahmin ediyorum. Dostça tartışmalarımızı o kadar özledim ki ”

Doktor Deryadeniz “Kes şunu, Sebastian!” diye buyurdu ve Yılanbalık’ın ona anlık bir öfkeyle bakmasına neden oldu. Hiçbir şey değişmemiş gibi davranamazsın. Kaybedilen güven, kazanılması en zor güvendir ve bizimkini yeniden kazanmak istiyorsan, buna Violet ve Herbie’den uzak durmakla başlayabilirsin.”

Yılanbalık her birimize sırayla baktı. Ardından, inanılmaz bir şekilde yere saçılmış kitapların arasında dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini kavuşturdu.

“Söz veriyorum!” dedi. “Yemin ederim ben artık değiştim. Sadece bunu kanıtlamam için bir şans verin.”

Doktor Deryadeniz ona doğru bir adım attı.

Jenny Hanniver de öyle yaptı.

Fosil Hanım da yaklaştı, peşinden Violet ve ben geldik.

Çok geçmeden beşimiz de Tuhaf Deniz Kasabası’nın kötü adamına tepeden bakıyorduk. Büyük Nautilus Oteli’nin Kayıp Eşya Sorumlusu Herbert Limon olarak pek de kimseye tepeden bakma fırsatım olmaz ama ben bile o rezil Sebastian Yılanbalık’ın üzerine bir parça gölgemi düşürmeyi başardım.

Doktor Deryadeniz geri kalanlarımıza “Ne düşünüyorsunuz?” diye sordu.

“Bu alçağa bir ataşımı bile emanet etmeyeceğimi düşünüyorum,” diye yanıt verdi Jenny.

Fosil Hanım omuz silkti. “Ama berbat görünüyor.”

Yılanbalık sefil bir şekilde öksürdü.

Doktor üzölerek "Onu gerçekten kasabayı terk etmeye zorla yabileceğimize den emin değ ilim zaten," dedi ama yüzünde bun denemeyi çok istediğini gösteren bir ifade vardı.

"Ama onu burada istemiyorum!" diye çıkıştı Violet. "O bittir kasaba için bir tehlike."

Erwin tısladı, kulakları bir kitap rafı kadar yassılaştı. Ve ben de sağlam bir *Yunus* ektim ama sadece içimden. Derken Jenny Hanniver "Bir fikrim var" dedi.

DENİZMAYMUNUYLA SINANMAK

"SEBASTIAN," DEDİ JENNY. "BİRAZ ÖNCE ne yaptığımızı biliyor musun? Doktor Deryadeniz, Wendy ve ben, her birimiz için hangi kitabı seçeceğini görmek için denizmaymununa danışıyorduk. Senin istenmeyen dönüşünle başa çıkmamıza yardımcı olacak türden bir ilham vermesini umuyorduk."

Yüzünde ufacık, acınası bir umut ışığıyla "Öyle mi?" dedi Yılanbalık.

"Denizmaymununu sadece antika bir Tuhaf Deniz Kasabası geleneği olarak görebilirsin." diye devam etti Jenny, "ama onun tuhaf tavsiyelerini yıllar boyunca takip ettim ve verdiği kitaplar beni değiştirdi. Okuduğum her bir kitapla, her bir sayfayla gidecek daha iyi bir insan olmamı sağladı. Belki de bu yüzden ben

şu anda dostlarımla çevreli bir halde ve arkamda on binlerce in-
saniyle dururken sen tozun içinde ayaklarımaza kapansyonun."

Yılanbalık umutla göz kırptı.

"Denizmaymununun hepiniz için de iyi birer kitap seçtiğin-
den eminim," dedi. "Güzel... ve bağışlayıcılık üzerine kitaplar..."

"Ama öyle yapmadı." Doktor Deryadeniz, kaşlarını bir fırtına
bulutuna benzeyenek şekilde çatarken elindeki kitabı hepinizin
görmesi için havaya kaldırırdı. Kitabın adını sanki mezardan ge-
liyormuş gibi bir ses tonuyla okuyarak "Dehşet Verici Öyküler,"
dedi. "Yazan Edgar Allan Poe."

Sebastian Yılanbalık küçük bir çığlık attı ve kendi gömleğinin
yakalarını sımsıkı kavradı.

Jenny, cebindeki kitap şeklinde kabanıklığın üzerine vurarak
"Bana gelince," dedi, "seçilen kitabın adını açıklamamayı tercih
ederim. Ama sana karşı sıcak kararsızlık hisleri uyandırmadığını
ya da seni affedip her şeyi unutmamı sağlamadığını söyleyebi-
lirim Sebastian."

Fosil Hanım, kitabını herkesin görmesi için salladı ve "Eh,
bana güzel bir Agatha Christie romanı çıktı!" diye duyurdu.
"Hem de bir Miss Marple eseri. Ve bu sadece bir anlama ge-
lebilir."

"Totten!" Yılanbalık çaresiz görünüyordu. "N'olur kendimi
kardeşlerimin için bana bir şans tanıyın!"

Jenny ona sertçe baktı. Sonra da doktora göz attı ama doktor sanki "Sana kalmış" dercesine omuz silkti.

Bunun üzerine Jenny "Sebastian Yılanbalık," dedi. "Sana bir daha asla güvenemeyebiliriz. Ama sana ikinci bir şans tanıma konusunu denizmaymununa bırakacağız. Kaderini belirleyeceğini bilmene rağmen onun sana bir kitap seçmesine izin verecek mısın?"

Sebastian Yılanbalık şimdi dehşete kapılmış görünüyordu. Ama başını sallayarak kabul etti.

Tuhaf Kitap Dispanseri'nin giriş kapısı kilitlenmiş ve KAPALI tabelası asılmıştı. Sebastian Yılanbalık denizmaymunuyla yüzleşirken biz hepimiz, yani Doktor Deryadeniz, Jenny Hanniver, Fosil Hanım, Violet ve ben, Sebastian Yılanbalık'ın etrafında bir halka oluşturduk.

Tüylü ve tuhaf denizmaymunu ona ters ters baktı ve hırpanmış şapkasını içine madeni para koyması için uzattı.

Yılanbalık hafiften titreyerek "Bu gerçekten de gerekli mi?" dedi. Her zamankinden daha soluk ve hastalıklı görünüyordu. "Belki bir bağışta bulunabilirim..."

"Bu senin tek şansın," diye gürledi doktor. "Ağlayıp sızlanmayı bırak ve parayı öde. Burada, Tuhaf Deniz Kasabası'nda sefil hayatını baştan kurmana izin verip vermeyeceğimiz, birazdan burada olacaklara bağlı. Şimdi devam et bakalım."

Sebastian Yılanbalık paltosunun ceplerini karıştırırken sırayla her birimize baktı. Eğer ona acımamızı bekliyorsa, hayal

kınkılığına kapılacaktı. Bir avuç madeni para çıkardı ve bir anlık tedirginliğin ardından içlerinden birini şapkaya *pıt* sesiyle bıraktı.

Hiçbir şey olmadı.

Bir tane daha attı. Ve ardından bir tane daha.

Mekanik yaratığın elindeki şapka, her madeni parayla birlikte gıcırdayarak biraz daha aşağıya indi ama hala bir şey olmuyordu.

“Eh, neyse.” Yılanbalık kıkırdamayı denedi. “Yine anızalanmış gibi görünüyor. Bari eve gideyim de siz bu arada tamir edin...” Doktor Deryadeniz Yılanbalık’ı bileğinden yakaladı. Hem de madeni paraları tutan eline bağlı olan bileğinden. Şapkanın üzerinde tutup iyice sıktı. Yılanbalık tiz bir sesle ciyaktı, eli birdenbire açıldı ve şapkanın içine bir madeni para yağmuru indi. Şapka, giderek daha aşağıya indi ve sonunda bir *çıt* sesi duyuldu.

Kolu çarkların dönmesiyle tekrardan sarsıla sarsıla yükselmeye başladı ve şapka maymunun kafasına geçinceye dek tıkırdamaya devam etti. Madeni paralar, takırdayarak mekanizmanın içine düştü ve denizmaymununun gözlerinin ışıkları yandı. Yaratık, sanki önünde kimin olduğunu görüyormuş gibi geriye doğru irkildi.

Ardından da çığlık atmaya başladı.

Havayı yine eski elektronik devrelerin ve ısınan aksamın kokusu kapladı. Yılanbalık başını önüne eğmiş bir şekilde önünde dururken, denizmaymunu çarpık çurpuk parmağıyla eski püskü daktilosunun tuşlarına vurarak seçilen kitabı bulmaya yarayacak kodu yazdı.

Ardından, yaratık yazı yazan elini aynı başladığı kadar ani bir şekilde geri çekip şapkasını "beni dene" konumuna doğru uzattı ve gözlerinin ışığı söndü.

Bir ÇİN sesi çıktı ve daktilodan fırlayan bir kart Yılanbalık'ın yüzüne çarptı.

"Aah!"

Violet kartı yerden aldı ve hepimizin üzerinde yazan kodu görebileceği bir şekilde tuttu:

2 - 1 - K - Kr - 66

Violet keyifle "Hemen gidip getireyim," dedi.

"Hayırlı" Eski gücü aniden geri dönen Yılanbalık hırlamıştı. Kartı onun elinden çektiği gibi aldı. "Eğer bu rezil maskaralığı yaşamak zorundaysak bırak da en azından darağacına kadar kendim yürüyeyim."

"Pekâlâ," diye yanıt verdi Doktor Deryadeniz. Yılanbalık bütün huysuzluğuyla dükkânın daha da içine doğru ilerlerken biz de bir adım geriden onu takip ettik.

Eğer Tuhaf Deniz Kasabası'na daha önce uğradıysanız, deniz-maymununun kodunun nasıl okunduğunu hatırlıyor olabilirsiniz. İlk sayı, kitabın bulunduğu katı gösteriyordu. Bu yüzden biz de Yılanbalık'a yukarıya, 2. kata kadar eşlik ettik. İkinci sayı da o kattaki odanın numarasıydı. Ve "1", ön cephede yer alan ve Yunus Balığı Meydanı'na bakan odaya işaret ediyordu. Oraya vardığımızda Yılanbalık o kadar öfkeliydi ki, bambu merdiveni kapı gibi GÜM diye kuzey duvarındaki raya taktı. Çünkü

kordaki "K". kuzey duvar anlamına geliyordu "Kr" ise kuma-
zın kısaltmasıydı. () bambu merdivene, kumruya beyah rafa
tutururken (dişyası) çıkıktı. Yılanbalık merdivenden yukarıya
tutururken tekrar tırmanmaya başladı ve ofken adeta eriyip gitti.

"Bu ha, adı değil" diye şikâyet etti "Denizmaymunu sadece
bu makine. Neden onun restgele yazdıklarıyla yargılanmam
gerekmiyor ki?"

"Eğer sadece bir makineyse," diye yanıt verdi Jenny Hannover,
"neden bu kadar tırtıyorsun?" Şimdi say bakalım!"

Kodun son kuma, 66 sayıyordu. Yılanbalık'ın, kırmızı raftaki
kızapları soldan sağa doğru sayıp bu sayıya ulaşması gereki-
yordu. Hile yapmadığından emin olmak için onun saymasını
yakından seyretiltik.

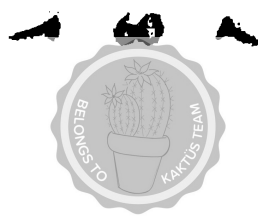
Yüksek sesle "altmış üç, altmış dört, altmış beş..." diye
saydı "Altmış altı" Saymayı bitirdiğinde, parmağı bir kitabın
sırt kısmında duruyordu. Kitabın gördüğünde donakaldı ama
bizim okuyamayacağımız kadar uzaktaydı.

"E hadi?" dedi doktor. "Kitabı aşağıya indirene."

Sebastian Yılanbalık bize nefret dolu bir bakış attı. Ardından
iki elini birden kullanarak kitabı yerinden çıkarmaya çalıştı.

"Sıkışmış," dedi. "Rafta çok fazla kitap var, Jenny. Kitaplara
böyle... davranmak... büyük özensizlik!"

Kitap son bir anıyla serbest kaldı ve Yılanbalık'ın elle-
rinden fırlayıp uçtu. Kırpı duvardaki raflara çarptı ve açılmış ve
sayfaları katlanmış bir şekilde yere düştü.

Violet yerinden fırladığı gibi kitabı kaptı, Sebastian Yılanbalık'ın suçlarıyla dolu bir kapak görmeye çok hevesliydi. Ama dönme sırası şimdi de ondaydı.

“Hayır!”

“Ah, evet.” dedi Yılanbalık zafer kazanmış bir edayla bize doğru ve merdivenden kayarak indi.

“Neymiş?” diye haykırdım. “Hangi kitapmış?”

Violet, kitabı hepimizin görmesi için kaldırdı.

SAÇMALIK

“BİR NOEL ŞARKISI,” DEDİ WENDY kitabın adını yüksek sesle okuyarak, “Yazan Charles Dickens.”

“Ver şunu bana,” diye karşılık verdi doktor, kitabı aldı ve üzerindeki toz tabakasının altında kalmış başka bir başlık daha mı var diye kontrol etti. Ama yoktu.

Sevinçten etekleri zil çalan Yılanbalık, “İlginç bir seçim,” dedi. Kitabı Doktor Deryadeniz’in elinden çekip sayfalarını karıştırmaya başladı. “Ben herhalde Scrooge oluyorum ve üç hayalet sayesinde ne kadar hatalı olduğumu anlıyorum. Heh! Öyleyse o üç hayalet de sizler oluyorsunuz: Geçmiş, şimdiki ve gelecek Noel’lerin hayaletleri. Eğer ihtiyar Deryadeniz’in yüzünün ifadesine bakarsak bizi sefil bir Noel bekliyor. Hah

hah, öyle olsun. Çılgın saçlı Violet Fezziwig, Herbie Limon da Küçük Tim olabilir! Hah! *Mükemmel.*"

Denizmaymununun seçimini bundan daha farklı bir şekilde yorumlamakta zorlandığı çok belli olan Jenny, "Bu sana birdenbire güvenmeye başlayacağımız anlamına gelmiyor..." diye konuşmaya başladı ama Yılanbalık onun sözünü kesti.

"Ah, şunu bırak artık Jenny," diye patladı. "Küçük oyununuz sona erdi. Bu kitap başka ne anlama gelebilir ki? Buraya yeni bir başlangıç yapmaya geldiğimi söylemiştim ve denizmaymunu da benimle aynı fikirde. O yüzden hepinize de *Peh, saçmalık* diyorum!"

Sonra da *Bir Noel Şarkısı* kitabını cebine soktu ve omzunun üzerinden bakarak son bir kez daha "Saçmalık!" deyip hızlı adımlarla odadan çıktı. Biz kitapçı dükkânının giriş katına inene kadar Sebastian Yılanbalık çoktan gitmiş, arkasında da hâlâ sallanan bir yaylı kapı ve havayı saran tatsız bir his bırakmıştı.

"Bu mu yani?" diye sordu Violet. "Sebastian Yılanbalık'a nasıl davranacağımıza bu şekilde mi karar veriyoruz? Kapıdan elini kolunu sallayarak çıktı, bu normal mi şimdi?"

"Hayır, değil," dedi Fosil Hanım. "Ama denizmaymunu..."

"Denizmaymununun cehennemine dibine kadar yolu var!" diyerek patladı Doktor Deryadeniz. Bu da Jenny Hanniver'in ona sertçe bakmasına neden oldu. "O *sadece* bir makine. Bu hiçbir şeyi *değiştirmez.*"

Ama bundan sonra ne yapılması gerektiği konusunda diğer herkes kadar kararsız görünüyordu.

“Denizmaymunu, dükkanımın kalbidir,” diye ısrar etti Jenny, “ve onun seçimlerine güveniyorum. *Bir Noel Şarkısı* herkesin ikinci bir şansı hak ettiği üzerine yazılmış kitapların muhtemelen en ünlüsüdür, o yüzden belki de... belki de Sebastian kendini gerçekten affettirebilir.”

“Off.” diye homurdandı Doktor Deryadeniz. Yüzünde bir tiksinti ifadesiyle paltosunu kapıp atkısını da boynuna doladı. “Göreceğiz bakalım.”

Violet kendini tekrar ateşin önündeki koltuğa bıraktı. Hiç bu kadar karamsar görünmemiştir.

“Onca kitap varken,” dedi, “o kadar kötü bir adama nasıl o *kitabı* seçer?”

“*Mırk!*”

Erwin şöminenin yanında oturmuş, buruşuk bir kâğıt topuyla oynuyordu. Topu dişlerinin arasına alıp Violet’in kucağına atladı ve eline bıraktı.

Violet için için yanan kâğıt topunu alınca “Sıcak!” diye bağırdı ve ince ince yanan kenarlarını vura vura söndürdü. Kâğıt topunu açtı. Ne olduğunu gördüğünde “Ah, çok teşekkürler, kedicik,” dedi. “Yılanbalık’a denizmaymunu tarafından verilen kitap kartı bu, çıkarken ateşe atmış. Saklamak isteyeceğim bir hatıra *değil*.”

Kâğıdı bir kez daha buruşturdu ve odun sepetine attı. Erwin fırladı ve kâğıdı tekrar ateşten çıkardı.

Fosil Hanım kedinin tuhaf davranışlarını görmezden gelerek “Hangi açıdan bakarsan bak,” dedi, “o rezil adam denizmaymununun sınavına girdi. Ve geçti!”

Bunun üzerine, tam şu anda konuyu değiştirmenin insanlara çok ıyı gelebileceğini düşünerek "Festergimm nedir?" diye sordum. "Bilen var mı?"

"Ah!" Fosil Hanım denizdeki dalgaların köpükleri kadar bembeyaz kesildi.

Jenny hayrete gözlerini kırıştırdı ve "Bu uzun yıllardır duy-
madığım bir isim" dedi. "Benim kasabaya gelmemden öncesine
dayanıyor. Bunu bilmen çok ilginç, Herbie."

“Ama bilmiyorum ki,” dedim. “Sormamın nedeni de bu zaten.”

Ve böylece, Sebastian Yılanbalık'ın balmumu heykel müzesini kasabaya bir hediye olarak tekrar açma planı hakkında Leydi Kraken'e söylediklerini diğerlerine anlattım.

Fosil Hanım tekrardan "Ahl" dedi ve Violet'in yanındaki koltuğa çöktü.

“İyi misiniz Fosil Hanım?” diye sordu Violet ama sahil tarayıcı, şu anda konuşabilecek bir durumda değilmiş gibi görünüyordu.

“Festergrimm, Tuhaf Deniz Kasabası’nda pek de neşe uyandıracak bir isim değildir,” dedi Doktor Deryadeniz. “Ama Festergrimm’in Tuhaf Balmumu Heykelleri, bundan uzun bir süre önce kapatılıp tahta perdelerle kaplanmış olsa da bir zamanlar gerçekten de turistlerin uğrak yeri idi. Balmumu heykel modellerinin kötü olduğunu ama bunun da onları korkunç kıldığını düşünmüştüm. Oranın sonunda kapanma nedeninin bir turistin korkudan ölmesi olduğunu söylerler.”

Fosil Hanım oturduğu yerde sıçradı.

“Ne oldu Wendy?” dedi Jenny nazikçe. “Balmumu heykel galensini hatırlıyor musun? Ne de olsa doğma büyüme Tuhaf Deniz Kasabalısın. Belki de küçük bir kızken gittiğin bir yerdir?”

“Oraya gitmek mi?” Fosil Hanım, Jenny Hanniver’e kulaklarına inanamazmış gibi bir ifadeyle baktı. “Eh, evet. Ama...”

“O halde nerede olduğunu biliyor olmalısın,” dedi Violet heyecanla. “Yani Festergrimm’in müzesinin. Bize yerini gösterebilir misin?”

Sahil tarayıcı, “Nerede olduğunu tabii ki biliyorum,” diye cevap verdi. “Ama keşke bilmiyor olsaydım! Benim Enkaz İmparatorluğumun tam karşısında. Oraya göz kulak olmam gerekiyor.”

“Gerçekten mi?” diye sordum. “Neden ki?”

“Çünkü ben... ben oranın bekçisiyim” dedi Fosil Hanım. “Festergrimm’in Balmumu Heykel Müzesi’nin anahtarı bende.”

Kısa bir süre sonra Fosil Hanım’a sahil tarayıcı dükkanının önünde durmuş, nedense Fargazi *Dönemeci* olarak adlandırılmış meydanın merkezindeki tahta perdelerle kaplı binaya bakıyorduk. Doktor ve Fosil Hanım yanımızdaydı ama Jenny, kitap dükkanıyla ilgilenebilmek için geride kalmıştı.

Eski ahşap binaya yeni bir ilgiyle bakarak “Şimdiye dek bunun sadece terk edilmiş bir ev olduğunu sanıyordum,” dedim. Tamamen kapatılmıştı. Tahta panjurların üstüne yapıştırılmış ve soyulmakta olan afişlerin durumuna bakılınca, kapatılan on yıllar

olmuştı. “Buraya turistlerin geldiğini, dışarıda kuyruğa girdiğini ve içeri girmek için para ödediklerini hayal etmek çok güç.”

“Bu bina zannettiğinden de eski,” diye açıklamaya başladı Doktor Deryadeniz. “Burası, bir zamanlar bir tür oyuncak dükkânıydı. Hem de balmumu heykel galerisine dönüştürülmeden çok uzun zaman önce. İçerisi şimdi tabii ki boştur. Eski balmumu heykellere ne olduğunu merak ediyorum. İçlerinden bazılarını müzem için seve seve alırdım.”

Violet, kilitli kapının kolunu zorlarken Fosil Hanım’a “Peki anahtar yanında mı?” diye sordu.

“Sen... Sen gerçekten de içeri mi girmek istiyorsun?” dedi Fosil Hanım. “Burayı sadece düşünmek bile ödümü kopanyor! Dükkânıma gelip biraz karamel şekerlemesi yiyip çay içmeyi tercih etmez miydin?”

Violet, elini sahil tarayıcısının koluna koyarak “Eğer bunun düşüncesi bile sizi endişelendiriyorsa bizimle gelmek zorunda değilsiniz, Fosil Hanım,” dedi.

“Hayır, sorun değil hayatım.” Fosil Hanım, Violet’in elini okşadı. “Yalnız başınıza girmenize izin vermek doğru olmazdı. Ama işte...”

“Evet?” dedi Violet.

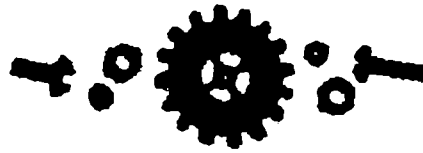
Ama Fosil Hanım başını salladı. Sonra da elini dükkânının önündeki bir ahşap kirişin üzerine uzattı ve oradan, nemli yaprakların ve örümcek ağlarının altında saklı halde duran bir piriç anahtar aldı.

“Bana öyle bakmasana, Doktor!” Sahil tarayıcı, Doktor Deryadeniz’in pek de güvenli olmayan gizli köşesine kaçması karşısında utançtan kızanverdi. “Bu berbat yerin bekçisi olabilirim ama bu anahtarını evimde tutmam gerektiği anlamına gelmiyor. Sadece ne bulmayı umduğunu merak ediyorum,” diye ekleyip anahtarı kıyafetinin koluna sildi, “hem de onca zaman geçtikten sonra.”

Violet anahtarı aldı ve “Sebastian Yılanbalık her ne bulmayı umuyorsa onu bulmayı umuyorum,” dedi. “Zararsız bu iş bursu kovaladığına bir an için olsun inanmıyorum. Sen inanıyor musun?”

Ve balmumu heykel müzesinin ahşap kapılarını, sorduğu soruya herhangi bir cevap verilmesini beklemeden açtı.

FESTERGRIMM'İN TUHAF BALMUMU HEYKELLERİ

KAPILARI AÇMAK İÇİN, kapıların arkasında birikmiş kar yığınına itmemiz gerekti. İçeriye sızan zayıf Kasım ayı güneşinin ışığı, zihnimizin algılamakta zorlandığı gölgelerle tuhaf nesneler meydana getiriyordu. Derken bana doğru bakan korkunç bir yüz görmemle birlikte nefesim kesildi.

Onu benimle ayna anda gören Fosil Hanım "İmdaaat!" diye çığlık attı.

Doktor Deryadeniz, "Bu, balmumu heykellerden biri olmalı diye tahmin ediyorum," dedi ve içeriye sakince adım attı. "Çok ilginç! Demek ki içlerinden bir kısmı hâlâ duruyor."

Onu içeriye doğru takip ettik, Fosil Hanım ise en arkamızdan geldi.

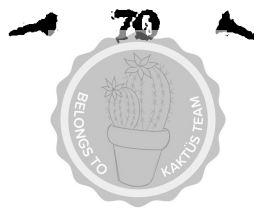
Galeri, geniş bir açık alandan oluşuyordu. Kapıdan girince hemen içeride, antika bir yazar kasanın bulunduğu bir gişe görünüyordu. Arkasında geride bırakılıp tozlanmış Festergrimm hediyelik eşyalarıyla ve ıvır zıvırıyla dolu kırıntı dökük raflar vardı. Karanlığın içinde başka insan şekilleri de görünür hale geldi. Bazıları tozlanmamaları için örtülerle kaplanmıştı, bazılarıyla korkunç şekillerde çarpıtılmış yüzlerindeki ölü cam gözleriyle bize bakıyordu.

“Tüyler ürpertici!” Violet, galerinin baş köşesine yerleştirilmiş gibi görünen bir balmumu heykele yaklaştı. Yırtık pırtık bir keşiş kiryafetinin üzerinden ayaklarına kadar uzanan bir sakalı vardı ve ucunda balık şeklinde bir şişe asılı olan uzun bir asa tutuyordu. Yaşlı adamın yüzünde hiddet dolu bir ifade ve yumrularla dolu biçimsiz kafasının tepesinde de örümcek ağlarıyla kaplı kırık bir ampul vardı. “Hey, bunu galiba biliyorum.”

Doktor kıkırdarak “Bu bizim ihtiyar Aziz Kasvet,” dedi. “Felâket Havalının Koruyucu Azizi ve Tuhaf Deniz Kasabası’nın ilk balıkçısıdır.”

Doktor Deryadeniz başka bir balmumu heykelin üzerindeki örtüyü çektiğinde, üzerinde afili kiryafeti, ellerinde tabancaları ve palalarıyla bir korsan gemisi kaptanı ortaya çıktı. Kadının balmumu heykelinin üzerinde, geniş kenarlı korsan şapkasındaki tüyle uyumlu olacak şekilde uzun bir erik rengi ceket vardı.

Büyük bir keyif aldığı açıkça belli olan doktor, yüksek sesle “Purple Fimm!” dedi. “Babasının kral tarafından idam edilmesinin ardından kanunsuz bir hayat yaşamaya başladı ve *Hy Brasil*’in

kaptanı olup Tuhaf Deniz Kasabası'nın en meşhur kaptanına dönüştü."

"Vay canına!" dedim. "O kılıç gerçek mi? Ve gerçekten de bu kadar çirkün müydü?"

"Bu tabii ki gerçek bir kılıç," diye yarat verdi doktor, "ama çirkünlük meselesine gelince, Hester Pimm'in bu balmumu heykelinin bir seferinde uzun bir süre güneşte unutulduğunu ve etzineye başladığını tahmin ediyorum. Bakın, bir gözü diğerinden kesinlikle daha aşağıda.

Fosü Hanım. dalgalı bir sesle "Ne kadar korkunç," dedi.

Kaptan Pimm'in yeşile çalan, oyun hamuru gibi gevşemiş eisini dörterek "Tuhaf balmumu heykelleri neyden yapılmış?" diye sordum. "Kulak kirinden mi?"

Violet başka bir örtüyü çekip uzun boylu, fazlasıyla iyi beslenmiş, favorisiyle birleşen tel tel bıyıkları ve altın bir zinciri olan bir heykeli ortaya çıkardı. Adamın yüzündeki kendini beğenmiş ve tepeden bakan ifade, heykelin burnunun düşmesinden dolayı bozulmuştu. Ayaklarının dibindeki bir tabelada şunlar yazıyordu:

Violet, "Dünya daha farklı bir şey görmeyi bekliyordum," diye mızıkça böhürdü. "Genellikle Kraliçe Victoria ya da Elvis Presley

gibi kişilerin balmumu heykellerinin yapıldığını sanıyordum. Yani ünlü insanların.”

“Festergrimm öyle bir yer değil,” diye yanıt verdi Doktor Deryadeniz. “Burası, bizim kasabamızın tuhaf hikâyelerimizi anlatmak üzere tasarlanmıştı. Tuhaf Deniz Kasabası’nın kendi efsaneleri varken krallarla kraliçelere hiç gerek yok.”

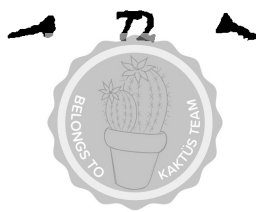
“Bu nedir?” diye sordum. Karanlığın iyice içine girmiş, geniş tahta bir panelin duvara dayandığı bir yere gelmiştim. Her zaman yanımda taşıdığım cep fenerimi çıkardım ve ışığını açtım. Gözleri lambalara benzeyen sarı renkli bir yüz bana bakıyordu.

Yüzün bir tarafında solmuş karnaval renkleriyle FESTERGRIMM’İN kelimesi, diğer tarafında da TUHAF BALMUMU HEYKELLERİ yazısı vardı. Harflerin içinden düzenli aralıklarla çıkan ampuller vardı ama çoğu kırılmışa benziyordu.

Fosil Hanım tedbiri elden bırakmadan yaklaşıp “Bu eski tabela,” dedi. “Eskiden giriş kapısının tepesinde dururdu. Rüzgârlarla düşmemesi için yıllar önce indirtmiştim.”

Vi panelin tabelanın çevresinden dolaşıp “Arkasında bir şey var,” dedi. “Sanki bir... çarpışan araba mı? Hayır, daha çok küçük bir vagona benziyor. Lunaparklardaki hız trenleri gibi.”

Doktor bir parça çabayla levhayı kenara çekti ve bir raya sabitlenmiş üstü açık üç küçük vagon gibi görünen şeyi ortaya çıkardı. Raylar ileriye doğru uzanıp sonra da hemen inişe geçiyor ve zemindeki eski püskü siyah bir perdenin ardındaki bir delikte kayboluyordu.

"Balmumu heykel galerisinin büyük bir kısmı yerin altında," diye açıklamada bulundu Fosil Hanım. "Görmek için o küçük korku temeli trenine binmeniz gerekiyor."

"Harikulade!" dedi Doktor Deryadeniz.

"İşte bu gerçekten de bir hayalet trenine benziyor," dedi Violet.

Fosil Hanım, *hayalet* sözcüğünü durmasıyla birlikte küçük bir çığlık attı, bir adım geriledi ve kendini güvende hissetmek için birisinin koluna yapıştı. Bunun Aziz Kasvet'in balmumu heykeline ait olduğunu fark ettiğinde, tuttuğu kolu bir çığlık daha atarak bıraktı.

Doktor, bulduğumuz her şeyi eski ve koleksiyon değeri olan nesnelerin arasında kendini evinde hissedemeyen birisinin tecrübesiyle gözden geçirip değerlendirdikten sonra "Eh!" dedi. "Bütün bunların Sebastian Yılanbalık hakkında ne gibi bir bilgi verdiğini bilmiyorum ama burada hâlâ bu kadar çok şeyin olduğunu görmek beni şaşırttı. Kabul etmekten nefret ediyorum ama burada imkansız bir potansiyel var. Birisi bütün bunları gerçekten de harika bir turistik yere dönüştürebilir. O kişinin Sebastian olması ne kadar yazık." Fosil Hanım'a döndü. "Ve yerin altında daha da fazlasının olduğunu söylüyorsunuz, değil mi?"

Fosil Hanım, kendini güvende hissettiği kapıdan oradan "Çok daha fazlası," diyerek onayladı. "Ancak onları görmek istiyorsanız bunu beniz yapmanız gerekecek. Şimdi sıcak mutfağıma geçiyorum. Eğer işiniz bittiğinde anahtarı yerine koyabiliyorsanız çok iyi olursunuz. Doktor. Ben gidiyorum."

Ve aceleyle meydana karşımadaki dükkanına koştu.

Violet arkasından bakarken, "Burası onu ciddi korkutuyor," dedi.

"Gerçekten de öyle," diyerek katıldı doktor. "Buranın bekçisi olmak için tuhaf bir seçim."

Gözlerimin, küçük tren raylarının yerin altında kaybolduğu siyah perdeye kaydığını fark ettim. Aşağıya en azından bir kez göz atmadan buradan gitmek olmazdı şimdi. Başka korsanlar da olabilirdi! Ya da daha önce hiç görmediğim ve bir daha asla göremeyebileceğim bir şey.

Dikkatle rayların üstüne çıktım ve aşağı doğru birkaç traverse* daha basarak dikkatlice karanlığın içine doğru indim. Midemde bir rahatsızlık hissi sezdim ama görmezden geldim. Doğrudur, balmumundan insanlar son derece ürkütücüydü ama Violet ile maceralarımda gördüğüm bazı şeylerden sonra birkaç kendinden geçmiş heykelle camdan yapılmış gözlerin beni korkutmasına izin vermeyecektim. Siyah perdeye varıncaya kadar inmeye devam ettim.

Perde hareket ediyordu. Ama çok hafifçe.

Kesinlikle aşağıdan gelen bir hava akımı vardı. Çok uzun yıllar boyunca ihmal edilmenin ve çürümenin kokusuyla dolu bir hava. Perdeyi çekmek için uzandığım sırada elim donakaldı ve midemdeki rahatsızlık hissi ikiye katlandı.

"Sadece ufak bir göz atış," dedim kendime. "Haydi ama! Violet çok etkilenecek."

* Travers: Tren raylarını birbirine bağlayan, ağaç ya da betondan yapılan ve demiryolu boyunca tekrarlanan parçalar

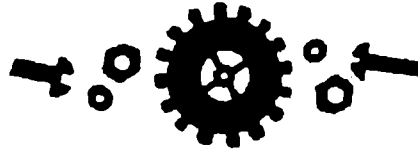
Perdeyi araladım ve fenerimin ışık huzmesini ülerdeki karanlığa tutarak arkasına göz attım.

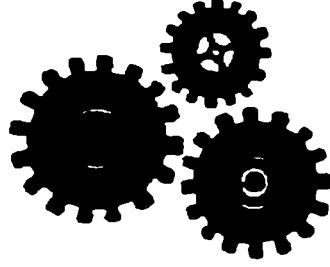
Burada, bir zamanlar trenle aşağıya inilen tünelin duvarlarındaki oyuklarda başka balmumu heykeller de vardı. Heykellerden bazıları sarkıp yere yığılmıştı ama içlerinden biri dikkatimi çekti. Tel tel, darmadağın sakal ve bıyıkları olan ve bir balık ağını sıkıca kavramış bir balıkçıya benziyordu. Tren onun altından geçerken yolculara tepeden bakacağı ve ağını onları yakalamak için tutacağı bir şekilde konumlandırılmıştı. Bir zamanlar dehşet verici görünüyor olmalıydı. Şimdiyse Yılanbalık'ın burayı tekrar çalısır hale getirmek istemesi halinde tamir etmesi gereken birçok kırık dökük heykelden biriydi.

Fenerimi kapadım ve elimi perdeden çektim. Ve bir ses duydum.

Gıcırdayan, metalik bir ses.

Ne yaptığımı bile anlamadan perdeyi tekrar aralayıp feneri tekrar açtım. Darmadağın sakallı balıkçıyı tekrar gördüm. Ve gördüklerine inanmakta güçlük çeken gözlerimin önünde, başını bana doğru çevirdi.

ROBOT

"ZAVALLI HERBIE," DİYEREK sakinleştirdi beni Fosil Hanım. Bir yandan da çaydanlığı elektrikli ocağın üstüne koyup altını açtı. "O korkunç yerden hayır gelmeyeceğini biliyordum."

Enkaz İmparatorluğu'nda, sahili tararken bulunmuş şeylerle dolu sepederin, iç içe geçirilmiş kutuların ve dalgaların sürükleyip getirdiği, üst üste yığılmış ıvrır zıvırın arasındaydık. Bunlar Fosil Hanım'ın hem hazinesi hem de işiydi. Havada kurumuş deniz suyu, tuzlu odun dumanı ve yeni pişirilmiş karamel şekerlemesinin yoğun kokusunun tatlı vaatleri vardı.

"Ama öyle çığlık atmana neden olan neydi?" diye sordu Violet bana. "Ve o tünelle neden kendi başına girmiştin?"

Şapkamı düzelterek "İçeri girmemiştim." diye cevap verdim. "İçeriye ~~girmiyordum~~. Arada bir fark var yanı. Ve balmumu insanlardan birinin hareket ettiğini gömsydin sen de çığlık atardın!"

Balmumu heykel galerisini kilidendikten sonra peşimizden dükkâna giren Doktor Deryadeniz, “Ah, olan bu muydu?” diyerek kıkırdadı. “Hiç takma kafanı, Herbie. Öyle bir yerde hayal gücünün çılgınca çalışması çok normal.”

Ve sırtıma sertçe sıvazlamasıyla şapkam gözlerimin önüne düştü.

“Hayal gücüm değildi...” diye başlamıştım ki Violet beni kaburgalarımdan dürttü.

Ona baktığımda gözleri *bu konuyu daha sonra konuşalım* diyordu, ben de tek bir kelime daha etmedim.

Artık üzerinde paltosu yerine deniz yıldızı desenli bir önlük bulunan Fosil Hanım, bir tepsi dolusu karamel şekerlemesini mükemmel lezzet küpleri oluşturacak şekilde dilimledi. Kasım ayının soğuk güneş ışığı, dükkânın vitrinindeki yüzlerce kavanoz dolusu deniz camının içinden geçerek gökkuşağına dönüşüyordu. Çaydanlık ötmeye başladığında, Enkaz İmparatorluğu’nun sıcaklığıyla sarmalandığımı hissettim.

Fosil Hanım bize iki tabak dolusu şekerleme getirirken “Vanilya mı çikolatalı mı?” diye sordu. Ve korkum nihayet eriyip gitti. Fenerimi sağa sola tutarken tünelde ne gördüğüm konusunda yanılmış olmalıydım.

Yanılmış olamaz mıyım?

Violet yüzünde komik bir ifadeyle “Acaba martular hangi aromayı daha çok seviyordur?” dedi.

“Martular mı?” Fosil Hanım’ın kafası karışmış görünüyordu ama Violet herhangi bir açıklamada bulunmadı.

Doktora "Müzede Festergrimm hakkında herhangi bir şey var mı?" diye sordum. "Yani tarihi üzerine? Örneğin böyle tuhaf bir ismi nasıl almış?"

"Festergrimm mi?" diye yanıt verdi Doktor Deryadeniz. "Evet, biraz tuhaf bir isim galiba. Ama bu bir zamanlar, belki mu nevkeli galerisi açılmadan uzun zaman önce birisinin gerçek adıydı. Daha önce Festergrimm efsanesini duymamış mıydınız? Herhalde günümüzde duyan çok kişi yoktur. Bir zamanlar Tuhaf Deniz Kasabası'nda çok önemli bir olaydı ve evet, müzemde bu konuda bilgiler var."

Violet bana tekrar göz atarak "Tuhaf Deniz Kasabası'nın bir başka efsanesi." dedi.

Ellerimde eriyen vanilyalı şekerlemeden ısırırken "Peki," dedim. "bu efsane tam olarak nedir?"

"Ah!" Doktor gülümsedi, koltuğuna yerleşti ve Fosil Hanım'ın ikram ettiği sıcak çayı kabul etti. "Bak Herbie, bu konuda bütün bilgilere sahipmişim gibi davranmayacağım. Ama bundan yuzlerce yıl önce Ludovic Festergrimm adında bir adam, Tuhaf Deniz Kasabası'na yerleşmeye geldi. Kendisi bir mucit ve kurmalı oyuncak imalatçısıydı ve biraz önce ziyaret ettiğimiz binada bir zamanlar atölyesi bulunurdu. Yaptığı mekanik cihazlarla tanınır. Ta ki bir gün başına bir felaket gelinceye kadar. Kurmalı oyuncak imalatçısının tek kızı kaybolmuştu. Adam, bir daha bulanamayan kızının acısından delirdi. Çaresizlik içindeki Ludovic Festergrimm oyuncak yapmayı bıraktı ve... Onun yerine başka bir şey yaptı. Çok daha tehlikeli bir şey. Tuhaf Deniz Kasabası sakinlerinin ondan korkmasına neden olan bir şey."

Ağızma yansına kadar soktuğum ikinci şekerleme parçasını çiğnemeyi bırakıp "Ne tür bir şey?" diye sordum.

Doktor Deryadeniz, kaşlarını teatral bir şekilde dalgalandırarak "Bir canavar," diye yanıt verdi. "Bronzdan yapılmış kummalı bir dev. Kızını bulup eve sağ salım geri getirsin diye."

"Sarı suratlı olan mı?" diye sordu Violet. "Hani gördüğümüz tabelada resmi bulunan? Hani ampul gözlü ve mazgal ağızlı olan? Bir robota benziyordu."

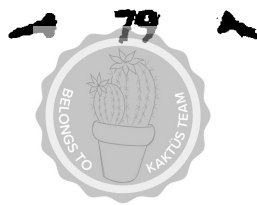
"İşte o," diye karşılık verdi doktor. "Bir robot. Ama senin ya da benim robot sözcüğünden bekleyeceğimiz türden bir şey değil. Bu, iki asır öncesinin kummalı düzenek teknolojisiyle yapılmış mekanik bir adamdı. O zamanki insanları kesin dehşete sürüklerdi. Eğer tabii böyle bir makine yapıldıysa ki bu çok şüpheli."

Karamel şekerlemesini heyecanla çiğneyip birkaç dilim daha alırken "Peki sonra ne oldu?" diye sordum. "Yani robot, kummalı düzenekler ve... *ber şey?*"

Bir mekanik adam! Bu şimdiden gelmiş geçmiş en sevdiğim Tuhaf Deniz Kasabası efsanesi olacağına benziyordu.

Fosil Hanım araya girdi ve "Kontrolden çıkıp her yere saldırdı," dedi. "Ya da en azından öyle diyorlar. Duvarları sanki hepsi kâğıttan yapılmış gibi delip geçti, yoluna çıkan her şeyi ve herkesi ezdi. Festergnum'un robotu bir kez kurulduktan sonra durdurulamıyordu."

"Ama yine de sonunda bir şey onu durdurmuş olmalı," dedi Violet.

"Ordu tarafından yok edildi diye tahmin ediyordum." dedi doktor. "Böyle askeri birliği çağırıldı. Festergrün ve sonunu Tuhaf Deniz Kasabası'nın üzerinde bir uçurumun kenarında kasıtlı ve parçalarla edildi. Mükemmel devle mucidinin parçaları kasıtlı olarak dört bir yarıya saçıldı. Ve bu ikimin de sonu oldu."

"Fakat burada cihazların daima kontrolden çıkıp kendi başına yaşamaya devam etmiş Tuhaf Deniz Kasabası olduğundan hüküye altında orada bulunmuş. İnsanlar yıllar boyunca parçalarını robotun parçalarını bulup çıkardıklarını iddia etti. Yalnız bir parça asla bulunamadı."

Nefes nefese "Hangi parça?" diye sordum. Kasıtlı olarak emri vererek parçalarının arasından kayıyordu.

"Baş." diye yanıtlı verdi doktor. "Eh, bazılar zamanlarda başın bulunduğunu söylüyor, ancak."

"Ancak ne?" diye sordu heyecandan benim kadar saksız insan Violet.

"Bulunan robotun başı değil, aksine..." doktorun kaşları daimenik ediyi aramak için bize doğru eğildiği sırada vites yükseliş ve düşüşüne geçildi. "Ludovic Festergrün'in başı mı?"

Fred Hanım'ın çay fincanı, çay tabağının üstünde takıldı.

"Oh, neden bu konuda konuşmak zorundayız?" diye inrar etti. "Biz ne güzel anladığımız bu korkunç hükümlerin tekrar ortaya çıkması için Sebastian Yabancılar yüzünden."

"Her neyse, bu cihazın bir cihazın başı değil, yer..." dedi doktor. "Bu cihazın başı değil, yer..." "parçaların de dışındaki o tuzlu ve tuzlu tuzlu..."

Doktor Deryadeniz bir karamel şekerlemesi küpü alırken “Aynen öyle,” dedi. Şekerleme parçasını ağzına atmadan önce sanki ilginç bir tarihi esermiş gibi inceledi. “Ve hikâyenin en azından bazı kısımları doğru olmalı. Orada bundan uzun bir zaman önce gerçekten de kurmalı oyuncaklar yapan Ludovic Festergrimm adında bir adam yaşırdı. Ve gerçekten de bir kargaşayı sona erdirmesi için ordu çağrılmıştı ama bunun katil bir robot saldırısından ziyade balık fiyatları üzerine bir anlaşmazlık olduğunu tahmin ediyorum. Ve günümüzde bile kasabanın dört bir yanında bulunmaya devam eden garip kurmalı mekanizma parçaları var. Mesela denizmaymununun içinde de Festergrimm’in yaptığı parçalardan biraz olsun bulunup bulunmadığını hep merak etmişimdir. Ama daha fazlasını öğrenmek için bir gün ikiniz de müzeye gelmelisiniz.”

“Daha fazlasını hemen şimdi öğrenmek istiyorum!” diye haykırdım. “Robot hakkında daha fazlasını. Bir düşünsenize!”

Doktor gülümsedi.

“Öyle inanıyorum ki insanlar hikâyenin ayrıntılarını yıllar boyunca unuta unuta kurmalı düzenek ustasını da kendi yaptığı makineyle karıştırmaya başladı ve Festergrimm adı artık zihinlere bir adamın değil, bir canavarın ismi olarak yerleşti. Ama işin aslı ne olursa olsun, birisi orada balmumu heykel galerisi açmak gibi parlak bir fikir bulana kadar atölye yıllarca boş kaldı. Gerçi demin gördüğünüz gibi o bile artık tarih oldu.”

“Ama işte şimdi Sebastian Yılanbalık çıktı,” diyerek altını çizdi Violet, “ve balmumu heykelleri tekrar hayata döndürme sözü veriyor.”

Doktor Deryadeniz gönülsüz bir tavırla "İtiraf etmeliyim ki," diye yanıt verdi, "o fikri biraz kışkandım. Eğer orada bu kadar çok heykel kaldığını bilseydim, Leydi Kraken'le bu işi kendim üstlenmek için konuşabilirdim."

"Eh, ben o fikrin kimsenin aklına gelmemesini dilerdim!" diye sesini yükseltti Fosil Hanım. "Bazı şeylerin unutulması, en iyisi."

Biz başka bir şey daha diyemeden içeriye bir müşteri girdi ve Fosil Hanım dalgaların karaya taşıdığı ağaç dalları ve deniz kabuklarından bahsetmek için alelacele onun yanına gitti.

Vi, sesini iyice alçaltarak doktora "Belki orayı yeniden açan sen olabilirsin," dedi. "İyi bir fikir neden Sebastian Yılanbalık gibi kötü bir adama bırakılsın ki?"

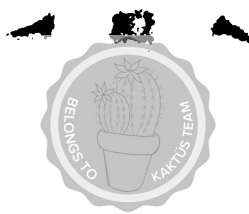
Doktor boş çay fincanını masaya koydu ve ayağa kalkarken derin bir iç çekti.

"Aklımı çelme şimdi. Denizmaymunu son sözünü söyledi ve Yılanbalık'a ikinci bir şans tanınacağına dair Jenny'ye söz verdim, konu kapanmıştır. Hem onu artık ben ya da bir başkası durdurabilir mi emin de değilim."

Violet, gözleri parlayarak "Yeter ki onu suç üstünde yakalayayım," diye katıktık verdi. "Yeter ki onu yeni bir kötülük yaparken yakalayayım."

"Onu bir şey yaparken yakalayamayacağım, Violet Parma," dedi doktor aniden ciddileşerek. "Sebastian Yılanbalık tehlikesi ne düşünemez biridir. Onun size yaklaşmasını yasakladığımız için sen ve Harlowe de ondan uzak duracaksınız. Anladın mı?"

"Ama..." diyecekti oldu Violet.

"Aması maması yok. Ve sakın balmumu heykel galerisini kendi beşaraza keşfetmek gibi bir fikre kapılayım demeyin," diye ekleyen Doktor pıncıktan anahtarı cebinden çıkarıp bize doğru salladı. "Wendy binanın bekçiliğini yapmak istemediğine göre bunu kendim yaparım. Eğer Yılanbalık suçüstü yakalanacaksa, bunu yapan kişi ben olacağım."

Ve bunu demesiyle birlikte anahtarı tekrar cebine sokup Enkaz İmparatorluğu'ndan ayrıldı.

Violet dükkanın kapanmakta olan kapısına ters ters bakıp "Anahtarı saklandığı yerden gizlice alma planımız da buraya kadarmış," dedi. "Ama bu hiç değilse bir sonraki adımda ne yapacağımıza karar vermemizi kolaylaştırdı."

"Karamel şekerlemesi yemeye devam etmek mi?" dedim.

"Hayır!" Violet pakosunu kaptı. "Ben Sebastian Yılanbalık'a ikinci bir şans daha tanımak konusunda Jenny'ye asla söz vermedim, Herbie. Sen de vermedin. Ayrıca Yılanbalık'ın neler çevirdiğini öğrenmek için Festergrimm'in balmumu heykel galerisine girmek zorunda değiliz."

"Değil miyiz?"

"Tabii ki değiliz." Violet beni oturduğum yerden çekip kaldırdı ve Fosil Hanım'a el sallayıp veda etti. "Çünkü o, otelde kalıyor. Senin otelinde. Bu da hangi odada kaldığını öğrenebileceğin ve o odaya gizlice girebileceğimiz anlamına geliyor."

YAMPIRİ YAMPIRİ

OTELİ GERİ DÖNDÜĞÜMÜZDE Violet mahzen penceresinden içeriye girip kapıyı açarak mahzenin ortasına düşüp pencereden içeri girdi. Leydi Kraken'in gözetim göreviyle mahzenin ortasına düşmesini, sırtının artık boş olmadığını için Violet : hayati kuruluşa uğratmış müdahale diye mırıldandı. Eğer öyle hırsediyorsa bile bunu belli etmiyordu. Hiç Violet içeriye gizlice sokmak için mahzen penceresini kullanmak, otele girip kapısına göre hâli daha kolaydı. Ben ise son derece kırılgan dağlar kadar sınırlı bir tavır sergilenmeye çalışarak (ama umarım dağların zirvesi kadar beyaz görünmeden) ana kapıdan merdivenlerinden çıkıp otelde normal yoldan girdim.

Violet'in dediklerinin üzerine düşünürken "Yılanbalık'ın keşiş odanın numarasını nasıl bulacağım ki?" diye mırıldandım.

Sonra da kendi kendime “Her zaman Amber’e sorabilirsin,” diye mırıldandım. “O ne de olsa daima benden yanadır.”

Ama lobiden resepsiyon masasına geçmeden ve Herbie cazibesini devreye sokmadan önce, beni de mırıldanmamı da zınk diye durduran bir şey gördüm.

Sebastian Yılanbalık çoktan oradaydı! Lobide sanki buraların sahibiymiş gibi bir rahatlıkla resepsiyon masasına dayanmış, resepsiyonist Amber Bozkehribar ile sohbet ediyordu.

Ve Amber ona gülümsüyordu.

Olanları gözlerime inanamayarak seyrederken, Yılanbalık özellikle gizli bir şey söylemek için iyice öne doğru eğildi ve Amber bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak bakışlarını kaçırdı.

Ve kıkırdadı!

Şapkama yapıştım.

Amber’i gülümsetmek benim işimdi! Bunu yıllardır yapıyordum.

Ama tam oraya doğru yürümek üzereydim ki, Bay Yumuşakça’nın sinir bozucu sesi kulağıma ıslak bir balık gibi çarptı.

“İşte buradasınız, Bay Limon,” dedi otelin restoranından çıkarak. “Şimdi gelin bakalım, göreviniz sizi bekler. Halledilmesi gereken bir sürü iş var.”

Bu, Yumuşakça’nın genelde benimle konuşma şekline göre çok daha kibarcaydı ama sebebi de hemen belli oldu: Otel yöneticisinin arkasında bana doğru gelen iki konuk vardı.

“Ah, işte delikanlı,” dedi konuklardan biri. Sivri uçlu bir bıyık vardı ve kıyafetlerinin çoğu tüvit kumaşlıydı. Hep üniforma giyen turden bir adama benziyordu, üniforma giymediğinde bile “Hâlâ kayıp eşya sorumlusu musun bakalım? Hani bir şeyler bulmak, onları iade etmek filan?”

Diğer konuk neşeyle “Merhaba, Herbie,” dedi. Bu kadın adamdan daha kısaydı ama en az onun kadar tüvit kıyafetler burunmuştu. “Bizi hatırladın mı? Geçen kış burada kalmıştık.”

En iyi sınıftanmdan birini sergiledim ve şapkamı düzelttim. Kendilerini tabii ki hatırlıyordum. Bunlar, her kış otelimizde geçiren Albay Yampiri ve kansı Bayan Yampiri’ydi. Ve her yıl bir şey kaybedip beni çağırılmalan gerekirdi. Eğer kayıt defterinin, yani bütün kayıp eşyaları işlediğim deri kaplı büyük defterin sayfalarını tararsanız, onların isimlerini herkesinkinden daha fazla görürdünüz. Ama sorun etmezdim. Albayın okuma gözlüklerini düştükten yerde, yani jölenin içinde bulmak (gerçek hikâye) ya da Bayan Yampiri’nin tenis çorabını bir balıkçı kulübesinin çatısından toplamak (hiç sormayın!) genellikle kolay işlerdi. Bu hayatta herkesin bir şey olmaya hakkı vardır ve Yampiri çiftine düşen de “unutkan” olmaktı. Konaklamalarının sonunda bana daima çok iyi bir bahşış verirlerdi, Bay Yumuşakça’nın zevkle harcadığından emin olduğum bir bahşış.

“Büyük Nautilus Oteli’ne tekrar hoş geldiniz,” dedim. “Eğer kayıp eşya bulma konusunda herhangi bir yardıma ihtiyacınız olursa lütfen zilimi çalmaktan çekinmeyin.”

Konuklara önünde takındığı cıvı cıvı tavrıyla “Sorun da bu zaten,” dedi Bay Yumuşakça. “Zilinizi çalıyolardı, Bay Limon.

Hem de epey bir süredir. Öyle görünüyor ki görev yerinizde değildiniz.”

Ve o civil civil tavır, başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu göstermek için kısa bir anlığına da olsa uçup gitti.

Sırtımaya devam ederken bir yandan da yutkundum ki bu hiç kolay bir şey değildir (inanmıyorsanız deneyin de görün!).

“O halde siz...” diye sordum konuklara, “o halde siz bir şey mi kaybettiniz??”

“Ah, *kaybetmedik*,” dedi Albay Yampiri. “Bulduk. Ve onunla senin ilgilenmen gerektiğini düşündük, delikanlı. Tabii polisi çağırmadan önce.”

“Polisi mi?” Bay Yumuşakça da ben de tam olarak aynı anda sorduk.

“Ah, evet,” diye cevapladı Bayan Yampiri. “Bu kesinlikle yetkilileri ilgilendiren bir mesele olacak.”

Bay Yumuşakça soğukkanlılığını muhafaza etmeye çalışırken “Şey,” dedim. Lobide şimdiden bir miktar kargaşaya neden olmuştuk ve Sebastian Yılanbalık’ın bizi resepsiyon masasının oradan izlemesi karşısında huzurum kaçmıştı. Eğildi ve Amber’e başka bir şey söyledi. Ve Amber, bir kıkırdamasını daha bastırdı. “Siz,” diye devam ettim çabucak, “*tam olarak* ne buldunuz?”

“Bir yüzük,” diye açıklamada bulundu Bayan Yampiri. “Ortasında büyük bir mücevher olan altın bir yüzük.”

Bay Yumuşakça “Gerçekten mi?” diyerek gözlerini kırıştırdı. Gözlerindeki panik ışığı, şimdi bir açgözlülük parıltısına

donuşmuştu. "Altın bir yuzuk mu dediniz?" Ve bir de mucevher? Yanı onu guvende tutmak için belki de kendim almalıyım..."

Bayan Yampın "Evet, herhalde en iyisi bu olurdu," diyerek ona katıldı. "Genç Herbie'yi bu kadar korkunç bir şeye maruz bırakmak muhtemelen doğru değil."

"Korkunç mu?" Bay Yumuşakça kaşlarını çattı. "Bir yuzuk nasıl korkunç olabilir ki?"

"Ah, yuzuk korkunç değil," dedi albay. "Korkunç olan kısı, takılı olduğu kesik parmak."

Bu haber karşısında duyduğu biraz dehşete rağmen, Bay Yumuşakça'nın beni şimdi yuzukle ilgilenmeye göndermesinin hiçbir yolu yoktu. hele otelin çok değerli iki mşdavımı karşısında korkunç bir insan gibi görünmeden asla. Ama yine de onlara eşlik etmek ve dordümüz birden parlak asansöre binip Albay ile Bayan Yampın'nın tüyler ürpertici keşiflerini yaptığı yere doğru çıkmaya başladık.

Bayan Yampın, asansör çıkmaya devam ederken "Çok parmak bulduğunuz oluyor mu, Herbie?" diye sordu. "Yoksa daha çok insanlar mı sizin parmağın kayboldu diye bildirmeye geliyorlar? Senin kadar genç birini için son derece endişe verici olmak."

"Anlamaz!" diye sesini yükseltti Albay "Herbie bunu kaldırabilir, öyle değil mi deşilim?" O gerçek bir kayıp eşya sorumlusu. Enki unut. Gövenlik. Pırnç diğerlerini de aynı parlak. Bana karşı gençliğimi korumalıyız."

Cozienim ışıldayarak "Teşekkürler," dedim, "ama bu konuyu sen yöneticisine bırakacağım " Ardından Bay Yumuşakça'ya denerek ekledim, "Mendilinizi kullansanız iyi olur, efendim Kesik parmağı tutup kaldırdığınız zaman tırnaklarınızın arasına tırnak gibi şeyler girmesini istemezsiniz."

Bay Yumuşakça bana hiddetle baktı ama hiçbir şey demedi.

Ardından da dördüncü kata geldik.

"Kondorda, halının üstünde," diye açıkladı önden giden Bayan Yampiri. "Neredeyse üstüne basıyordum. Ah, işte orada. Bakın!"

Gerçekten de, süpürgeliğın yanında sanki oraya yuvarlanarak gelmiş gibi yatan kesik bir parmak vardı. Ve parmağa da üzerine kocaman yakut kırmızısı bir taş olan büyük bir altın yüzük takılıydı.

"Gördünüz mü?" dedi Albay Yampiri. "Korkunç, değil mi? Rengine bakılırsa kesileli epey olmuş diyebilirim. Tabii ki daha önce savaşta çok şey gördüm. Her yöne doğru uçan parmaklar. Ayrıca başparmaklar da. Her neyse, bunu bir poşete koysan iyi olur delikanlı. Birisi bunu anyor olmalı."

Bunun bir yanlış anlama olmasını bütün kalbiyle umduğundan emin olduğum Bay Yumuşakça, kesik parmaktan bile daha kötü bir renge büründü ve yakınımızdaki bir perdeye yapıştı. Ama sonra, bir anda bir şeyin farkına vardım.

Halının üzerine çömelip parmağı yakından inceledim. Gerçekten de tuhaf bir renkteydi ama bu renkle ilgili tanıdık gelen bir şey vardı. Yavaşça uzandım ve parmağı hafifçe dürttüm. Bir gıcıkılığı vardı. Daha önce deneyimlediğim bir yumuşaklık.

Kesik parmağı aldım ve herkesin göreceği şekilde havayı kaldırdım

Bay Yumuşakça havılacakmış gibi görünüyordu

Parmağı en yakındaki kapıya doğru tuttum ve Alhay ile Bayan Yampın'ye "Bu sizin odanız mı?" diye sordum.

"Doğru," diye yanıt verdi alhay "Her zamanki deniz manzaramız "

"Peki," diye sordum parmağı tam kapılarınndaki kapıya doğru sallayarak, "burada kim kalıyor?"

Bu ses, "Ben kalıyorum," dedi

Parmağı hızla arkamda sakladım.

Sebastian Yılanbalık, neredeyse bizi takip edermişçesine kondorda belirdi. Yüzünde kibar bir merak ifadesi vardı ama gözleri sadece benim görebileceğim bir şüphyle parlıyordu.

Yılanbalık, korkutucu derecede alçak bir sesle, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Yumuşakça?" dedi.

Otel yöneticisi başını korku içinde iki yana salladı.

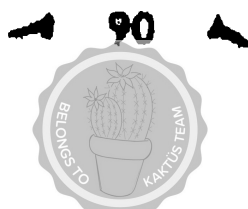
"O halde rahatsız edilmemek istiyorum," dedi Sebastian Yılanbalık.

Ceketinin cebini karıştırıp bir anahtar çıkardı ve kendi odasına girdi. Ama bu arada o cepte bir şey daha dikkatimi çekti, Yılanbalık'ın cebine aceleyle geri soktuğu ve sadece benim fark ettiğimden emin olduğum bir şey.

Bu bir eldi.

Bir başkasının eli.

Ve işaret parmağı da eksikti.

ŞÜPHELİ BİR PARMAK VE PATATES KIZARTMASI

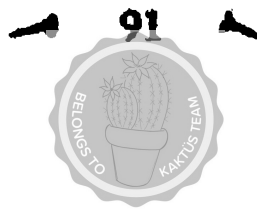
‘İŞTE, YAKALAI!’ DEDİM. Birkaç dakika sonra Kayıp Eşya Büromun mahzenine girerken, kesik parmağı Violet’e attım.

Parmağı düşünmeden yakalayan Violet, ‘Herbie, sen neredey...’ diye konuşmaya başladı.

Sonra da elindeki ne olduğunu gördü.

‘İyyy, bu neee?’ diye çığlık attı ve parmak elinden uçup gitti. Zemin boyunca zıpladıktan sonra geldi ve alevleri neşeyle kükreyen küçük odun sobamın yanında durdu.

‘Dikkatli ol!’ dedim ve parmağı kapmak için fırladım. ‘Erimmesini istemiyorum.’

"Herbie!" Violet elinde tuttuğum şeyin görüntüsü karşısında dehşete kapılmıştı. "O da ne öyle?"

"Bu parmak," diye açıkladıktan sonra onu yukarıya kaldırdım ve sapkanın düzeltmekte kullandım. "bu ~~Balmumu~~ parmak. Yukarı katlardaki otel kondorlarından birinde, Sebastian Yılanbalık'ın odasının hemen önünde epey bir kargaşaya neden oldu."

Violet rahatlamış bir halde "Balmumu mu?" derken parmağı ona tekrar attım. Ve sınıtmanımı durduramıyordum. Violet Parmağı korkutmak nadiren yapabildiğim bir şeydi. O parmağın bir zater medalvası gibi saklavyasım vardı. Ardından Violet, "Bir dakika, var mı sen şimdi Yılanbalık'ın hangi odada kaldığını biliyor musun?" diye ekledi.

Buraların sahibiymiş gibi bir tavırla (eh, biraz öyle sayılırım) göğsümü şişirip uniformamın düğmelerini dikleştirdim, tamir masasına rahatça yaslandım ve "Evet," dedim. "Biz kayıp eşya sorumluları vaktimizi hiç boşa harcamayız. Bir vaka üzerinde çalışmaya başlar başlamaz doğrudan işe gireriz ve..."

Violet yaslanmamı da düğmeleri de görmezden gelip beni boldi. "Yani, bu parmak Sebastian Yılanbalık'ın da zamanını hiç boşa harcamadığını gösteriyor. Ve gizem gittikçe derinleşiyor."

"Hi?" diye sorarken düğmeler de sarktı. "Öyle mi oluyor?"

"Tabii ki!" diye cevap verdi Violet. "Bu parmak, Yılanbalık'ın balmumunu herkül galerisine çolukun uğradığını gösteriyor, hem de kasabaya gidebi sadece birkaç saat olmasına rağmen."

"Eh, evet..."

"Ancak," dedi Vi, "Festergrimm'e daha önce gittiğimizde oraya yıllardır kimsenin girmediği çok açıktı. Kapıyı güçlükle açtık, arkasında çok fazla çer çöp birikmişti. Ve Fosil Hanım'ın anahtarı dükkanının dışındaki bir kışın üstünde sakladığını kimsenin bilmediğinden de eminim. Peki Yılanbalık ön kapıdan girmediyse, nasıl oluyor da üzerinde balmumu heykel parçaları taşıyor? "Belki... Belki de bir *arka kapı* vardır," dedim.

"Festergrimm'in galerisinde gördüğümüzden çok daha fazlası var," diye cevap verdi Violet, salladığı parmağındaki boyalı metal yüzük camdan yapılmış sahte mücevher ışıltıya parlıyordu. "Yer altında kalan kısmın nereye kadar uzandığını kim biliyordur ki?" Yılanbalık orası hakkında büyük ihtimalle herkesten daha fazla bilgiye sahiptir. Ve bu beni endişelendiriyor. Bu *berkesi* endişelendirmeli."

Ve buna da karşı çıkamazdım, değil mi?

Violet parmağı geri verip "Her neyse," dedi, "Yılanbalık'la bu konuda yüzleştğinde ne oldu? Bay Yumuşakça bir şey yaptı mı?" Konuklar nasıl tepki verdi?" diye sordu.

"Ben, şey, herhangi bir yüzleşmede bulunmayı beceremedim," diyerek itirafta bulundum. "Ve Yumuşakça'nın da bir şey yapacağı yok," diye ekledim. "Sebastian Yılanbalık söz konusu olduğunda, VIP moduna geçiyor."

Violet ters bir bakış attı.

"Ve doktor da onun planlarından çok etkilenmiş durumda," dedi. "ve hatta Jenny dahi ona ikinci bir şans tanımak istiyor. Herkesi kendi yanına çekmeye başladı!"

Çımsı esmerime kikir kikir gülen Amber Bozkehrbar'i de dışırdım ama bunu kendime sakladım

"Ü kesinlikle bir şeytanlık peşinde. Vi Ama bunun ne olduğunu öğrenene dek ne yapabileceğimizi bilemiyorum. Sadece şey dışında "

"Evet Herbie?"

"Martuk'ın restoranına gidip hupur hupur patates kızartması yemek dışında "

Ve bu, üzerinde ikimizin de hemfikir olabileceği bir plandı

Pencereden dışarı çıktık ve sonra da basamaklardan aşağı koşturup iskeleye doğru gittik. Artık akşam üstüydü ve eğer öğle yemeğinde ben ve Vi gibi sadece karamela şekerlemesi yemişseniz saat kesinlikle bahçı patates kızartması geçiyordu.

Denizin iki taraftan birden dövdüğü iskelenin üzerinde yürüyüp Martuk'ın Yen'nin okyanusun karanlığının içinde neye saçı, davedikar ıplaklarına doğru yaklaştık. Gün boyunca ılık saçmaya bile zahmet edemezmiş gibi görünen güneş, şimdiden ufka doğru inmeye başlamıştı ve erkenden kaçış planı için bahanelerini önceden hazırlamış gibi gökyüzünü kan kırmızıya boyuyordu.

Yukarıda, bazı rüzgârların arasından takip eden tek bir deniz kuşu vardı.

"Umarım bu kuş, düşündüğüm kuş değildir," dedi Vi.

Acele ettik ve Martık'ın Yeri'nin kapısını itip içerişinin buharlı sıcaklığına girdik.

Bay Martık, restoranın orta yerindeki fırçalanmış çelikten yapılmış mutfak adasından "Eski dostlarıml!" diye seslendi. Çevresine de bir düzine masa ve sandalye, sanki demir atmış gemiler gibi yayılmıştı. Birkaç erkenci müşteri nar gibi kızarmış balıkla patates yemek ve fincanlar dolusu demli çay içmek için yerlerine kurulmuştu bile.

Martık bize doğru gelirken gülererek "Eh, o kadar da *eski* değil," diye ekledi. "ama kesinlikle *dostlarım*. Sizlere ne getireyim? Buraya kutlamaya mı geldiniz?"

"Kutlamak mı, Bay Martık?" diye sordu Violet.

"Ah... Ama belki de duymamışsındır..." Martık bizi bir masaya doğru yönlendirirken gözleri neşeyle parlıyordu, haberleri alan değil de nihayet veren kişi olmaktan keyif aldığı çok açıktı. "Eski balmumu heykel galerisi yeniden açılıyor. Kasabaya daha fazla ziyaretçi getirecek, daha fazla ziyaretçi de daha fazla balık ve patates demek. Herkes bundan bahsediyor."

Ama yüzlerimizdeki ifadeyi gören Bay Martık'ın gülümsemesi silinip gitti.

"Beğenmediniz mi?" dedi. "Belki de balmumu heykeller sizin için korkutucudur?"

Biz otururken Vi, "*Herkes* mi bundan bahsediyor?" dedi. "Gerçekten mi?"

"Müşterilerim bahsediyordu," diye cevap verdi Martık. "Hem de gün boyunca! Ama bunun sizin için iyi bir haber olmadığını

gorebiliyorum. Peki sizi mutlu etmek için ne getirebilirim? V.
Herbie,” diye ekleyip bana bir kaşını sorgulayıcı bir şekilde
bakarak baktı. “benim için ne getirdin bakalım?”

Ceplerimi karıştırıp bir avuç dolusu ıvır zıvır çıkardım. Elime
daha yeni geçen balmumu parmak dahil hepsini masaya yaydım.
Bay Martık ruzlukla karabiberliğin arasından yuvarlanan kesik
bir parmağın görüntüsünden ürktüyse bile bunu hiç göstermedi.
“Burada sizin için iyi bir şey var mı, Bay Martık?” diye sordum.
“Birkaç kase patates kızartmasıyla belki bir miktar da kızarmış
soğan halkalarına yetecek kadar iyi bir şey?”

Martık cep hazinemi karıştırdıktan sonra altın bir kravat iğne-
sini seçti. Bu iğne, yüz yıldan uzun bir süredir sahip çıkılmamış
bir şekilde Kayıp Eşya Bürosu’nda duruyordu ve bu da kurallara
göre artık bana ait olduğu anlamına geliyordu.

“Bunun için size eksiksiz bir sofraya kuracağım,” dedi, “yanında
da ekstralarla!”

Martık mutfağına geri dönerken Violet, “İnanamıyorum,”
diye fısıldadı. “Daha şimdiden bütün kasabanın Yılanbalık’ın
planından haberi varmış gibi görünüyor!”

“Tuhaf Deniz Kasabası’nın nasıl olduğunu bilirsin.” Omuz
silktim. “Dedikodu gelgimen daha hızlı yol alır.”

“Keşke doluyor o anahatın almasıydı.” Violet masaya yumru-
ğunu vurdu ve cebinden çıkıp koyduğum ıvır zıvırı topladı.
“Festivitenin’in galasına geri dönmeniz!”

Bumumuzu sirke buhanyla dolduran ilk patates kızartmalarının gelmesiyle oluşan sessizliğin ardından "Yılanbalık'ın otel odasına gizlice girmeye ne oldu?" diye sordum.

Vı bir patates kızartması tanesini ağzına atarken "Bunu o oradayken yapamayız, değil mi?" diye cevap verdi. "Ama o eğer oteldeki odasındaysa, bu balmumu heykel galerisinde kimsenin olmadığı anlamına gelir. Sebastian Yılanbalık bile aynı anda iki yerde birden olamaz. Yani bu demek oluyor ki..."

Ama bunun ne demek olduğunu duyamadım çünkü masamızın hemen yanındaki camdan birdenbire TAK TAK TAK sesleri geldi. İlk olarak sıçradığımızda Tuhaf Deniz Martısı Torbaayak'ı dışarda, pencerenin eşiğine tünemiş bir halde gördük!

Gagasıyla cama tekrar vurdu.

"İnanılmaz!" diye çığlık attım. Kuşu bu kadar yakından görmemle yediğim patates neredeyse boğazıma kaçıyordu. Ama o sefil şekerleme hırsızını korkutup kaçırmak için yumruğumu cama vurmak üzere kaldırdığımda, martının sarı boncuklara benzeyen gözlerinin tabaklarımızdaki yemeklere değil, masada onların ötesindeki başka bir şeye odaklandığını gördüm.

Vı ile ben, aç bir martıya neyin patates kızartmalarından daha büyüleyici görünebileceğini öğrenmek için yavaşça başımızı döndürdük.

Baktığı şey, parmaktı.

Küçük balmuma parmak.

Hareket etmeye başlayan balmumu parmak!

HER ÇIKIŞIN BİR İNİŞİ

İĞRENÇ BİR GICIRTI SESİ EŞLİĞİNDE bir tırtıl gibi kasılarak hareket eden kesik balmumu parmak, masamızı çönmüş bir kurt gibi bir ucundan bir ucuna kat etti.

Hem de bana doğru!

Tiksiniş şey sonra da başladığı kadar ani bir şekilde titreyerek durdu, bir yanına doğru yavaşça devrildi ve tamamen hareketsiz kaldı.

Sonunda küçük bir çılgılık atmaya başararak "Bunu gördün mü?" diye sordum. Gerçi Vi'nin yüzündeki ifade, gayet yeterli bir cevaptı.

"Hey! Git buradan! Haydi ama, kıst kıst!" Bay Martık bir elinde kızarmış soğan halkası sepetiyle bize doğru koştururken

düğennü de martıyı kovmak için salladı. Parmağa son bir kez daha göz atan Torbaayak kanatlarını açtı ve isteksizce uçup uzaklaştı.

Bay Martık özür dilercesine sırtarak “Arsız kuş!” dedi ve kızarmış soğan halkası sepetini önümüze koydu. Ardından Torbaayak’ın arkadaşları müşterileri rahatsız etmek gibi bir fikir edinmesinler diye hoplayıp zıplayarak gökyüzüne doğru bir mutfak havlusu salladı. Seyretmesi muhtemelen çok eğlenceli olurdu ama Vi ve ben gözlerimizi masanın üstündeki oynak parmaktan alamıyorduk. Bir süre sonra Violet ona yaklaşıp çatalını sapladı.

Hiçbir şey olmadı.

“Belki de ...” dedi, “belki de iskelenin altındaki dalgaların hareketinden olmuştur?”

“Sana daha önce bir balmumu heykelin hareket ettiğini gördüğümü söylemiştim!” dedim alçak bir sesle. “Şimdi ikimiz de gördük.”

Violet düşünceli düşünceli burnunu kıvırdı. Ardından da parmağı dikkatle kaldırdı.

Kesik parmağı yüzüne iyice yaklaşıp gözünü kısarak bak-
tığında “Dikkatli ol!” diye cikledim. Ardından korkunç şeyi bir
den bir geri büktü ve metalik bir gıcırta çıktı.

“Bunu duydun mu?” dedi. “Metal eklemler. Ya balmumu
heykeller hareket etmesi için yapılmışsa, Herbie? Aynı... aynı
robotlar gibi.”

“Robotlar mı?”

“Butun o balmumu heykellerin içinde çarklar ve kaldıraçlar olduğuna bahse girenim,” dedi Violet parmağı bana doğru atıp “Ve bir de kurmalı motor düzeneği.”

Parmağa şöyle bir göz attım ve kesilmiş parmağın ortasındaki balmumundan yapılmış kemüğün içinde gerçekten de bakır bir çubuğun ucu ve paslı teller görünüyordu.

“Ama Vi.”

“Bir hiç uğruna korkuyoruz,” diye sesini yükseltti Violet. “Sadece balmumu kaplı birkaç düzeneç.”

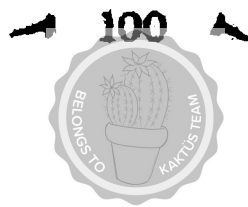
“Evet ama Vi.”

“Hayır, Herbie.” Violet, sanki tartışma sona ermiş gibi birkaç kızarmış soğan halkası kapı. “Bunu herkesten daha iyi bilmen gerekirdi. Sen bir kurmalı düzeneç uzmanısın!”

Bir uzman mı? Eh, bu gerçekten doğru olmasa da bunu duymak hoşuma gitmişti. Ama kurmalı düzeneçler, dişliler ve kaldıraçlar hakkında çok önemli bir şeyi anlayacak kadar bilgi sahibiydim: Sadece bir itici güç olduğunda harekete geçerlerdi ve bu genellikle bir kurma yayı olurdu. Ve elimdeki parmağa tekrar baktığımda, içinde bir yayın sığacağı kadar yer olmadığını kesin olarak görebiliyordum. Ve bundan dolayı, Violet haklı olsa bile bu parmağın kendi başına hareket etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Parmağı hızlıca bıraktım.

Violet, sessizliğimi göz ardı ederek “Her neyse, bu konu böylece kapanmıştır,” diye devam etti. “Yemeğini bitir, Herbie! Bu gece gizlice Festergrimm’in balmumu heykel galerisine giriyoruz.”

Vi ile ben bir süre sonra, alacakaranlığın örtüsü altında Fargazi Donemeci'ndeki bir kapı aralığının gölgesine gizlendik. Fosil Hanım'ın Enkaz İmparatorluğu'nun iyice içerisinde bir yerde ışıkların yandığını görebiliyorduk ama bizim girmek için geldiklerimiz ve meydanın tam ortasında bulunan bina zifiri karanlıktı. Gecenin ilk yıldızlarının ışıkları yukanda titreşmeye başlarken, Festergrimm'in Tuhaf Balmumu Heykelleri, bir mezar kadar kapalı ve sessizdi...

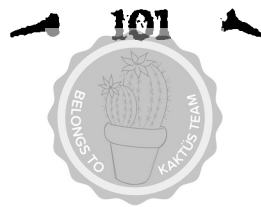
"Burada hiç gevşek bir tahta perde yok!" Binanın etrafını birçok kez turladıktan ve pencerelerle tahta panellerin hepsini itip çektikten sonra Violet hayal kırıklığı içinde fısıldadı. "İçeri sıkışarak girmenin bile yolu yok."

Ağzıma bir adet patates kızartması atıp düşünceli düşünceli çiğnedim. Violet buraya gelmeye o kadar hevesliydi ki, kalan patates kızartmalarımızı yanımızda götürebilmemiz için Bay Martık'tan onları karton bir külahı koymasını rica etmiştim.

"Madem dar bir yerden sıkışarak girmeyi planlıyordun, Vi," dedim, "bunu patates kızartmalarını yemeden önce yapmalıydık, sonra değil."

"Onları yanında getirmek zorunda mıydın?" diye sordu Violet.

"Gergin olduğum zaman yerim," diye açıklayıp külahı ona uzattım. Başını ilki yana salladı. "Ki bunun çoğu zaman olduğunu kabul ediyorum."

“Peki, gerginliğin sona erdiğinde...” dedi Vi, “sence kapının kilitini açabilir misin?”

“Kurgeç’in yardımı olmadan yapamam,” diye yanıt verdim. “Ve şu anda gidip onu doktordan almak için saat biraz geç. Her neyse, hatırlarsan zaten bozuktur. Ve doktor onu tamir edemediğini söyledi.”

Geçmiş maceralarımızdan Kurgeç’in bir İsviçre çakısı kadar aletle dolu olduğunu biliyordum, olağanüstü mekanizması ve diğer sırları da cabası. Doktor Deryadeniz’in bile onu tamir edememesine şaşırmaııştım.

“Belki de elimize bir çekiş alıp kapıyı camı kırarak içeri girmeliyiz.” dedi Violet yanı şaka yanı ciddi bir şekilde. “O yer altı galerisine bir şekilde girmek zorundayız, Herbie!”

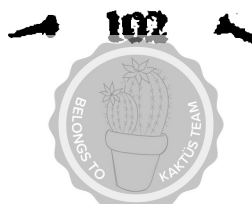
Gölgelerin içinden “Bazıları aşağıda iş halletme peşindedir,” diye bir kedi sesi geldi, “kimi de yukanda yaramazlık yapmanın.”

Yukanda bir hareket oldu ve Festengrimm binasının çatısına göz attığımızı bize buz mavisi gözleriyle tepeden bakan bıyıklı beyaz bir yüz gördük.

Violet neşeyle “Erwin!” diye seslendi. “Peki, sen hangisini yapıyorsun?”

Kedi, dünyadaki herhangi başka bir kediden hiçbir farkı yokmuşçasına patilerini yalamaya başladığında “Yaramazlık derim,” diye yanıt verdim. “İçinde çatıya tırmanıp, ona katılmamızı istediğine dair feci bir his var.”

“Çatı!” dedi Violet. “Tabii ya.”

Erwin hazır dikkatimizi çekmişken çürük çanak yağmur oluğundan aşağıya süzülüp çatının kiremitlerinin arasından çıkıntı yapan iki küçük pencereden birine ulaştı. Bu pencereler tahta perdeyle örtülmemiştii ve içlerinden özellikle biri, fırtınalar yüzünden çok hasar almışa benziyordu.

“Yukarı çıkmam için bana bir destek versene Herbie,” dedi Violet.

“Ciddi misin?” diye cevap verirken bir patates kızartması neredeyse boğazıma kaçıyordu.

“Evet, ciddiylim. Yukarı çıkmama yardım et, sonra ben de seni yukarı çekerim.”

Patates kızartması külâhını dişlerimle sıkıca kavradıktan sonra ellerimi ayak basılabilecek şekilde birleştirdim ve Violet’i yukarıya kaldırdım. Yağmur borusuna tutunup hızla çatının üstüne çıktı. Sonra da bana doğru eğildi.

“Haydi, Herbie,” diye fısıldadı. “Elime yetişmek için yağmur borusunu kullan.”

Ben de patates kızartmaları hâlâ ağızımdan sallanır bir halde yağmur borusuna tutunarak kendimi yukarıya çektim ve Violet’e tutuyan bir el uzattım.

Ve tam o sırada, olabilecek en uygunsuz anda martı saldırdı.

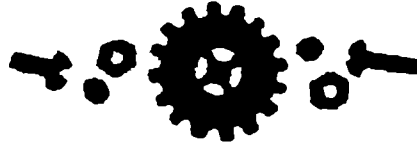
Bizi herhalde gözden uzak bir tünekten izlemiş olması gereken Torbaayak, bir anda üzerime çullanıp beni tiz çıgıllarla beyaz kanat darbelerine boğdu ve patates kızartması külâhını der sarı gagasıyla kapı.

"Defin!" diye bağırdım. Hatta özel bir mülke gazlıca gümüş düğünlürse gerekenden muhtemelen çok daha yitken bir kade bağırdım ve elim Violet'ın elinden kaydı. Ağırbaşlı bir anda kaybeden Vi. arkaya doğru uçu ve hasarlı çatı penceresini kırıp içeriye girdi. Festeggnum'ın Tuhaf Balmumu Heykelleri'ne yerleştirdi bu vere muhtuş bir gurultuyla düşerken haykırdığını duydum.

"Violet!" diye avazımı çıkıncı kadar fısıldadım. "Vi! Beni de vabıyın mısun?"

Bananın günden sessizlikten başka bir yanıt gelmedi. Torbas- vak bu zıttı yığınca mevdana kondu. Ona ilk martı daha katı- di ve şu birden patates kulahını paramparça etmeye başladı.

TRİTONLAR, DENİZ KIZLARI VE MAVİ ADAMLAR

KAYIP EŞYA BULUCULUĞUNUN bir kuralı der ki, eğer bir şey kötüye gitmişse daima tekrar iyiye gidecek şekilde geri döndürülebilir. Kural bunun *nasıl* yapılabileceğini söylemez (çünkü böylesi çok kolay olurdu) ama sadece bunun mümkün olduğunu bilmek bile cesaret vericidir. İşte bu yüzden, kendime gelir gelmez ilk yaptığım şey binaya alelacele yaklaşıp sanki onun düşmesi de planın bir parçasıymış gibi “Aferin, Vi! İçeri girmeyi başardın!” diye bağırmak oldu.

Ama sonra içeriden gelen bir inleme sesi duyunca “Geliyo-
rum!” diye ekledim.

Yağmur borusuna tutundum ve ayaklarımın çaresizce birkaç kez debelenmesi sonucunda kendimi yukarıya çektim. Kendimi çatının kiremitlerine attım ve fenerimin ışığını kırık camdan içeriye doğru tuttum.

Arkadaşım Violet Parma, aşağıda balmumu heykellerden birine dolanmış bir halde yatıyordu.

Kendimi pencereden aşağı sarkıttım ve bir “Ah!” eşliğinde düşüp bir “Off” ile yere kondum. Violet’in tek bir dirseği üzerinde doğrulduğunu gördüğümde rahatladım. Erwin, onun yüzünü endişeyle yalıyordu.

Bunun mükemmel bir “Yoo!” deme anı olacağını düşünerek “Kırık çıkık var mı?” diye sordum.

Violet altından feci şekilde bükülmüş balmumundan bir kol çekip sallayarak “Sadece bir kol,” diye yanıt verdi. El cansız bir şekilde bir o yandan bir bu yana hareket etti.

Ayağa kalkarken “O martıyı kendime düşman edecek ne yaptım ki, Herbie?” diye ekledi.

Fenerimin düğmesine tekrar basıp ışığını etrafa tutarken “Hiçbir fikrim yok,” dedim, “ama yemeklerini çalıp durduğu kişi benim. Hey, kedicik!” diye devam edip Erwin’e döndüm. “Hava baskını olduğunda sen neredeydin? Normalde kedilerin kuşları yakalaması gerekmez mi?”

Erwin buna cevap olarak kulaklarını yatırp dilini çıkardı ve “Pffft!” dedi.

Violet kolumu sabitleyerek “Feneri sallayıp durmayı bırak, Herbie,” dedi. “Bak!”

Fenerin havada dönen toz zerrecelerini ortaya çıkaran dar huzmesinin aydınlattığı balmumu heykel müzesinin içi, gece vakti gündüzdekinden daha bile rahatsızlık vericiydi. Aziz Kasvet'in mumdand oluşaşı çarpılmış yüzü bize doğru çılgınca bir bakış atıyordu. O sırada herkesin korktuğı kadın korsan Purple Pimm, palasını havaya kaldırmış şekilde bana tepeden bakıyordu. Hâlâ beyaz örtü altındaki diğer heykeller, hareketsiz ve tuhaf pozlarda duruyordu. Fenerin cılız ışığında ve bu ürkütücü atmosferde, etrafımız hayaletler tarafından sarılmış gibiydik.

"Eh, en azından içeri girdik," diye fısıldadı Violet.

Gerileyip galerinin gişesine ve örümcek ağılarıyla kaplı hediyelek eşya standına dayanırken "Evet," diye cevap verdim, "ama şimdi de tekrar nasıl geri çıkacağımızı merak ediyorum. Girdiğimiz pencereye tırmanmanın herhangi bir yolunu göremiyorum."

Festergrimm'in eski tabelası bıraktığımız yerde duvara dayalı duruyordu, ortasındaki robot başı da bize boş gözlerle bakıyordu. Yakınundayken, uzaktan görüldüğü kadar etkileyici görünmüyordu. Başına parmağımla vurduğumda alelade bir tahta sesi geldi.

Doktor Deryadeniz'in bize efsane ve asla bulunmayan robot başı hakkında anlattıklarını hatırlayarak "Gerçeğine ne olduğunu merak ediyorum," dedim.

Violet sorumu duymazdan gelerek "Eğer buradan çıkmanın başka bir yolu varsa," dedi, "onu muhtemelen aşağı katta bulacağız."

“Ancak aşağı kata inmek için herhangi bir merdiven yok.” dedim. “Aşağıya inmenin tek yolu şuna binmekmiş gibi görünüyör.” Ve anaka vagonlarıyla rayların üstünde duran treni gösterdim.

Trene beraber vaktiştik. Erwin içine atladı ve kedilerin yarı bu yere girdiklerinde vaktiştik. Gelinde dört bir yanını kolaçan etti. Uç vagon da toz örtüsüyle ve yarasa pislikleriyle kaplıydı ve on yıllardır kullanılmamış gibi duruyordu.

“Acaba ne kadar hızlı gidiyordur,” dedi Violet.

“Ben bu treni BİNMEM,” dedim. “Ve sen de binmiyorsun. İşte böyle anlar yüzünden Kasım ayını her şeye YOO deme ayı ilan etmişim.”

“Zaten şimdi çalışacağından da emin değilim.” Violet bir vagonu itekledi ama vagon rayların üstünde tamamen hareketsiz durmaya devam etti. “Çalışması için muhtemelen elektrik gerekiyor. Ama bu en azından trenin arkamızdan gelip çarpma riski olmadan tüneli keşfe çıkabileceğimiz anlamına geliyor. Haydi, Herbie, sadece sende fener var, o yüzden önden gidebilirsin.”

Cevap vermedim. Gözlerim aniden arkamızdaki bir şeye takıldı.

“Herbie?”

Feneri, Kaptan Pimm’in heykelinin üzerine doğru tuttum. Yutkunarak “O...” dedim, “o bereket etti.”

“Kes şunu, Herbie.” Violet rahatsız olmuştu. “Şaka yapmanın sırası değil.”

"Çok ciddiym," diye yanıt verdim. "Biz geldiğimizde kapıya baktar şekilde duruyordu. Şimdi doğruca bize bakıyor!"

Korsan fener ışığında sınıtıyordu ama bir ceset kadar hareketsizdi.

Violet, sesindeki titremeyi bastırmayı neredeyse başararak "Eh şimdi hareket etmiyor," dedi. "Belki de düştüğümde ona çarpmışımdır ya da öyle bir şey olmuştur. Haydi. Burası bizi korkudan delirtmeden önce bir ipucu bulmalıyız."

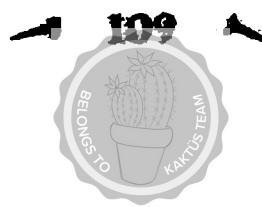
Ve böylece birbirimize yakın kalarak tünelin içine doğru ağır ağır ilerledik ve tren yolundan birkaç travers aşağıya indik. Bu arada hâlâ omzumun üzerinden balmumu korsan heykeline tedarigin bakoşlar atıyordum. Ardından da eski püskü siyah perdeyi çektik.

Daha önce dehşete kapılmama neden olan balıkçı heykeli hâlâ bıraktığım yerde durmuş, bize doğru bakıyordu. Korkunç yüzünü ve kavramak üzere uzanmış ellerini görünce içimi daha da büyük bir huzursuzluk kapladı.

Violet yanımdan "Kurmalı makineler, Herbie," diye fısıldadı. "Bunu unutma. Hepsi de kurmalı makineler."

Sözleri olması gerektiği kadar rahatlatıcı değildi ama içimden ~~nekt olmalı~~ dedim. Balıkçıyla aynı hizaya geldiğimizde dostça omuzuma dokundum. Çenesi birdenbire düşüverip de açılan ağzından toz bulutıyla birlikte ölü örümcekler saçılınca ben de hızımı artırdım.

Tüneldeki hafif bir virajdan geçip raylardan aşağı inmeye devam ettik. Yeni balmumu heykeller ortaya çıktı. Birbirine do-

lanmış saçları ve küçük sivri dişleri olan, tam bir balığın kafasını koparıken sırtını ortasında donup kalmış dehşet verici bir deniz kızı. eski usul Jabş kıyafeti ve bakırdan yapılmış başlığıyla dev bir dokuzkaya karşı zıpkınla savaşan bir dalgıç; Demir bir savaş gemisinden küreşmesine yaşanmış bir halde dürbünle tünelin daha derinsindeki bir şeye doğru bakan ve Purple Pimm'den farklı bir deneme art bir gemi kaptanı.

Heykeli, balmumunun doğaya feci derecede aykırı renk tonuna rağmen tanımamla nefesim kesildi ve "Bu yoksa... Kaptan Kraken mi?" dedim.

"Eğer oysa," dedi Violet, "o halde baktığı şey de..."

Feneri daha ileriye doğru tutup "Malamander!" diye çığlık attım.

Tuhaf Deniz Kasabası'nın meşhur canavarı, dikenlerle dolu sırtı ve öfke dolu gözleriyle rayların üzerinde duruyordu.

Vi, "Ama kesinlikle..." diyerek yaratığın kâğıt hamurundan yapılmış pullarına vurdu. "gerçeğinin yanına yaklaşılabilecek ürkütücülükte değil. Ana galeriyi koruması için buraya konulmuş olmalı. Bak, Herbie. Tünelin sonuna geliyoruz."

Malamander'in pullarla kaplı göbeğinin altından dikkatlice geçerken, tünel gerçekten de mağaramsı bir yer altı boşluğuna açıldı. Tamamını görebilmek için fenerin ışığıyla bir ucundan diğerine kadar taradım.

Sarıktılar ve kristal kaya oluşumları, trenin geçeceği yere doğru sarkan, hırıldayan ve yolcuları yakalamak için uzanan daha da korkunç balmumu heykeller için bir arka plan oluşturunuyordu.

istatistiklerden tritonlar, deniz kuzuları ve Mavi Adamlar, korsanlar, saçaklılar ve şimdiye kadar gördüğüm en korkunç deniz canavarına aşık atıyordu. Ancak buranın tuhaf büyüsü, ihmal ve çürümenin kuf kokulu havası ve her şeyi kaplayan örümcek ağıları tarafından bozulmuştu.

"Raylar bütün sergilerin içinden geçiyor," dedi Violet. "Ve bilye musun, ne kadar ürkütücü olsa da zamanında Festergomun açıkken bu trene binmeyi çok isterdim. Sen de istemez miydin?"

İçimdeki kötü hislere rağmen, küçücük bir parçam Violet ile aynı fikirdiydi. Burası muhteşem bir yerdi.

"Varlığından haberdar olmadığımıza inanamıyorum," dedim. "Belki de."

"Ever?" Violet bana döndü. "Belki de ne?"

"Belki de." Gözlerimi aşağı indirip düğmelerimle oynadım. "Ama sadece belki... Sebastian Yılanbalık burada gerçekten de aynı şey yapıyordur. Yani balmumu heykel galerisini açmasını istediğiyim."

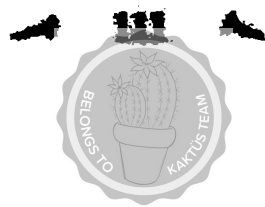
"Hicri!" Violet öfkeden çılgına dönmüştü. "Sen de mi?"

Olabildiğince hızlı bir şekilde "Tek demek istediğim," diye cevapladım, "burayı tekrar açmakla ne tür bir kötülük yapabileceğini göremediğim. Burası sadece kırık dökük modellerle dolu eski ve kuf içinde bir balmumu heykel müzesi..."

Bir ses duyduk.

* Triton: Yunan mitolojisinde yarı insan, yarı balık bir deniz tanrısı.

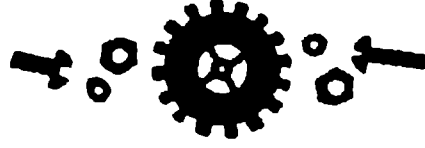
** Munch'in Mavi Adamları: İlahî mitolojisinde denizde yaşayan, ve fırtına çıkarmaya güçleri sahip mavi insanlar.

Bodrum katı galerisinin derinlerinde bir yerden gelen yüksek bir patırtı sesi.

Violet nefesi kesilerek "O da neydi öyle?" dedi. "Sen de duydun mu?"

Eh yani. tabii ki duymuştum. Ve şimdi, feneri açıp bir sağa bir sola bakarken, bir patırtı daha duyduk. Ardından da madeni bir tangırtı. Ve bütün bunlardan sonra, yer altındaki bu ucube gösterisinin bayat havasında taşınarak kulaklarımıza kadar gelen bir insan inlemesi duyduk.

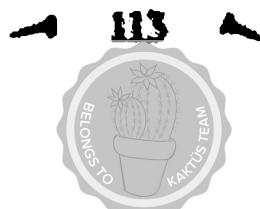
KAVANOZLARDAKİ ŞEYLER

“GITME ZAMANI!” DİYE FISILDAYIP ayaklarını geri
çekme taktım ama Violet beni kolumdan yakaladı.

“Yoo!” diye fısıldayarak cevap verdi. “Daha fazlasını öğren-
meden olmaz. Haydi!”

Fenerimi aldı, ışığının çoğunu kendisine fazlasıyla büyük
gömen paktosunun koluyla örttü ve elinde üç dişli mızrak olan
bir deniz adamının dehşet verici balmumu heykelinin yanından
yavaş yavaş ilerledi. Erwin şimdi Violet’in omuzlarına çıkmıştı
ve kuyruğunu bir tehlike işareti gibi sallıyordu.

Ocuların ardından parmaklaştımın ucuna basarak gittim ve
neredeyse hiç sızlanmadım. Yakından bakmaktan hiç de hoş-

lanmadığım birkaç tane daha ürkütücü balmumu dioramanın-
yanından geçtik ve sonra da birdenbire durduk.

Butun korku tüneli trenlerinde olduğu gibi, bu yer altı alanı-
nın duvarları siyaha boyanmıştı ama ileride sanki gizli bir kapı
hafifçe aralık kalmış gibi bir ışık çizgisi vardı. Oraya vardığımda,
Violet çoktan gözlerini aralığa dayamıştı ve içeriye bakıyordu.

“Ne görebiliyorsun?” diye fısıldadım.

“Bir koridor,” diye yanıt verdi, “sonunda da başka bir kapı
var.”

O ikinci kapının ötesinden daha da fazla gürültü ve patırtı
geldi. Derken önce bir pürmüz lambasının alev püskürtmesi,
ardından da “Durun bakalım, hanımefendi. Bu hiç acıtmaya-
cak...” diyen bir ses.

Sonra da tiz bir gürültü koptu. Sanki bir elektrikli testere sert
bir şeyi kesiyormuş gibi bir ses.

Kemik gibi bir şeyi.

Bakın, bu noktada çoğu insan arkasını döndüğü gibi kaçardı.
Ve ben de kaçmak *istiyordum*, gerçekten. Ama çoğu insanın
Violet gibi bir en iyi arkadaşı yoktur ve Violet’in yaptığı şey de
benim kaçmamı anında engelledi.

Violet siyah kapıyı açtı, az ışıklandırılmış koridora gizlice
adım attı...

...ve parmaklarının ucunda o korkunç seslere doğru gitti!

“İşte, güzelim!” Ses ikinci kapının ardından bir kez daha
duyuldu. “Ve şimdi de kafatasının içinde ne olduğunu görelim. .”

Elektrikli alet tekrar çalışmaya başladı.

Violet ikinci kapıya ulaştı ve aynı biraz önce yaptığı gibi gözlerini aralığa dayadı. Ben de aynısını yaptım ve asla unutmayacağımı düşündüğüm bir dehşet sahnesine tanık oldum.

Sebastian Yılanbalık, bir odanın ortasındaki vücut parçalarıyla dolu bir masanın başında duruyordu. Tavandaki kancalardan sallanan gövdeler, raflarda hareketsizce duran kesik kafalar ve sepetlere çulginca doldurulmuş kollarla bacaklar...

Sadece göz yuvarlarıyla dolu bir vitrin...

Ve kavanozlarda saklanan... *bir şeyler*... vardı.

Oda, bir mühendisin atölyesiyle Doktor Frankenstein'ın laboratuvarı arasında bir şeye benziyordu.

Yılanbalık'ın ta kendisi lekeli bir deri önlükle uzun deri eldivenler giymiş ve bir kaynak gözlüğü takmıştı. Bir elinde bir taşlama makinesi tutarken (bu metali bile kesebilen bir elektrikli aletti), diğeriyle de masadaki bir insan bedenini tutuyordu.

Evet, bir insan bedeni!

Elektrikli aletten bir kükreme yükseldi ve Yılanbalık kesmeye başladığında bir ışık seli halinde kıvılcımlar uçtu. Kınlan metalden gelen bir çatırtının ardından Yılanbalık, görünüşe göre iğrenç bir deniz cadısı olan kurbanının kesik başını elinde iyice havaya kaldırdı. Kesik boynundan içeriye baktı.

Boşluğa doğru "Hah!" diye burnundan güldü. "Hiçbir şey yok demek? Eee, beni hayal kırıklığına uğratmanın bedelini ödeyeceksin..."

Sonra da pürmüz lambasını aldı ve püskürttüğü alevi kesik başa doğru tuttu. Balmumundan yapılmış deniz cadısının eri-

yerek yamulan yüzü kayıp masaya düştü ve altındaki demir-
den yapılmış kafatasını ortaya çıkardı. Yılanbalık kulağına bir
tomavida sokup içine daha yakından bakmak için kafatasını
elinde çevirdi. Deniz cadısının gözlerinden biri yere düşüp biraz
doğru yuvarlandı.

Yılanbalık sinirden tükürükler saçarak “Lanet olsun!” dedi
ve kafatasını masaya, vücuttan kalan parçaların yanına çarptı.
“Ama o buralarda bir yerde, öyle olmak zorunda. Rezil şeyleri
hepsini eritmem gerekse bile onu bulacağım.”

Kasap tezgâhına bu sefer başka bir kurbanı, bir orta çağ
denizcisini sürüklemekten önce kaşındaki teri sildi ve altında
balmumu lekeleri kaldı.

Violet başını kapı aralığından çekip dehşet içindeki gözleriyle
bana baktı.

“Biliyordum!” dedi nefes nefese.

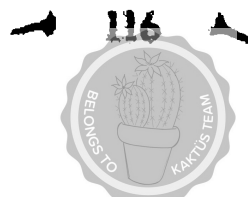
“Bu bir katliam!” diyerek ona katıldım.

“Hayır, yani herhangi bir şeyi tamir etmiyor demek istedim.”
diye ekledi Violet. “Bir şey *arıyor*.”

Elektrikli aletin yırtınan sesi tekrar başlarken en tiz sesimle
“O halde artık gidebilirsiniz,” diye cikledim.

“Daha değil,” dedi Violet. “Kendi kendine konuşuyor. Belki
daha da fazlasını öğrenebilirsiniz.”

Ve böylece gözlerimizi tekrar kapının aralığına koyduk ve
gördük ki... Sebastian Yılanbalık kapının hemen arkasında, tam
dibimizdeydi!

Ve bize kaynakçı gözlüğünün isli camının ardından bakıyordu! Geriye doğru sıçradık ama çok geçti. Yılanbalık kapıyı bir hışımla açıp bizi yere devirdi. Dışarı çıktı ve bir elinde taşlama makinesi, diğerinde de alev püskürten pürmüz lambası tutar bir halde tepemize dikildi.

“Siz ikiniz!” diye bağırdı. “Bilmeliydim.”

Çaresizce apar topar ayağa kalktık ve koridor boyunca gerisin geri kaçtık. İkinci kapıya vardığımızda, Violet bir anda arkasına döndü ve kapıyı sertçe kapattı. Ama bunu balmumu heykel katilini durduracağını ümidiyle yaptıysa, kapıyı bir tekmede açtığında benim kadar ümitsizliğe kapılmış olmalıydı. Yılanbalık yer altı galerisine doğru adımını attı. Pürmüz lambasının püskürttüğü alevler, kaynakçı gözlüğünün camlarından yansıyordu.

“Seni yakaladık!” diye bağırdı Violet. “*Bir Noel Şarkısı*’nın sana güvenebileceğimiz anlamına gelmediğini biliyordum. Burada Festergrimm müzesini tekrar açmaya gelmedin... Sen... sen bir iş çeviriyorsun!”

Yılanbalık taşlama makinesinin hızını hastalıklı bir sırtışıla artırarak “Ah, gerçekten mi?” dedi. “Ve büyük dedektif Violet Parma’yla onun sefil kayıp eşya buldumcuğu tam olarak ne iş çevirdiğini düşünüyor?”

Violet çığlık atarak “Sen... sen bir şey anıyorsun!” diye karşılık verdi. “Seni duyduk. Ve bahse girerim... *sahip olmaman gereken bir şeydir.*”

Sebastian Yılanbalık’ın sırtışı bu sözler üzerine bozuldu ve geriye doğru atılıp taşlama makinesini bize doğru yaklaşırdı.

Makine kükredi ama hemen ardından gücü kesildi. Atölyedeki fişi, duvardaki prizden çıkmıştı. Yılanbalık tiksinti içinde makineyi bir kenara attı ama pürmüz lambası hâlâ elindeydi.

“Hiçbir şey bilmiyorsunuz!” dedi. “Hem bu sizi niye ilgilendiriyor? Siz ikiniz neden her zaman işime burnunuzu sokuyorsunuz? Zaten neden buradasınız ki?”

Bizi belli bir yöne doğru sürmeye çalışıyormuş gibi etrafımızda dönüp durdu, bu arada sürekli pürmüz lambasından alev püskürtmeye devam ediyordu.

“Ama tabii ki,” diye ekledi, “cevabı zaten biliyorum. Sen sonuçta babanın kızıydın, Violet. Kaybolan zavallı Peter Parma hep işlerime kanşırdı ve sen ondan bile daha kötüsün.”

Violet “Babam hakkında konuşma!” diye haykırdı ve onu tutmam gerekti. “Onu kaybetmem tamamen senin hatan. Ve annemi de! Senin yüzünden kayboldular.”

“Ah canım!” Yılanbalık sahte bir acımayla başını bir yana yatırdı. “Ama belki de yardımcı olabilirim. Leydi Kraken’e yeni balmumu heykeller yapacağıma söz vermiştim ve Peter, Tuhaf Deniz Kasabası’nın tarihindeki en ünlü kişiliklerden biri. Ziyaret edip ağlaman için onun bir benzerini yapabilirim, Violet.”

Ve bunları söylemesiyle birlikte Sebastian Yılanbalık alevi yakınındaki bir kaçakçı heykelinin yüzüne tuttu. Kaçakçının gözleri, burnu ve ağzı sıcaktan sarkınca Yılanbalık onları korkunç yeni bir yüz oluşturacak şekilde kabaca yeniden şekillendirdi.

“İşte!” diye kıkırdadı. “Aynı babana benziyor. Hahah!”

Violet neredeyse ellerimden kurtularak “Sen bir canavarsın!” diye bağırdı. Ancak kendini ateşle silahlandırmış dengesiz bir vazara karşı ne yapabileceğini düşündüğünü bilmiyordum. Ama kafam deli gibi çalışıyordu ve şu ana dek gördüğümüz ya da yaptığımız her şeye tekrar odaklanıyordum. Doktorun bize Festergrimm ve robotu hakkında anlattığı hikâyeyi, robotun nasıl paramparça edildiğini düşündüm. Balmumu heykellerin içine saklanmış olabilecek kurnalı mekanizma parçalarını düşündüm..

Sesimin nasıl da özgüvenle çıktığına kendim bile şaşırarak “Ne aradığını biliyorum,” dedim. “Festergrimm’in robotunu arıyorsun.”

Sonra da zihnimde Yılanbalık’ın önceki maceralarımızda bize söylediğini duyduğumuz her şeyi tek tek gözden geçirdikten sonra ekledim:

“Festergrimm’in robotunu arıyorsun, çünkü... çünkü onun *Tubaf Deniz Kasabası’nın en derin sırrını* bulmana yardım edebileceğini düşünüyorsun!”

Sözlerimin ardından bir anlık bir sessizlik oldu. Yılanbalık şoke olmuş gibi görünüyordu, yüzü pürmüz lambasının titreyen ışığında çökmüştü. Sonra yüz hatları öfkeyle doldu ve dediklemle hedefi tam on ikiden vurduğunu buradan anladım.

“Akıllı olduğunu sanıyorsun, değil mi?” Yılanbalık bunu son derece tehditkâr bir ses tonuyla söylemişti. “O konuda *her şeyi* bildiğini sanıyorsun.”

“Şey...” diye başladım çünkü aslında *hayır, bilmiyordum*. *Tubaf Deniz Kasabası’nın en derin sırrı*, Yılanbalık’ın tekrar

tekrar bahsettiğini duyduğumuz bir şeydi. Hatta bir seferinde benim bu sırılsıklam bir bağım olduğunu bile söylemişti. Ama bunun tam olarak ne olduğunu ya da Yılanbalık'ın bulmaya neden bu kadar kararlı olduğunu asla öğrenememiştik.

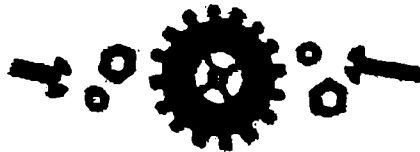
Violet ile ben gen çekilmeye devam ettik ve bizi buraya getiren tüneli bulmak için bakıp durduk. Yaşadıklarımızın şokundan von duyğumuzu tamamen kaybetmiş bir haldeydik.

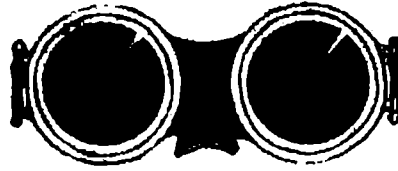
"Ve herhalde ihtiyar deli Festergrimm ve intikarcı robotu hakkında her şeyi biliyorsundur?" diye sordu Yılanbalık. Bize doğru ilerlemeye devam ediyordu ve iyice köşeye sıkışmaktaydık.

Yılanbalık'ın arkasındaki karanlıkta beyaz bir şekil hareket etti. Bu Erwin'di ve bize "beni takip edin!" dercesine bakmaktaydı. Balmumu heykellerin arasından hızla geçip karanlığa doğru koştu ve birdenbire tünelin girişini gördüm. Erwin girer vardığında döndü ve acele etmemiz için gözlerini kırptırdı.

Yılanbalık tren raylarına çıkıp beyaz bir örtüyle kaplanmış büyük bir şekle yaklaşıpken "Ama Festergrimm'in robotunu bulmaya ihtiyacım yok, Herbert Limon," diye devam etti. "Onu bulmaya ihtiyacım yok, çünkü... *o tam burada!*"

Bunu demesiyle birlikte kumaşı çekip muhteşem ve dehşet verici bir şeyi ortaya çıkardı.

KAZIKLI YILANBALIK

"ROBOT!" DEDİM fısıldayarak.

Her şeye rağmen, bu korkudan daha çok bir hayranlık fısıltısıydı. Çünkü önümüzde, balmumu heykel galerisinin tam ortasında, bronzdan yapılmış dev bir adam duruyordu. Gözleri, metal ızgaradan oluşan bir ağzın üzerindeki lambalardı. Omuzları, bir otobüsten daha genişti. Güçlü kolları, ezmeye, parçalamaya ve yok etmeye hazırmış gibi iki yanında duruyordu.

Yılanbalık, "Küçük teorilerin hatalı, Herbert Limon" dedi. "İşte bakın, Festergrimm'in heybetli robotu zaten yanımda. Ve şimdi de..."

Hiçbir uyarıda bulunmadan ileri atıldı, üzerimize doğru ateş püskürdü ve bizi yakalamaya çalıştı ama ben bir yana doğru daldım, Violet de diğer tarafa kaçtı.

"MIYAV!" Erwin'den acil bir çağrı geldi. Vi ile ben ona ve kendimizi guvende hissedeceğimiz tunele doğru koştuk.

Giderken Violet'e nefes nefese "Ama robot..." dedim.

"Gerçek değil" dedi Violet. Ve ardından yüzümdeki ifadeyi görünce ekledi, "O sadece bir model, Herbie. Buradaki diğer her şey gibi, şimdi boş!"

Bir an için arkamı döndüm ve Violet'in haklı olması gerektiğini anladım. Lik ortaya çıktığı anda o kadar güçlü görünen metal robot, Yılanbalık etrafında dikkatle dolaşırken sallanıyordu. Ve metalik renginin de sadece boya olduğunu gördüm.

Violet beni tutup çekti ve tunele doğru koştuk. Ama giriş geldiğimizde tekrar geniyeye baktım.

"Bir saniye!" dedim. "Yılanbalık nerede? Onu şimdi görmüyorum."

Violet tunelin karanlığında şimdiden Erwin'le demiryolundan yukarıya birkaç adım çıkmışken sabırsızca bana döndü. "Herbie?" Sonra da Yılanbalık'ı gördüm. Festergrimm'in robotunun modelinin yanında, cam elyafından yapılmış ve dikit şekli verilmiş bir sütundaki küçük bir kapağı açtı. Kapağın arkasında, pürmüz lambasının alevinde aydınlanan kontrol panelindeki birkaç düğmeyi seçebiliyordum. Yılanbalık bir düğmeye basarken zafer dolu bir bakışla bana döndü.

Düğmenin ışığı yandı.

Ne yapıyordu? Aniden, robotu bir şekilde harekete geçirdiği ne, robotun belki de gerçek olduğuna dair bir korkuya kapıldım. Ve gerçekten de galeri duvarlarının derinliklerinden bir gümbürtü

zümeye başladı. Ama robot hareket etmiyordu. Öyleyse neydi...

Ancak Violet bana tekrar "Haydi, Herbert!" diye bağırduğunda değişimin ne işe yaradığını anlayabildim.

"Vi!" diye haykırdım ve tünelden yukarı doğru koşan arkasama bakmak için döndüm. "Violet, tren!"

Gumburtu bir kukremeye dönüştü ve tünelden aşağıya doğru bir rüzgâr esti. Antika tren yükaek hızla bize doğru hızla ilerlerken, viraşa da tekerleklerinden aniden kırılcımlar çıktı.

Violet, Erwin'i kapuşı gibi kucasına aldı ve tünelde tekrar vekuş aşağı atladı. Uç vagon tunel ağzından patlarcasına fırlayıp şimdye kadar duyduğum bütün korku tuneli trenlerinden çok daha hızlı yol alırken, Violet'ı paltosundan yakaladım ve ikisini de yoldan çektim.

Sebastian Yılanbalık hüsrarı içinde fırladı.

Pürmüz lambasını bir kenara fırlattı, kaynakçı gözlüğünü alınaa kaldırdı ve daha önce gördüğümüz balmumu deniz adamına doğru koştu. Üç dişli mızraşı bir anda deniz adamının perdeli aarmaklarından çekti ve büyük bir güçle bize fırlattı.

Eğildik ve biz galerinin gölgelerinin arasında kaybolurken üç dişli mızrak, mide bulandırıcı bir sesle yanımızdaki deniz kızı bekçisine saplandı.

"Elma dersem çıkın..." Yılanbalık bizim yönümüze doğru döşüp karanlığa bakarken seslendi.

O bizi göremiyordu ama saklandığımız yerden biz onu görüyorduk. Tekrar kontrol paneline uzandı ve başka bir düğmeye

başu. Etrafımızdaki bütün balmumu heykeller, ışıklar ve sesler eşliğinde harekete geçti

Gözler parlıyor, balmumundan yapılmış kol ve bacaklar seğiriyor ve tıstık müze titreşen ışıklar eşliğinde canlanırken dört bir yanından garp ve ürkütücü sesler yükseliyordu. Toz bulutları ve su buharları ışıktaki aydınlanırken parlayıp dönen bir sis meydana getiriyordu. Ve dolambaçlı yer altı raylarından geçerken vagonları takırdayan korkunç bir korku tüneli treninin dudüğünü duyduk.

"Kuşuk balmumu gösterinizi beğendiniz mi bakalım?" diye seslendi Yılanbalık. "Sadece birkaç yeni sergiye daha ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Belki de siz ikiniz... Erimiş balmumunda kaynatılıp duvara çivilenmiş halde. Hahahah! Tabelada da şöyle yazardı. HERBIE VE VIOLET – TUHAF DENİZ KASABASI'NIN EFSANEVİ EZİKLERİ!"

Violet ile ben. kristal mağaraya benzeyen bir şeyin içindeki büyük bir hazine sandığının etrafında duran bir grup balmumu korsanın arkasındaydık. Ama burada hangi Tuhaf Deniz Kasabası hikâyesini tasvir edildiğini merak edecek zamanım yoktu. Eğer yine hareket etmeye kalkarsak, serginin ışıklarında görünecektik.

Violet'in omuzlarındaki Erwin, "Şimdiyavv harekete geçelimiyavv," dedi. Violet başını sallayarak ona katıldı.

"Büyük ihtimalle en iyi fırsatımız," dedi.

"Niyavv öyle bakıyavv?" diye ekledi Erwin. Bana şüpheyile bakıyordu ve tek bir kaşını kaldırmıştı.

“Eminim Herbie de hazırdır,” dedi Violet ona. “Bu sadece bir zamanlama meselesi o kadar.”

“Şey, afedersiniz?” diye fısıldadım. “Neler oluyor?”

“Tren,” diye yanıtladı Violet. “Bak! Geri geliyor.” Ve parmağını tünele doğru tuttu. Bir turunu tamamlayan tren şimdiden tekrar yer altı galerisinde belirmişti ve bize doğru takırdaya takırdaya geliyordu.

“O trene binmeliyiz, Herbie.”

“Ne?” dedim şok içinde. Ama Violet çoktan harekete geçmişti.

“ŞİMDİ!” diye bağırdı ve tren bize ulaştığında ilk vagona Erwin’i atıp ikincisine de kendisi daldı. “Herbie!”

Ne konuşmaya ne düşünmeye, hatta ne de şaşımaya zamanım vardı. Kayıp Eşya Sorumlusu şapkamı sıkıca tutup üçüncü vagonun içine atladım. Daha vagona ancak girmiştim ki tren çılgın bir hızla viraj almaya başlayınca bütün gücümle tutunmak zorunda kaldım.

“Neden bu kadar hızlı?” dedim soluk soluğa.

Kendisi de güçlükle tutunan Vi, “Yılanbalık hızı artırmış olmalı,” diye cevap verdi. “Dikkat et!”

Sebastian Yılanbalık tekrar ele geçirdiği üç dişli mızrağı bir anda gölgelerin arasından çıkıp doğruca üstümüze savurdu. Silah içinde olduğum vagona çarptı ve kıvılcım yağmuru eşliğinde sekerken Kayıp Eşya Sorumlusu şapkamı beraberinde götürdü.

Yanından hızla geçerken ona “Hey!” diye bağırdım. Sonra da kauçuktan yapılmış deniz yosunları yüzüme tokat gibi çarptı ve birdenbire yine karanlıkta kaldık.

"Ne oldu?" diye sordu Violet.

"Obur tüneldeyiz," diye cevap verdim. "Yukan kata çıkanda."

Tren gerçekten de yokuş çıkmaya başladı. Şimdi daha yavaş ilerliyordu. Korkunç yüzler, titreşen elektrik ışığında bize bakıyordu. Ve Purple Pimmin ekibinden biri olduğunu tahmin ettiğim bir korsan iğrenç kokulu bir buhar bulutunun içinden bize doğru uzandı. Derken korku tüneli treni son bir kez daha düdüğü çaldı ve yukanda, sokak seviyesindeki odaya girdik. Tren, gişenin ve hediyelik eşya standının tam karşısındaki küçük istasyonda yavaşladı. Erwin zarif bir şekilde trenden atladı, Violet de onu takip etti.

Zangır zangır salıyanan bir ayağımı trenden çıkarıp inmeye hazırlanırken tam "Çok şanslıymışız..." demeye başlamıştım ki, tren birdenbire tekrar hızını artırdı ve geriye doğru düşüp vagonun koltuğuna serildim.

Violet "Herbie!" diye çığlık attı ve bana uzandı ama daha yarımda doğrulmaya çalışırken tren yırtık pırtık siyah perdeden geçmişti bile.

Tekrar tüneldeydim!

Şimdi Tubaf Deniz Kasabası'nın balmumu heykeller dünyasına ve şeytani Sebastian Yılanbalık'ın beni bekleyen pençeleriyle üç dişli mızrağına doğru yine çılgın bir hızla iniyordum. Eski dostum sakallı balıkçının attığı ağı ve menüsünde çiğ balık olan korkunç deniz kızının yanından hızla geçerken, bu korku tüneli treni tarzı eğlencelerin bir seferinde genellikle kaç tur atıldığını hatırlamaya çalıştım. Üç tur değil miydi? Şimdiye dek

zaten iki tur attığına göre, istasyona tekrar dönene dek mızrakla şışlenmeden dayanmam yeterli olacaktı.

Tren ürkütücü bir düdük sesiyle yer altı galerisine doğru indi. Tuhaf ışıklarla ürkütücü balmumu heykellerini tekrar gördüm. Buhar bulutlarıyla ve yanıp sönen ışıklarla çevrili bir halde ortada duran Festergrimm'in robotunun dev modelini de gördüm. Ama Yılanbalık'tan hiçbir iz yoktu. Ta ki...

"BÖH!" diye kükreyip bir deniz cadısının kazanından atladı ve trenin ilk vagonuna kondu. Kayıp Eşya Sorumlusu şapkam hâlâ üç dişli mızrağının dişlerinden birinin üzerindeydi. "Ve şimdi," diye ekledi, "sırada Limonu Kازیğa Geçirmek adını verdiğim oyunumuz var!"

Ve mızrağıyla bana doğru hamle yaptı. Eğildim, koltuğa çarptı ve bu da beni tren sergilerin arasında kıvılda kıvılda ilerlerken vagonun zeminine yapışmaya zorladı. Çıkış tüneline tekrar girdik. Korku tüneli treni, kana susanmış Yılanbalık'ı yukarıdaki Violet'le Erwin'in yanına taşıırken aşağıda kalıp tutunmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Çok kısa bir sürede tünelin tepesine ulaştık ve tren yukarıdaki küçük istasyonda takırdayarak durdu. Başımı kaldırdığımda Yılanbalık'ın bana zafer kazanmış bir şekilde çılgınca baktığını ve işimi bitirmek üzere mızrağını kaldırdığını gördüm. Ama tam o sırada ana ışıklar açıldı ve Yılanbalık hâlâ saldırmaya hazır bir pozda donakaldı. Yavaşça başını döndürdü.

Yapacak başka bir şeyimin olduğu söylenemezdi, o yüzden ben de başımı döndürdüm.

Violet Erwin'i sıkıca kucaklamıştı ve tezgâhın arkasında, hediyelik eşya standının yanında duruyordu. Yanında, parmağı ışık düğmesinde olan Doktor Deryadeniz vardı ve büyük bir bastonu sopa gibi kaldırmıştı. Onun da yanında Fosil Hanım vardı ve sılan olarak bir merdaneyi seçmişti. Kasabanın birçok sakını da gelmişti ve bazılarının üstünde sabahlığı vardı. Hepsi de gözlerinin önündeki manzaraya inanamayarak bakıyordu.

Fosil Hanım, sessizliğin içinde "Aman Tanrım!" dedi.

TUHAF KİTAPLAR VE KEDİSEL İPUÇLARI

SEBASTIAN YILANBALIK ARKASINA YASLANDI ve parmaklarını darmadağın saçlarının arasına soktu. Saçlarının erimiş balmumu parçaları içinde kaldığını fark ettim. Üzerinde hâlâ balmumu lekeleriyle dolu deri önlük vardı.

Çaresizlikten ağzına zorlama bir sırıtış kondurarak “Ve bu, sevgili Herbie,” dedi, “ben tamiratını tamamladıktan sonra Festergrimm galerisinin ne kadar korkutucu bir yer olacağını sana göstermiştir.” Şapkamı üç dişli mızrağının ucundan çekiştirerek çıkarıp bana uzattı ve, “İşte şapkan,” diye ekledi.

“Cehennem zebanileri adına,” dedi Doktor Deryadeniz, “burada neler oluyor?”

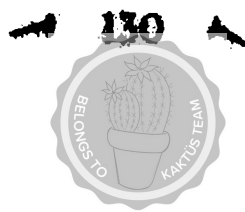
"Sadece ufak bir tanıtım gösterisi " Yılanbalık artık trende inmişti "Herbie ile Violet'in şu anda bulunulması son derece tehlikeli bir yer olmasına rağmen balmumu heykel galerim gizlice girdiklerini söylemekten uzuntu duyuyorum " parmaklarını bize doğru salladı "Burada binsi çok kötü yaralanabiliirdi Onlara burdan uzak durmalarını söylememene gerçekten şaşırdım. Deryadeniz "

"Onlara bunu söyledim " diye itirazda bulundu doktor. Ama o daha sözünü tamamlamadan Violet araya girdi.

"Hiçbir şeyi tamir ettiği filan yok!" diye haykırdı. "Balmumu heykellere korkunç şeyler yapıyor. Onları kesiyor, eritiyor ve... ve... bunların aynısını bize yapmakla tehdit etti!"

"Hayır, hayır," dedi Yılanbalık ve uç dişli mızrağı sanki bir cinayet silahı değilmiş de sadece ilginç bir numuneymiş gibi tuttu. Doktor Deryadeniz'in kaşları çatılıp gözlerinin üzerinde patlamaya hazır bir çizgiye dönüştü ve bastonunu havaya kaldırdı.

"Bu uç dişli mızrak gerçek değil," diye hızlıca ekledi Yılanbalık. "Sadece dekorun bir parçası! Bunu kendin de söylemiştin, Violet, Festergrimm galerisinde gerçek olan hiçbir şey yok. Sadece balmumundan yapılmış illüzyonlardan oluşan bir dünya. Ama siz iki küçük kerata, bu turistik atraksiyonun kasaba için ne kadar muhteşem olacağını kanıtlıyorsunuz. Burayı tekrar açtağında ne kadar turistin geleceğini bir düşünün. Ne kadar büyük bir zafer olacak! Tuhaf Deniz Kasabası için ne kadar da büyük bir armağan!"

Napıda toplanan kasaba sakinleri arasında bir mırıltıdanma atarlar. Dana fazla turist beklentisiyle heyecanlanıp heyecanlanmadıkları belli olmasa da ilk baştaki endişeli ifadeleri yüzlerinden silinip gitti ve dağılıp evlerine geri dönmeye başladılar.

"Ama Doktor Deryadeniz," dedi Violet, "onu gördük. Gerçekten de bir kötülük peşinde, bunu biliyoruz."

Sebastian Yılanbalık, hem Violet'e katılmadığını göstermek, hem de Doktor Deryadeniz'le Fosil Hanım'a denizmaymununun onun için seçtiği kitabı kurnazca bir şekilde hatırlatmak için "Pec. sapmalık!" dedi.

Doktor Deryadeniz bastonunu indirdi. Ama sadece bir parçak.

"Violet, Herbie," dedi, "kedinizi alın ve gidin. Burası size göre bir yer değil. Wendy, onları sen götür. Benim Yılanbalık'a bir çift sözüm olacak. Ve bazı meseleleri aramızda açıklığa kavuşturacağız."

Fosil Hanım Violet ve beni meydana çıkardı. Bu sırada Doktor Deryadeniz de kapıyı arkamızdan kapattı. Doktor bastonu avucuma vura vura ona doğru dönerken Sebastian Yılanbalık'ın yüzündeki şok ifadesini görme fırsatım oldu.

"Onlar yoksa..." Festergrimen binasının kapıları kapanırken Violet fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. "Onlar yoksa kavga mı edecek?"

Fosil Hanım bizi dükkana doğru götürürken "Ah, hayır," dedi. "Doğrusu aslında hiç de kavgacı birisi değildir. Asla bir kavga başlatmaz ama mecbur kalırsa kesinlikle birinebilir. Peki

siz ikiniz orada ne yapıyordunuz? Ah, orasının başımıza bela olacağını biliyordum. Neden Festergrimm'in Tuhaf Balmumu Heykelleri'nin hatırlanması gerekti ki sanki?"

Enkaz İmparatorluğu'nda Fosil Hanım sıcak çikolata yapmak için takırtı ve şingirtılar eşliğinde elektrikli ocağa süt koyarken biz de sobanın yanında oturduk.

Kupalara kaşık kaşık çikolata tozu koyarken "Ya o yerden gelen gürültülere ne demeli!" diye devam etti. "Çatırtılar ve feryatlar! Bana şeyi hatırlattı... Eh, her neyse, anahtarla çabucak gelmesi için doktoru aradım ama o sesleri herhalde kasabanın yansı duydu. Eee, siz orada *ne* yapıyordunuz?"

Omuz silktim. Violet ile içeriye gizlice girmemizle tam olarak neyi elde ettiğimizden emin değildim. Fosil Hanım sıcak içecekleri getirdiğinde bir yandan yeni karamel şekerlemeleri de getirdi. Ama zihnimi erimiş balmumu heykellerle öylesine doluydu ki, midem şu anda şekerleme yemeyi kaldıramayacaktı.

Erwin kucğunun üzerinde mırlarken ellerini kupanın üstünde ısıtan Violet, "Festergrimm efsanesi üzerine herhangi bir şey biliyor musunuz, Fosil Hanım?" diye sordu. "Yani doktorun bize daha önce anlattıklarının dışında? Kasabaya saldıran robot ya da onu yapan adam hakkında herhangi bir şey?"

"Sadece bir Tuhaf Deniz Kasabası rivayeti," diye yanıt verdi sabil tarayıcı, "unutulması en iyisi."

Bunu dediği sırada kısaca duvara göz attı.

Bakın, Fosil Hanım'ın Enkaz İmparatorluğu'nun duvarları da en az dükkanın geri kalanı kadar karmakarışıktır. Her boş yüzeyi,

nebir tarafa dikkat buluntularıyla ve gelişlerinin sarukleyip geordığı
vamsıngelara kaplıdır. Ama Fosil Hanım ın bakışları yone doğru
bakışlarında şapırtı derincede sulu bu resim çerçevesinin ucu
gösterir, karşı. Bu daha önce hiç dikkatimi çekmemişti ama
gösterenim içindeki resmin (ya da her neyse onun) üstü öyle
ne kaplanmıştı ki sanki kasıtlı olarak saklanmış gibi duruyordu

...bu resmi resme bakmaya devam ederek "Fosil Hanım,"
anlat. "İki, Tarih Deniz Kasabası'nın en derin sırrı" diye bir
şey duyduğunu mu?"

Fosil Hanım sıcak çikolatasını hopurdetmesinin ortasında
dınverdi ve gözlerini benim gözlerime kilitledi.

Kas bu sessizliğin ardından "Tann aşkına, Herbie!" dedi
"Bu nasıl bir soru!"

Boyuk bu şey bana neden sordun ki?"

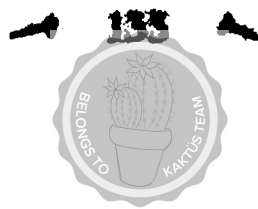
"Duydun mu?" diye sordu Violet. "Yoksa duymadın mı?"

Fosil Hanım, orada bir cevap bulabilecekmiş gibi gözlerini
kapasına dikti.

Sonunda, duvardaki resme tekrar göz atıp "Sırlar!" dedi.
"Emnim bu kasaba kadar sırlarla dolu bir yer daha yoktur. O
sırlardan birinin diğer hepsinden daha derinde olmasıyla kulağa
mantıklı geliyor ve bu konuda tek diyeceğim budur."

"Sebastian Yılanbalık'ın balmumu heykel galerisiyle neden
işlendiğini konusunda bir gerekçe düşünebiliyor musun?" dedi
Violet, şimdi o da aynı resme bakıyordu. "Bize söylediğinden
farklı bir gerekçe?"

Fosil Hanım yavaşça omuzlarını kaldırdı.

siz ıkınız orada ne yapıyordunuz? Ah, orasının başımıza bela olacağını biliyordum. Neden Festergrimm'in Tuhaf Balmumu Heykelleri'nin hatırlanması gerekti ki sanki?"

Enkaz İmparatorluğu'nda Fosil Hanım sıcak çikolata yapmak için takırtı ve şingirtılar eşliğinde elektrikli ocağı sü koyarken biz de sobanın yanında oturduk.

Kupalara kaşık kaşık çikolata tozu koyarken "Ya o yerden gelen gürültülere ne demeli!" diye devam etti. "Çatırtılar ve teryadar! Bana şeyi hatırlattı... Eh, her neyse, anahtarla çabucak gelmesi için doktoru aradım ama o sesleri herhalde kasabanın yansı duydu. Eee, siz orada ne yapıyordunuz?"

Omuz silktim. Violet ile içeriye gizlice girmemizle tam olarak neyi elde ettiğimizden emin değildim. Fosil Hanım sıcak içecekleri getirdiğinde bir yandan yeni karamel şekerlemeleri de getirdi. Ama zihnim erimiş balmumu heykellerle öylesine doluydu ki, midem şu anda şekerleme yemeyi kaldıramayacaktı.

Erwin kucagının üzerinde mırlarken ellerini kupanın üstünde ısitan Violet, "Festergrimm efsanesi üzerine herhangi bir şey biliyor musunuz, Fosil Hanım?" diye sordu. "Yani doktorun bize daha önce anlattıklarının dışında? Kasabaya saldıran robot ya da onu yapan adam hakkında herhangi bir şey?"

"Sadece bir Tuhaf Deniz Kasabası rivayeti," diye yanıt verdi sabah tarayıcı, "unutulması en iyisi."

Bunu dediğı sırada kısaca duvara göz attı.

Bakın, Fosil Hanım'ın Enkaz İmparatorluğu'nun duvarları da en az dukkânın geri kalanı kadar karmakansıktır. Her boş yüzeyi,

sahil tarayıcılık buluntularıyla ve gelgitlerin sürükleyip getirdiği zamazingolarla kaplıdır. Ama Fosil Hanım'ın baktığı yöne doğru baktığımda, şaşırtıcı derecede süslü bir resim çerçevesinin ucu gözüme çarptı. Bu daha önce hiç dikkatimi çekmemişti ama çerçevenin içindeki resmin (ya da her neyse onun) üstü öyle bir kaplanmıştı ki sanki kasıtlı olarak saklanmış gibi duruyordu.

Üstü örtülü resme bakmaya devam ederek "Fosil Hanım," dedim, "hiç 'Tuhaf Deniz Kasabası'nın en derin sırnı' diye bir şey duydunuz mu?"

Fosil Hanım sıcak çikolatasını höpürdetmesinin ortasında duruverdi ve gözlerini benim gözlerime kilitledi.

Kısa bir sessizliğin ardından "Tanrı aşkına, Herbie!" dedi. "Bu nasıl bir soru!

Böyle bir şey bana neden sordun ki?"

"Duydun mu?" diye sordu Violet. "Yoksa duymadın mı?"

Fosil Hanım, orada bir cevap bulabilecekmiş gibi gözlerini kupasına dikti.

Sonunda, duvardaki resme tekrar göz atıp "Sırlar!" dedi. "Eminim bu kasaba kadar sırlarla dolu bir yer daha yoktur. O sırlardan birinin diğer hepsinden daha derinde olmasıysa kulağa mantıklı geliyor ve bu konuda tek diyeceğim budur."

"Sebastian Yılanbalık'ın balmumu heykel galerisiyle neden ilgilendiğini konusunda bir gerekçe düşünebiliyor musun?" dedi Violet, şimdi o da aynı resme bakıyordu. "Bize söylediğinden farklı bir gerekçe?"

Fosil Hanım yavaşça omuzlarını kaldırdı.

“Ürkütücü kitaplar yazıyor,” diye yanıt verdi. “Ürkütücü balmumu heykelleri de sevmesine şaşırmadım. Ama keşke onları dükkânının tam önünde sevmeseydi!”

“Yılanbalık’ın oraya nasıl girdiğini merak ediyorum,” diye devam etti Violet. “İçeri girmenin başka bir yolu olmalı. Sence balmumu heykel galerisinin altında bir Cehenyol kapısı olabilir mi?”

Fosil Hanım bu sorunun ardından dudaklarını büzdü ve kupasının dibine daha da büyük bir ilgi göstermeye başladı. Cehenyol, kasabanın temelini oluşturan Tuhaf Kayalıklar’ı bir İsviçre peyniri gibi kalbura çeviren, haritası çıkarılmamış çok büyük bir tüneller ve kaçakçı mağaraları ağıydı.

Fosil Hanım sonunda “Olabilir diye tahmin ediyorum,” diye onayladı. “Tuhaf Deniz Kasabası’ndaki mahzenlerin çoğuna açılan gizli kapılar olduğu söylenir, gerçi çoğu uzun zaman önce bulunup kapatılmış durumdadır. Bunu biliyor olman ne hoş, Violet! Ama sakın onlara girmeye çalışmak gibi çılgın fikirler edinmeyin. Kasabanın, aşağıdaki yollarda kaybolan ve bir daha asla haber alınmayan insanlarla dolu bir geçmişi var.”

Violet içeceğinden bir yudum aldı ve hiçbir şey demedi. Fosil Hanım, Cehenyol’u geçmiş maceralarımızda bir de değil, tam iki kez kullandığımızı öğrenseydi ne derdi acaba?

Sıcak çikolatalarımızı bitirdik ve hızlıca iyi geceler dileyip dosdoğru yataklarımıza gireceğimize söz verdikten sonra Enkaz İmparatorluğu’ndan ayrıldık.

Festergrimm’in Tuhaf Balmumu Heykelleri binası, Fargazi Dönemeci’nin ortasında hareketsiz ve karanlık bir şekilde du-

ruyordu. Öyle görünüyordu ki Doktor Deryadeniz ve bastonu, Sebastian Yılanbalık'a her ne diyeceklerse çoktan demişlerdi. Bina her zamanki kadar sessiz ve kilitliydi.

Violet, ellerini ceplerine iyice sokarak "Faydalı bir şey öğrenebildik mi emin değilim, Herbie," dedi, "ama... hey! Bu da ne?"

Violet cebinden bir şey çıkardı.

Bir parça hayal kırıklığına kapılarak "buruşturulmuş bir kâğıt topuna benziyor," dedim.

Violet "Bir dakika, bu kâğıt topunu *biliyorum*," dedi ve buruşuk topu açıp düzleştirmeye başladı. "Bu, denizmaymununun Yılanbalık için yazdığı kitap kartı. Benim attığım, sonra da Erwin'in oynadığı kart. Nerede o gıcık kedi?"

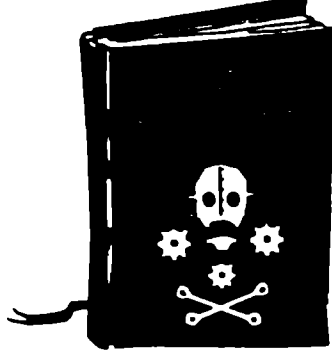
Ama etrafa bakındığımızda gördük ki, Erwin sık sık yaptığı gibi yine buhar olmuştu.

Violet, denizmaymununun yazdığı kartı burnumun dibinde sallayarak "Bunu neden tutmak isteyeyim ki?" dedi. "Yoksa..."

"Yoksa bize bir şey mi söylemeye çalışıyor?" diye bir tahminde bulundum. "Yani Yılanbalık'ın neden başka bir kitabı değil de Bir Noel Şarkısı'nı aldığı konusunda..."

Violet aniden gelen bir ilhamla parmaklarını şıklatarak "Ya da," dedi, "neden *almadığı* konusundal"

Başımı şapkamın altından kaşıyıp "Ney?" diye cevap verdim. Ama Violet çoktan Gazbaleen Yolu'ndan Yunus Balığı Meydanı'na ve Tuhaf Kitap Dispanseri'ne doğru koşmaya başlamıştı bile.

KAYIP PANDORA

KİTAPÇI DÜKKÂNINA VARDIĞIMIZDA saat geç olmuştu ve Violet içeri girmemiz için kapıyı anahtarla açtı. Büyük siyah mermer şöminedeki ateş iyice zayıflamıştı ve raflarında uyuyan kitapların üzerine sıcak ama uzaklardan gelirmiş gibi duran bir parıltı yayıyordu. Denizmaymunu gölgelerin içinde kıpırtısız ve tuhaf bir şekilde oturmuş, bekliyordu.

Büyük koltuklardan birinde elinde bir kitapla oturan Jenny, “İşte buradasın, Violet,” dedi. “Endişelenmiştim. Hey, ne bu acele?”

Çoktan bitişik odaya koşan Vi, koruyucu annesine selam vermek için bir anlığına geri gelip el salladı.

“Merhaba, Jenny!” dedi. “Yukanı kattaki raflara yeni kitaplar koydun mu? Ya da Sebastian Yılanbalık’ın kitabının rafından başka kitap verilen birisi oldu mu?”

Jenny, daha önce düşmanımızın ayaklarımıza kapandığı yeri göstererek “Sebastian’ın köşede neden olduğu dağınıklığı toplamak dışında,” diye yanıt verdi, “hiçbir şeye dokunmadım. Neden?” Ama Violet dükkânın içerilerine doğru koşmaya başlamıştı ve merdivenlere gidiyordu.

Tek bir omuzumu kaldırdım ve Jenny’ye “Violet’i bilirsin işte!” sırtışıyla bakıp merdivenin basamaklarını üçer üçer çıkan arkadaşımın arkasından koşturdum. Elinde denizmaymununun verdiği kartı tutuyordu. Şu kodun yazılı olduğu kart:

2 - 1 - K - Kr - 66

“Bekle Vi!” diye seslendim. “Ne bulmayı umuyorsun?”

“Gerçeği,” diye cevap verdi Violet. “Sebastian Yılanbalık hakkındaki gerçeği.”

Violet üst kattaki ilk odaya girdi, kuzey duvarına döndü ve kırmızı rafa baktı.

Onun yanında kayarak durduğumda bir ses “Miyav,” dedi. Ve her ne kadar bu miyavlama bana diğer miyavlamalar gibi gelse de içinde kesinlikle bir “Senin gelmeni bekliyordum” tınısı vardı.

Erwin, tavandaki raya tam olarak daha önce bırakıldığı şekilde takılı olan bambu merdivenin tepesindeydi. Kedi bize buz mavisi ve yarım ay şekilli gözleriyle tepeden bakarken bir yandan da poposunu incecik tek bir basamağın üstünde dengelemeyi bir şekilde başarıyordu.

“Tamam, kedicik,” dedi Violet, “bu kadar da kendini beğenmiş görünmene gerek yok.”

Buruşturulmuş kitap kartını bana uzattı ve kırmızı rafa ulaşmak için merdivenin basamaklarını takırdata takırdata tırmandı.

Violet doğru rafa vardığında aşağıya “Son sayı neydi?” diye seslendi. “Altmış altı mı?”

“Öyle olduğunu biliyorsun,” diye cevap verdim.

Violet, raftaki altmış altıncı kitaba varıncaya dek soldan sağa doğru saymaya başladı.

“Boşluk yok,” diye tekrar aşağıya seslendi. “Herbie, boşluk yok!”

Tam olarak anladığımdan emin olmasam da “Anlıyorum,” dedim. “Eee, bu iyi bir şey mi? Yoksa diğeri mi?”

“Herbie!” Vi bana yukarıdan baktı. “Eğer boşluk yoksa ve Jenny de buradaki rafları tekrar doldurmadıysa Yılanbalık bir kitap almış olamaz, öyle değil mi?”

“Ancak aldı,” dedim. “Charles Dickens’ın *Bir Noel Şarkısı* kitabı. Havada uçup düştüğüne hepimiz şahit olduk. Gözden kaçacak gibi bir şey değildi.”

“Peki ama gözümüzden kaçmadı mı?..” diye yanıt verdi Violet. “Yoksa görmemizi istediği şeyi mi gördük?”

“Seni anlamakta zorlanıyorum, Vi,” diyerek itirafta bulundum.

Violet, birkaç kitap sırtını parmağıyla nazikçe itirmeye çalışarak “Bak, kitaplar gerçekten çok sıkışık yerleştirilmiş,” dedi.

Kitapların hiçbirini yerinden kıpırdamamıştı. “Bugün bu raftan herhangi bir kitap alındığını sanmıyorum.”

“İyi ama nasıl?”

“Herbie, bence Yılanbalık *Bir Noel Şarkısı*’nı yanında getirdi,” dedi Violet. “Belki gömleğinin kolunun içinde, ya da... ya da bir şekilde ceketinin bir yerine saklayarak. Belki de aşağı kattaki kitap yığınının içinden almıştır. Zemine saçılan kitapların arasında yere kapanmış halde yeterince zaman geçirdi. Bence Dickens’ın kitabını gördü ve şansını denedi. Herbie, o bizi kandırdı!”

“Ama bu demek oluyor ki...” diye başladım.

“Aynen öyle!” diye haykırdı Violet. “Bu, onun için seçilen kitabın hâlâ burada, rafta olduğu anlamına geliyor. Ve ben altmış altı kitap sırtını tek tek saydığımda... işte bu kitaba ulaştım. Denizmaymununun Sebastian Yılanbalık için seçtiği kitap bu!”

Ve Violet, aşağıdan tam olarak göremediğim ince mavi kitabın sırtına zafer kazanmış bir edayla vurdu.

“Bana hangi kitap olduğunu söylemeyi düşünüyö musun, Vi?” dedim. “Eğer kitabın adının ne olduğunu bilmiyorsak bu pek de bir zafer anı sayılmaz.”

Violet kitabı çıkartmak için dikkatlice uğraşırken “Kitabın adı sırtında yazmıyor,” dedi. Kitap, ufak bir toz bulutuyla birlikte yavaş yavaş çıktı. Violet kitabın adının yazdığı iç sayfayı açmak için iki elini birden kullandı. “Adı...”

Bunu demesinin ardından sessizleşti.

“Vi?”

Violet, anında felç olmuş da sadece merdivene doladığı kolu sayesinde durmaya devam ediyormuş gibi sallanmaya başladı. Görünüşe göre gözleri kitaba öyle bir kilitlenmişti ki dengesini nasıl sağlayacağını unutmuştu. Düşeceğinden o anda emin oldum.

“Vi!” diye seslendim ve merdiveni tuttum.

Başka bir ses daha “Violet?” dedi. Merdiven başındaki seslenmelerimize gelen Jenny yukarı kata çıkmıştı. “Herbie, ne oluyor?”

“Çabuk gel!” diye seslendim. “Violet bir kitaba bakarken kendinden geçti!”

Ama her ne tür bir şok yaşadıysa, Violet çoktan kendine gelmişti ve merdivenden inmeye başlamıştı. Kitabı bir eliyle delicesine kavramıştı.

Jenny odaya girerken “Ne oldu Violet?” diye sordu. “Sorun nedir?” Violet kitabı koruyucu annesine verdi ve saçları her zaman-
kinden de çılgıncasına dağınık bir halde yakındaki bir koltuğa yığıldı. Jenny kitabı tekrar açtı ve iç başlık sayfasını okuduk.

KAYIP PANDORA

veya

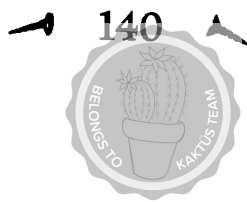
Bay Ludo’nun Trajedisi

Ama Violet’in neden sessizliğe gömüldüğünü, sadece yazarın adını okuduğumda anlayabildim.

Yazan

Peter Parma

Ve Peter Parma, eğer kasabada yeniyseniz ve hüzünlü hikâyenin tamamını bilmiyorsanız, Violet’in uzun zamandır kayıp olan babası.

PETER PARMA

“AMA BABAMIN HERHANGİ bir kitap yayınladığını bilmiyordum” dedi Vi. Kısa bir süre geçmişti, hepimiz tekrar aşağıya inmiştik ve Jenny ateşi dürtüp alevleri tekrar canlandırmıştı. Erwin, Violet’in kucağına kurulmak için çok sıkı çalışıyordu ancak zaman zaman ona cesaret vermek için çenesine kafasını değdirdiği de unutulmamalıydı.

“Malamander hakkındaki yayınlanmamış kitabı dışında bir kitap yazdığından emin değildim,” diye devam etti Vi. “Neden bana söylemedin, Jenny?”

Öbür koltuğun kolçağına ilişmiş Jenny, utanmış görünerek “Çok özür dilerim, Violet,” diye cevap verdi. “Sadece... unuttum. Baban kaybolduğunda yazarlık kariyerine daha çok yeni baş-

lamış genç bir adamdı. Ama evet, yayınlanmış bir kitabı vardı. Ve onun bir kopyasını da elinde tutuyorsun.”

“*Kayıp Pandora.*” Violet kitabı elinde sürekli çevirip dururken kitabın adını tekrar okudu. Ön kapakta kabartmalı çarklar vardı ve başlık yaldızlı harflerle basılmıştı. “Ne hakkında?”

“Eh,” dedi Jenny, “ne tuhaftır ki, bu kitap Festergrimm Efsanesi hakkında. Sebastian Yılanbalık’ın balmumu heykel galerisini yeniden açmak için geri döndüğü sırada ortaya çıkması çok ilginç.”

“Yani babam da Festergrimm hakkında her şeyi biliyor muydu?”

“Efsaneyi araştırdı, evet,” diye cevapladı Jenny. “Sen doğmadan yıllar önce onu Tuhaf Deniz Kasabası’na getiren hikâye buydu. Muhtemelen Sebastian Yılanbalık’la da bu sebeple tanıştı. Gerçeği bulmak istedi, hikâyenin daha popüler versiyonlarındaki korkunç mekanik robot ve çılgın mucit hakkındaki gerçekleri ortaya çıkarmak. Ama kitap hiç satmadı. İlk kitaplar genellikle satmaz.”

“Yılanbalık da Festergrimm hakkında yazmış mıydı?” diye sordum. Vi’nin babası, Malamander efsanesi konusunda Tuhaf Deniz Kasabası’nın en ünlü yazarıyla feci bir şekilde çatışmıştı.

“Sanmıyorum,” dedi Jenny. “Ama Sebastian Tuhaf Deniz Kasabası’nın herhangi bir efsanesini kendisinden başka bir halk-bilimcinin araştırmasından memnun değildi, orası kesin. Bu, gi-recekleri rekabetin bir işaretiydi. Bu kitabı hatırlayamadığım için gerçekten çok üzgünüm, Violet. Onca yıldan sonra aklımın bir

köşesinde kaybolup gitti ve basılmış çok da kopyası yoktu. Ama çok güzel yazılmış bir kitaptır. Orada olduğunu nasıl bildin?”

“Kitabı okudun mu?” diye sordu Violet. Jenny’nin sorusundan kendi sorusunu sorarak kaçmıştı.

“Ah, evet,” diye yanıtladı Jenny. “Uzun bir zaman önce. Hüzünlü bir hikâyeydi. Ama babanın araştırması, hikâyenin çok duygusal, samimi ve kesinlikle gerçekçi bir versiyonuna hayat vermişti. Ama bunu kendin okuyarak öğrenebilirsin. O kopya tabii ki sende kalmalı ve okuması umarım sana bir teselli verir.”

Violet kitabı iki elinde birden tutup kabartmalı çark tasarımının üzerinden başparmağıyla geçti. Sonra da kitabı açtı ve sanki Jenny ve ben artık orada değilmişiz gibi okumaya başladı.

Violet’i rahatsız etmemek için Jenny’te doğru eğilip fısıldayarak “Pandora nedir?” diye sordum. “Ve nasıl yitirilmiş?”

“Ne değil Herbie,” diye cevap verdi kendisi de fısıldayan Jenny. “*Kim*. Pandora, Ludovic Festergrimm’in kızının adıydı. Kaybolmasıyla bütün bu olayları başlatan kızı.”

“Ama nasıl?” diye sordum. “Nasıl kayboldu? Vi bitirene kadar o kitaba göz atabileceğimi hiç sanmıyorum. Ama bir kayıp eşya sorumlusu olarak bunu öğrenmek zorundayım!”

“Eh,” diye başladı Jenny. “Bundan iki yüz yıl önce, Tuhaf Deniz Kasabası’nın yıllık Kış Panayırı’yla meşhur olduğu zamanlardı. İnsanlar buraya bir şeyler alıp satmak için kilometrelerce öteden gelirdi. Ancak başka kimsenin Ludo Festergrimm kadar uzaktan geldiğini sanmıyorum.”

Violet kitabı indirerek “Tuhaf Deniz Kasabası’nın bir zamanlar böyle bir panayırı olduğunu ve insanların çok uzak yerlerden buraya geldiklerini düşünmek ne kadar garip,” dedi. “Bugünlerde ulaşılması çok zor bir yere benziyor da.”

“Çünkü artık otoyollara, tren yollarına ve havaalanlarına alıştık,” dedi Jenny. “Denizi bir engel olarak düşünüyoruz. Köpekbalıklarıyla dolu ve dünyanın geri kalanını buradan uzak tutmaya yarayan bir hendekmiş gibi. Ama geçmiş yıllarda, kara yolunun yol kesen haydutlarla dolu bir çamur patikasından sadece biraz daha fazlası olduğu ve uçak gibi bir şeyi kimsenin hayal edemeyeceği zamanlarda, seyahat etmenin hızlı yolu denizdi. Okyanus dünyaya açılan kapıydı ve o zamanlar bütün dünya her aralık ayında, Tuhaf Deniz Kasabası’nın dar sokaklarının gaz lambalarıyla ve panayır tezgâhlarının ışıltısıyla aydınlandığı günlerde bize gelirdi. Ama Tuhaf Deniz Kasabası Kış Panayırı’nın turistik atraksiyonlarından hiçbirisi harikalar yaratan oyuncakçı ve kurmalı düzenek ustası Ludovic Festergrimm’in çadını kadar büyülü değildi. O, herkes tarafından büyük bir sevgiyle Bay Ludo olarak tanınırdı.”

Sonra Jenny “İzin verir misin?” anlamında bir el işareti yaptı ve Violet kitabı ona verdi. Jenny kitabın ilk sayfasına döndü ve yüksek sesle okudu.

Sevilen adam çadırını Fargazi Dönemeci’nin tam ortasına kurarken çocuklar “Bay Ludo, Bay Ludo!” diye çığlık atardı. “Nereden geldin, Bay Ludo?”

Bay Ludo daima göz kırparak “Ah, gerçekten bir önemi var mı?” diye cevap verirdi, “Getirmeyi unutmadığım sürece... BUNLARI!”

Ve zıplayıp duran çocukların üzerinde kanat çırpmaları için kartondan yapılmış bir avuç boyalı karton kelebeği serbest bırakırdı. Bunlar, çalışmak için küçücük bir yay ve daha da küçük dişlilerden fazlasına ihtiyaç duymayan kelebeklerdi. Bay Ludo’nun oyuncak dükkânının mekanik mucizeleri pahalıydı ve küçük bir sahil kasabasındaki çoğu kişinin imkanlarının çok ötesinde para gerektiriyordu. Ancak Bay Ludo her çocuğun bedavaya yakalaması için daima boyalı güveler ya da kelekler bulundururdu.

Mekanik mucizelerin kendisine gelince, söylenene göre inanmak için görmeniz lâzımdı. Ve gördüğünüzde bile bir rüyanın içine düştüğünüzü ve her şeyi hayal ettiğinizi düşünmenin cazibesine kapılabilirdiniz: Gerçekten uçan ve gümüş seslerle öten çelik kuşlar; gerçekmiş gibi hırlayıp etrafta sinsice kol gezen, bronzdan yapılmış, bire bir boyutta kurmalı bir kaplan; deniz suyu dolu dev bir cam kavanozda yüzen bronz balıklar ve kavanozun içinde de bakırdan saçlarını tarayıp kalabalığa el salladığı görülebilen kurmalı bir denizkızı. Birbirini boyalı bir oyuncak bebek evinin içinde kovalarken kostümlü bebeklerin eteklerini korkuyla kaldırmalarına neden olan, çam kozalaklarından yapılmış kurmalı kirpiler. Tezgâhta sürünerek gezinen, kıskaçlarını açıp kapatan, yanlarından geçen balıklara vuran ve zaman zaman bir kirpi yakalayan kurmalı istakoz ve yengeç sürüleri.

Bir kız tahtadan yapılmış bir labirentin içinde koşturan gümüş fareyi gösterip “Bu farecik nasıl çalışıyor?” diye sordu. “Yolunu nasıl buluyor?”

Bay Ludo, “Benim küçük bir icadım,” diye açıklamada bulundu ve fareyi tutup kalabalığa gösterdi. “Başının içinde kurmalı bir beyin var.”

Onu seyreden bir balıkçı, duyduklarına inanmadı ve iç-kisini püskürterek “Yok daha neler!” dedi. Birçok kişi daha benzer şüphecilik sesleri çıkardı.

Bay Ludo, farenin gümüşten başındaki bir paneli açtı ve parıldayan iç düzeneğin ortasında duran bir şeyi gösterdi.

Elmas şeklindeki küçük bir cam parçasını çekerken gözleri gururla ışıldayarak “İşte!” dedi. Kristalin içinde dönen çok ama çok küçük metal parçalar vardı. “Jiroskopik düzenleyicim! Fareciğin gittiği her yeri kaydeder ve, ve bu kısmı çok önemli, herhangi bir yere bir kereden fazla uğramasını engeller. Aslında bir labirenti çözmek için de tek ihtiyacınız olan budur.”

Kalabalığın kıyısındaki uzun boylu ve zarif giyimli bir adam, “Cesurca bir iddia,” dedi. “Ve eğer dediğiniz doğruysa, çok değerli bir cihaz.”

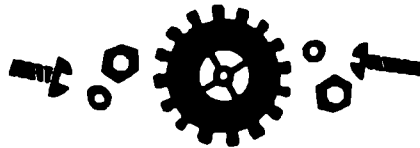
Bay Ludo gülümsedi ve şapkasına dokunarak selam verdi.

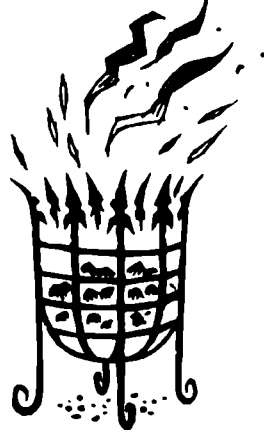
“Bu doğru, Lord hazretleri. Küçük farecik, kendisine yeterince zaman vererseniz herhangi bir labirette yolunu bulabilir.” Oyuncak imalatçısı kristali yerine geri koydu ve gümüş fareyi tekrar tahta labirente bıraktı. Çocuklar duvarların yerini değiştirip farenin kafasını karıştırmaya çalıştırlarsa da başaramadılar ama onlardan bol bol kahkaha sesleri yükseldi.

Ve bütün bu mucizevi yaratımların arasında, gösterinin kuşkusuz en büyük yıldızı vardı: Bay Ludo'nun diğer oyuncakları yönlendiren, onları kesin hareketleri ve porselen gülüşü eşliğinde kalabalığa sunan mekanik kızı, Pandora.

Elbette herkes Pandora Festergrimm'in aslında bir kurmalı mekanizmadan yapılmadığı konusunda hemfikirdi. Bu imkansızdı. Doğrudur, saçları altın sicimler kadar inceydi ve güzel yüzü oyuncak bebeklerinkini andıran bir niteliğe sahipti. Ama kesinlikle dünyadaki hiçbir mekanizma bu kadar akıcı hareket edemezdi ve en güzel gümüş çanların hiçbir aranjmanı bile bu kadar hoş bir ses çıkaramazdı. Kız, elbette, sizin ya da benim kadar insandı. Öyle olmak zorundaydı.

İnsanlar, Bay Ludo'nun bu apaçık kandırmacasını gösterinin muhteşemliğinden, bedava mekanik kelebeklerden ve çocukların Noel çoraplarının içinde çam kozalağından yapılmış kurmalı bir kirpi bulduklarındaki yüzlerindeki mutluluk ifadelerinden dolayı affediyorlardı. Ama Pandora, makyaj ve kostüm içinde bir rol oynuyor olsa da hâlâ tekinsizdi. Ne kadar tatlı olursa olsun, çoğu kişi Pandora Festergrimm'in biraz ürkütücü olduğu konusunda hemfikirdi. Belki de kaybolduğunda davrandıkları şekilde davranmış olmalarının sebebi de buydu.

TUHAF DENİZ KAŞABAŞI KIŞ PANAYIRI

Kış Panayırı'nın son günüydü ve Tuhaf Deniz Kasabası'na yeni kar yağmıştı. Kalan saatlerin tadını Bay Ludo'nun meşhur kapanış gecesi sunumu için hazırladığı baharatlı balık köftesi ve sıcak şarabıyla çıkaran halk, sokakta yakılan ateşlerinin sıcaklığının etrafında toplandı. Bu, panayır haftası boyunca mekanik bir mucize satın almış herkesin oyuncaklarının, müzikli bir ışık gösterisinin parçası olarak sunulacağı andı. Kimse gösteriyi kaçırmak istemiyordu. Sonunda havai fişekler bile olacaktı.

“Bay Ludo! Bay Ludo!” diye bağırdı bir ses.

Küçük bir çocuk tezgâha kadar koştu.

Bay Ludo'nun işlemeli perdesinin arkasından beliren kafası, "Ne oldu, çocuğum?" diye sordu. "Biraz meşgulüm de."

Çocuk, sanki birisinin başına gelebilecek en fena şeyi duyururcasına "Kebeleşimi ızgaraya düşürüp kaybettim!" dedi. "Karanlığın içine düştü ve GİTTİ!"

Bay Ludo, rengârenk paltosunun ceplerini yoklarken kıkırdayıp "Ah, hiç sorun değil," diye cevap verdi. "Sana mutlaka başka bir 'kebelek' bulacağım, gerçi adının kebelek şeklinde söylenmesi gerektiğini düşünüyorum..."

Çocuk karları tekmeleyerek "Ama başka bir tane istemiyorum!" diye ağladı. "Benimkini çok sevmiştim. Pandora işte bu yüzden onu almak için aşağıya indi."

Nefesi kesilen Bay Ludo, "Ne?.." dedi ve beti benzi attı. "Sen ne dedin?"

"Pandora," diye yanıt verdi çocuk. "Ama onu bulamadı. Ve şimdi de çıkamıyor. Kebeleşim kayboldu!"

Bay Ludo, oradakilerden kimsenin anlamını bilmediği, ama şiddetinden herkesin ne demek olduğunu anlamış gibi görüldüğü yabancı bir sözcük haykırdı. Çocuğu omuzlarından tuttu.

Israrlı bir şekilde "O nerede?" diye sordu. "Onu bana göster! Bana Pandora'nın nereye gittiğini göster."

Çocuk yakınlardaki bir arka sokağı gösterdi ve hemen gözyaşlarına boğuldu.

Çocuğu bırakan Bay Ludo, karları yarararak arka sokağa doğru gitti. Küçük bir endişeli insan grubu da peşinden gitti

ve kurmalı düzenek ustasının kızının başına bir şey geldiğini kulaktan kulağa yaydılar.

Sokağın sonunda, yeni yağmış karın içinde daire şeklindeki kanalizasyon deliğinin oluşturduğu karanlık bir boşluk vardı. Açıklığı boydan boya kaplayan demir çubuklar vardı. İçlerinden biri kırılmış ve çok sert bir şekilde bükülmüştü.

Oradakilerden birinden korku dolu bir ses geldi: “Bunu yapan ne olabilir?”

“Pandora!” Bay Ludo delikten aşağı doğru bağırdı. “PAN-DORA!”

“Baba?” diye bir ses, karanlığın içinden dışarıya taşındı. Kulağa, imkânsız derecede uzaktaymış gibi geliyordu.

“Pandora!” diyerek ağladı Bay Ludo. “Şükürler olsun iyisin. Kıpırdama, bir ip bulacağım.”

Derinliklerden gelen ses “Dur, baba,” dedi. “Bir tünel var. Belki de farklı bir çıkış yolu vardır. Bir bakacağım...”

“Pandora, hayır!” diye seslendi Bay Ludo. “Orada bekle! Seni yukarıya çekebilirim.” Ardından kalabalığa dönüp bağırdı, “Bir ip! Çarkların aşkına, birisi bana bir ip getirebilir mi?”

Balıkçılar bir ip bulmak için koştururken derinlerden Küçük Pandora’nın “Çok garip,” diyen sesi geldi. “Burası çok karanlık. Ancak burayı tanıdığımı hissediyorum. Burada neler olduğunu merak ediyorum...”

Bay Ludo, kendini neredeyse delikten aşağı atarcasına “Pandora, hayır!” diye haykırdı. “Geri dön!”

Sessizlik, aldığı tek cevaptı. Sessizliğin peşinden yankılanan bir vızıltı sesi duyuldu. Ses arttı, arttı ve sonunda delikten bir

şey çıktı, birkaç kere kanat çırdı, sonra da zemberek yayının boşalmasıyla sessizce karların üstüne düştü.

Küçük çocuk onu kaptı ve “Kebeleğim!” diye çığlık attı. “Seni sonsuza dek koruyacağım,” diye eklerken oyuncağın minik kurma kolunu çevirdi, “ve seni bir daha asla kaybetmeyeceğim.” Ve bunu demesiyle birlikte, oyuncakçıya bir kez bile dönüp bakmadan annesiyle babasını bulmak için kaçtı. Bay Ludo rengârenk paltosuna kendini işe yaramaz bir şekilde hissederek yapışmış, karlara çökmüş ve ani bir umutsuzluk ifadesiyle yüzünü deliğe çevirmişti. Her şeyi saran karanlığın içine doğru sanki hayatı buna bağlıymış gibi çığlık attı.

“PANDORA! PAN-DO-RAAA!” Ama bu sefer mutlak bir sessizlik vardı. Pandora Festergrimm gitmişti.

Jenny hikâyede bir araya vardığında “Ama ne oldu?” diye sordum. “Bay Ludo ne yaptı?”

Jenny, Violet’e göz atarak “Çocuğunu seven her ebeveynin yapacağını yaptı,” diye yanıt verdi. “Kızını bulmak için karanlık delikten aşağıya indi.”

“Ama bulamadı,” dedi Violet. “Öyle değil mi? Aksi halde bir hikâye olmazdı ve biz de şimdi bunlardan bahsetmezdik.”

“Başta insanlar çaresiz oyuncakçıya yardım etmek için toplandı,” diye açıkladı Jenny. “Bir grup balıkçı, Tuhaf Deniz Kasabası’nın altındaki geçitlerdeki arama gezisinde ona katıldı. Kilometrelerce uzanan bu geçitler ölümcül bir labirenttir...”

“Cehenyol,” dedim.

“Cehenyol,” diyerek bana katıldı. “Tabii ki. Bugünlerde ulaşılması çok zordur ama o zamanlar... eh, dediğim gibi, sokakta bir kanalizasyon deliği vardı. Balıkçıların onu sarkıtmasıyla önce Bay Ludo aşağıya indi, ardından da balıkçılar onu bir bir takip etti. Fenerlerle donanmış ve her biri belinin etrafına dola-dıkları iplerle birbirine bağlı olan adamlar, arama gezisine çıkıp Pandora’yı adıyla çağırmaya başladı. Bütün gece aşağıdalardı ama kız hiçbir yerde yoktu.”

Violet kitabını nazikçe geri alıp Jenny’nin kaldığı yerden devam etti. *“Ertesi gün, Cehenyol’un farklı bir bölümünü ara-mak için Bay Ludo’yla birlikte daha küçük bir grup indi. Daha sonra elleri boş döndüklerinde, daha da küçük bir grup aşağıya indi. Üç gün sonra balıkçılar şapkalarını çıkarıp Bay Ludo’ya başsağlığı dilediler.”*

“Pes edemeyiz!” diye haykırdı oyuncakçı. “O hâlâ yapayalnız aşağıda!”

Balıkçılar başlarını iki yana salladı ama hem onun durumuna üzüldüklerinden hem de Bay Ludo’nun oyuncak harikalarıyla kasaba sakinlerine daima büyük bir keyif vermesinin şerefine iplerini ve fenerlerini ona bıraktılar.

Oyuncakçı, kafa karıştırıcı labirenti anlamlandırmak için bulduğu geçitlerin haritasını çıkarmaya çalışıp kızını tek başına aramaya devam etti. Kış Panayırı çoktan bitmişti ve oyuncak-çının bakımsız, karla kaplı çadırı, Fargazi Dönemeci’nde kalan tek çadırdı. Saçları birbirine girmiş ve gözleri boş boş bakan Bay Ludo, birkaç saatliğine ortaya çıkar, tek başına sürdürdüğü

aramasına dönmeden önce gözlerini gün ışığında kırıştırarak bir şeyler yiyip içerdi.

Bay Ludo'ya yemeklerini getiren nazik bir kasaba sakini, "Cehenyol insanı delirtir," dedi. "Lütfen artık dur, yoksa sen de aşağıda kaybolacaksın."

Ama Bay Ludo durmadı. Günler haftalara, haftalar da yıllara dönüşürken Tuhaf Deniz Kasabası'nda kalmaya devam etti. Fargazi Dönemecinin ortasına bir atölye yaptırdı ve orada bir oyuncakçı dükkânı açtı ve arama çalışmalarına maddi katkı sağlamak için mekanik harikalarını satışa çıkardı. Ama Bay Ludo'nun harikalarının büyüü, aynı gözlerindeki ışık gibi yok olup gitmişti.

Bir gün atölyesinin önünden geçen iki kişiden biri diğerine "Onun aşağıya Pandora'yı bulması için bir kurmalı çam kozalağı kirpileri ordusu göndermemesine şaşırdım," diye mırıldandı.

"Ne anlamı var ki?" dedi arkadaşı. "Hiçbir insan Cehenyol'da yolunu bulamaz. Kız çoktan ölmüş olmalı."

Kepenlerin arkasında kayıtsızca şu ya da bu cihazın üzerinde çalışan Bay Ludo, aletlerini bıraktı.

"Hiçbir insan..." diye kendi kendine mırıldandı. Ardından çığlık attı: "Tabii ki!"

Takip eden aylarda, oyuncakçıyı, kapalı kapıların arkasından kalkıştığı büyük bir yapım işinin bitmek bilmez gümbürtü ve tangırtıları dışında çok az gören ya da duyan oldu. Bay Ludo'nun kederden aklını kaçırdığına ve söktüğü kurmalı oyuncakların parçalarını başka bir şey yapmak için kullandığına dair söylentiler

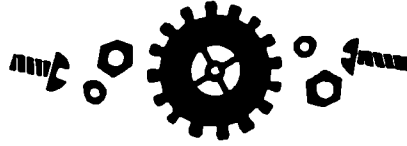
yayıldı. Elbette olağanüstü bir şey olacaktı ama aynı zamanda çok da büyük bir şey olmalıydı. Oyuncakçının geçmişte yarattığı her şeyden daha büyük.

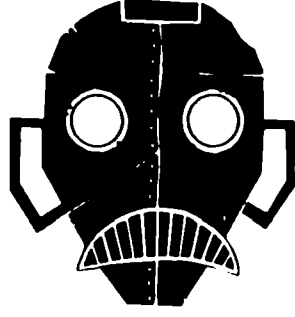
“Ve metalden yapılmış!” diye fısıldadı gözlerini Festergrimm’in atölyesinin kepenklerine dayamış küçük bir çocuk. “Ağaç gövdesi gibi kolları var lambalardan yapılmış gözleri var!”

Ona inanmayan bir diğeri “Çekil şuradan!” dedi. “Bir de ben bakayım!”

“Bay Ludo’yu,” dedi oradaki çocukların en küçüğü, “kebelekler yaptığı zaman daha çok seviyordum.”

Kısa bir süre sonra da, Tuhaf Deniz Kasabası’ndaki herkes Ludovic Festergrimm’in neyin üzerinde çalıştığını gördü.

FESTERGRIMM'İN DEVİ

VIOLET SAYFAYI ÇEVİRDİ ve kurmalı düzenek ustasıyla kayıp kızının garip hikâyesine devam etti.

İşte tam o günlerde Tuhaf Deniz Kasabası halkı, çılgın mucitle atölyesinde yüzleşecek kadar korkuya kapıldı. Atölyenin dışında toplandılar.

Balıkçıların önde gelenlerinden biri, kalabalığın sözcülüğünü yaparak “Festergrimm!” diye seslendi. Yanında da belediye başkanı duruyordu. “Festergrimm, çık dışarı ve kendini açıkla.”

Çok az kişi ondan bir cevap gelmesini bekliyordu. Ama kurmalı düzenek ustası, felaket habercisi bir gıcırtyla atölyesinin kapılarını açıp ortaya çıktı. Her zamankinden bile daha yabani görünüyordu.

“Kendimi açıklamak mı?” dedi. “Hangi babanın kaybolan çocuğunu bulmak için gereken her şeyi yapacağını açıklaması gerekiyor?”

“Evet, ama ne yaptın?” dedi balıkçı.

“Bütün kasaba senin çekiş seslerinle ve tangırtılarınla sarsılıyor. Ne inşa ediyorsun?”

“Benim yaptığım...” diye cevap verdi oyuncakçı, “işte bu!”

Ve kapıları ardına kadar açıp onların ötesindeki karanlığı açığa çıkardı. Kasaba sakinleri içeride ne olduğunu görmek için öne doğru yığıldı.

“Bu... Bu bir metal adam!” dedi balıkçı.

“Metal bir dev!” dedi belediye başkanı.

“Ben demiştim!” dedi arkadaşlarına bir çocuk.

Balıkçı eliyle herkese susmalarını işaret ederek “Ama...” diye devam etti, “ne işe yarıyor?”

“Pandora için yaptım,” dedi Bay Ludo. “Onu Cehenyol’da bulması ve evine sağ salım geri getirmesi için. Onu hiçbir şey durduramaz!”

Belediye başkanı, oyuncakçının trajedisi için duyduğu son acıma duygusunu da kaybederek “Ama o yıllardır aşağıda!” diye haykırdı. “Lanet olsun be adam, kız şimdiye dek çoktan ölmüş olmalı!”

Balıkçı daha nazik bir sesle “Ve ölmediyse bile,” diye araya girdi, “ne kadar büyük olursa olsun, bir oyuncak o zavallı çocuğu nasıl bulabilir?”

“Oyuncak mı?” dedi Festergrimm tükürürcesine. “Bu bir oyuncak değil.”

Atölyesindeki bir tezgâhtan bir krank kolu kapan saatçi, dev robotun önündeki tahta merdivene tırmandı. Robotun göğsündeki büyük bir paneli açıp içinin baş döndürücü karmaşıklığını gözler önüne serdi ve krank kolunu yerine soktu. Ludovic Festergrimm, zemberek yayını sarmak için kolu bütün gücüyle üç kere çevirdi.

Taka-taka-tak, taka-taka-tak, taka-taka-tak!

Ardından paneli kapattı, merdivenden aşağı atladı ve eserin önünden çekildi.

“Uyan!” diye seslendi. “Sana uyanmanı emrediyorum!”

Robotun bronzdan yapılmış başında, gözünün yerindeki iki lamba, daha önce kimsenin görmediği titreşen bir elektrik ışığıyla aydınlandı. Baş, korku salan metalik bir gıcırtyla önce bir yana, sonra diğerine döndü.

Festergrimm ellerini zafer duygusuyla kaldırıp tekrar seslendi: “Kimi arıyorsun? Bana kayıp olanın adını ver!”

Robot büyük başını öne eğdi, parlayan gözleriyle yaratıcısına baktı. Mazgal ağzında, bir dizi demir çanlar sallanmaya başladı.

PANG! diye çaldı zillerden biri.

DONNNG diye çaldı bir diğeri.

RANG! Diye çınladı üçüncüsü.

“Adı!” diye haykırdı çılgın oyuncakçı. “Bana onun adını söyle!”

Bu sefer kendinden daha emin bir şekilde “PANG, DONG, RANG,” dedi dev metal adam. “PAN’ DO’ RA’!”

Robot, büyük bronz ayaklarını yere şiddetle vurup ileriye doğru bir adım atarak kışın soluk günışığına çıktı ve Tuhaf Deniz Kasabası sakinlerinin korku ve şaşkınlık içinde geriye doğru sendelemesine neden oldu.

“Bu şey canlı!” diye bir çığlık duyuldu.

“Kırmalı bir alet bunu nasıl yapabilir?” diye bağırdı bir başkası.

*“Bütün sanatım, bütün bilimim, öğrendiğim bütün numaralar bu robotta bir araya geldi!” diye cevap verdi Festerg-
rimm. “Ve başında da önüne çıkan her labirenti çözebilecek küçük gümüş bir fare var. Jiroskopik düzenleyicim!”*

Ama artık oyuncakçıyı dinleyen kimse kalmamıştı. Onun yerine, Robot kısa arka sokaktaki kanalizasyon deliğine doğru ilerlerken dehşet içinde kaçtılar. Teleskopik kol ve bacaklarının açılıp uzamasıyla robotun boyu etrafındaki binalar kadar uzadı. Bronz omuzlarından biri bir çatıya çarptı ve birkaç kiremit düşüp parke taşlarının üzerinde paramparça oldu.

“Onu durdur!” diye haykırdı belediye başkanı. “Evlerimizi yıkacak!”

Ama bir zamanlar Bay Ludo adıyla sevilen Ludovic Festergrimm onu durdurmadı. Aksine robotun önünden koşup yerdeki deliğe girmesi için onu sabırsızlıkla çağırdı.

“Pandora!” diye bağırdı. “Küçük kızımı bul! Pandora’yı bul!”

Metal adam “PAN’ DO’ RA’,” diye cınlayarak karşılık verdi. Dev demir yumruğunu aşağıya uzattı, rögar kapağının demir mazgalını kavradı ve bahçeden ot yolan bir bahçıvan gibi onu kaldırımından çekiverdi. Kapaktan etrafa kar, buz ve parke taşları yağdı.

Sonra da metal adam karanlığın içine doğru indi.

“PAN’ DO’ RA’!” Festergrimm’in robotu Cehenyol’a inerken, ağzındaki çanlar deliğın içinden bir kez daha yankılandı.

*“Onu bul!” diye seslendi oyuncakçı eserinin ardından.
“Onu bul ve sağ salım geri getir!”*

Violet okumayı durdurdu ve başını kaldırıp dinleyicilerine baktı. “İyi misin, Herbie?”

Ne ilginç ama, değil mi?

Ben iyi miymişim.

Çünkü, en sevdiğim yerlerden birinde, en iyi arkadaşım, Jenny ve kedi Erwin ile güröl güröl yanan bir ateşin yanında oturuyor olmama, çılgın bir mucit ve onun muhteşem robotu hakkında inanılmaz bir hikâye dinliyor olmama rağmen... Evet, bütün bunlara rağmen, şaşırtıcı bir şey oluyordu. Peki bu neydi?

Eh, gelin kendiniz görün.

Her bir yanağımnda ne mi var?

Gözyaşları!

“Herbie, sen *ağlıyor musun?*” Jenny bana doğru eğildi ve elini omzuma koydu. “Kırmalı aletlerle ve icatlarla ilgili bir hikâyenin senin için biçilmiş kaftan olacağını sanmıştım.”

“Zaten öyle!” dedim yüzümü çabucak silerek. “Bu kaftanın etiketinde Herbie Limon yazıyor ve mümkün olsa hemen giyerdim. Ama... bu hikâyede bir şey daha var... sanki adeta...”

“Evet?” dedi Violet. “Adeta ne?”

İç çekerek “Adeta kişiselmiş gibi,” diye cevap verdim. “Sanki daha önce duymuşum gibi. Ancak daha önce duymadığımı biliyorum. Yani bu kadar ayrıntılı şekilde değil. Babanın kitabını okumuş filan değilim, Vi. Ama bir şekilde biliyorum. Pandora’yı anlıyorum. Kaybolduğunda nasıl hissettiğini biliyorum. Ve bir şekilde, sanki... sanki çaya batırılırken kopup düşmüş bir bisküvi parçası gibi zihnimin derinliklerinde bir yerde, Pandora’nın nerede olduğunu biliyorum.”

“Herbie,” dedi Jenny gülümseyerek, “sen hassas ruhlu birisin. Bu da hüznü bir hikâye. Ama bütün bunlar iki yüz yıl önce oldu, tabii eğer gerçekten olduysa. Hissettiğin şey empati. Bir hikâyedeki karakterlerle kurduğun ve onların hissettiklerini hissetmeni sağlayan duygusal bir bağ. Seni yücelten bir duygusal bağ, hepsi o kadar. Eğer seni üzüyorsa okumayı bırakalım artık. Hem saat çok geç oldu! Hepimiz yatıp uyuyalım.”

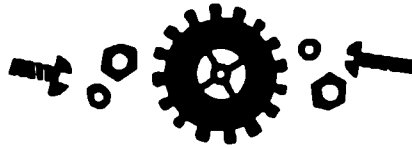
Ve omuz silktim. Sonra da meşhur sırtışılarımdan birini sergiledim. İnsanların her şeyin yolunda gittiğini düşünmelerini istediğim zamanlar için hazırda beklettiğim sırtışıımı.

Jenny orada yatıya kalmamı teklif etti ve Violet de bu fikre çok sıcak baktı ama hayır dedim. Ertesi gün sabahın ilk ışıklarıyla bankomda olmam gerekiyordu, o yüzden geri dönmeliydim. Paltomu sırtıma attım, Kayıp Eşya Bulucusu şapkamı düzelttim ve dondurucu gecede otele doğru yola koyuldum.

Fazla uyuyacağımı sanmıyordum. Aklım bütün olup bitenlerle meşguldü, ama meşgul olan başka bir yanımda vardı. Bunun kalbim olduğunu söylemem gerekirdi ama kulağa çok klişe geliyordu. Gerçi yine de onun gibi bir şeydi. Nedenini anlayamasam da bu kayıp kız hikâyesi içimde, derinlerde bir yerde bir şeyleri kıpırdatmıştı.

Onluk Köşesi'nden dönerken bir taşla tekme attım, o da gidip gürültüyle bir kepenkten sekti. Ama gürültü için endişelene-meyecek kadar keyifsizdim. Jenny haklıydı. Bir hikâyedeki muhtemelen hiç var olmamış bir karakter için nasıl böyle bir üzüntü duygusu hissedebilirdim? Çok aptalcaydı.

Ama otel çöplüğünün arkasına geçip mahzen penceremi açtığımda gözlerim bir kez daha yandı ve buzlu parke taşlarına bir damla gözyaşı daha düştü.

OLAĞANÜSTÜ BİR İŞÇİLİK

ERTESİ SABAH UYANMAM çok büyük bir talihsizlikti çünkü rüyamda fırından taze çıkmış zencefilli kekler görmekteydim. Neredeyse kokularını bile alabiliyordum! Rüyalar ülkesinin tatlı sıcaklığına geri dönebilmek için dönüp yüzümü yastığa bastırdım ve...

“Bu bir rüya değil, Herbie,” dedi bir ses. Birisinin beni omzumdan tutup salladığını hissettim. “Uyan!”

“Hınnngh?” diye cevap verdim. Zencefilli kekler ne zamandan beri konuşuyordu?

İstemeye istemeye tek gözümü açtım.

Violet burada, benim Kayıp Eşya Büromdaydı, yanında da bir kese kâğıdında buharı üstünde tüten dört gerçek zencefilli kek vardı. Onları burnumun dibinde salladı.

“Fosil Hanım’ın dükkânının oradan geçiyordum,” diye açıkladı. “Fırında kek yapıyordu, ben de sana kahvaltı için getireyim diye düşündüm.”

Doğrulup “Saat kaç oldu?” diye sordum.

“Geç,” diye cevapladı Violet. “Galiba ikimiz de uyuyakalmışız. Ve dün gece olanlardan sonra biraz endişeliydim. Yani senin için.”

Zencefilli keklerden bir tane aldım. Genelde yediğim bayat kahvaltı artıklarından çok daha iyiydi. Ve koca bir parça ısır-dım. Dün gece hissettiğim garip hüzün hissi, şimdi neredeyse bir rüyaymış gibi geliyordu. O konuda daha fazla konuşmak istemiyordum.

Çiğnememin arasında zar zor “Teşekkürler,” diyebildim. “Ama iyiyim. Sonra okumaya devam ettin mi? Kitabı yani. Sonunda ne olduğunu öğrendin mi?”

Violet “Tabii ki hayır!” diye bağırdı, çizmelerini çıkardı ve bir kırıntı yağmuru eşliğinde yatağa atladı. “Senin önüne geçmek istemedim. Kitabı birlikte okumalıyız.”

Vi’ye baktım. O ne zaman benim önüme geçmeyi istemi-mişti ki?

Kayıp Pandora kitabını paltosunun cebinden çıkarıp kaldı-ğımız sayfayı açarak “Hem,” diye ekledi, “Efsanenin babamın yazdığı versiyonunda doktorun anlattığından çok daha fazla ayrıntı var.”

“Şimdi okumaya zamanım yok, Vi,” diye yanıt verdim, yataktan kalktım ve üstümü değiştirmeye gittim. “Bay Yumuşakça meşgul olmadığımı fark etmeden önce meşgul olmam lazım.”

Birkaç dakika sonra tamamen giyimli ve şapkam iyi kötü düzeltilmiş bir şekilde tekrar ortaya çıktığımda, Violet “Peki ama *iyi misin?*” diye sordu. O şimdi ikinci zencefilli kek diliminin sonuna geliyordu. “Bu maceraya en baştan beri pek de hevesli olmadığını biliyorum.”

“Sorun değil,” diye yanıtladım. “Gerçekten. Sebastian Yılanbalık’tan bıktım usandım. Sürekli bir kötülük peşinde ve daima her konuda herkesten daha fazlasını biliyor. Benim hakkımda bile!”

Bu son kısmı, doğru olduğu için söylemiştim. Ben, yıllar önce bir limon sandığı içinde Tuhaf Deniz Kasabası’nın sahiline vuran, geçmişine dair hiçbir anısı, nereden geldiği hakkında hiçbir fikri olmayan çocuktum. Ve Sebastian Yılanbalık daima bunları biliyor olabileceğini ima etmişti.

“Daha fazla araştırmakla ilgili sorunun yok, değil mi?” diye sordu Violet. “Kesik parmağa, tüyler ürpertici balmumu heykellere ve üç dişli mızrak taşıyan çılgın yazara rağmen?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Harika! Peki kasım ayı hâlâ Yoo deme ayı mı?”

“Yoo,” diye cevap verdim. “Yani evvvvet. Yani *yovet!*”

Son zencefilli kek dilimini aldım.

“Demek istediğim,” diye açıklamaya giriştim, “Sebastian Yılanbalık hakkında kalıcı bir şey yapmamızın zamanı geldi. Ve nereden başlayacağımızı galiba biliyorum.”

Aradan biraz zaman geçti ve bankomdaki tabelayı KAPALI'ya döndürülmüş halde bıraktım. Bay Yumuşakça bunu gördüğünde bir açıklama istemek için doğruca yanıma geldi ama ona sadece “Kayıp eşya bulma işi varken zaman kimse için durmaz,” deyip uzaklaştım.

Şimdi Vi ile Tuhaflık Müzesi'nin dev ahşap kapılarının önündeydik ve Doktor Deryadeniz'in gelmesi için zili çalışıyorduk.

“Neden buradayız?” diye sordu Violet. “Burası Sebastian Yılanbalık'ı bulacağımız son yer olmalı.”

“Öyle olduğundan eminim,” diyerek ona katıldım. “Ama ona geri vermem için beni rahatsız edip durduğu şeyi burada bulacağız. Tabii ne olduğu konusunda haklıysam.”

“Gerçekten mi?” dedi Violet. Ama ben daha cevap veremedenden doktor kapıyı açtı.

“Violet? Herbie?” dedi Doktor Deryadeniz. “Bir sorun mu var?”

Tuhaf Deniz Kasabası'nın sağlık uzmanı ve Tuhaflık Müzesi'nin küratörü Doktor Deryadeniz, gömleğinin kollarını sıyırmıştı. Gözlükleri de kemerli burnunun neredeyse ucunda duruyordu. Müzede sergilediklerinin sayımını yapmak, onların üzerine titremek ve küratörlüğünü yapmakla geçecek uzun bir güne hazırlanmış ve ziyaretçi kabul etmeye hazır değilmiş gibi görünüyordu.

“Her şey yolunda, doktor,” diye cevap verdim. “Buraya sadece Kurgeç için geldim. Hatırladın mı? Tamir etmeme yardımcı olduğun kurmalı keşiş yengelim...”

“Ah, tabii ki,” dedi doktor, gözlüklerini tekrar kaşlarına kadar kaldırdı ve girmemizi işaret etti. “Gelmeniz iyi oldu. Dün de dediğim gibi ne yazık ki haberler iyi değil.”

Doktor Deryadeniz’in peşinden müzeye girdik. Girişte baş köşede sergilenen meşhur balık şeklindeki şişenin yanından geçip Tuhaf Deniz Kasabası tarihinin bize bıraktığı garip ve harika şeylerin sergilendiği cam dolaplarla dolu ana galeriye girdik. Hepsinin de üzerinde asılı halde duran dev bir balina iskeleti vardı.

Doktor bizi ofisinin ardındaki çalışma odasına götürürken “İşin gerçeği şu ki yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldım,” diye devam etti. Yüzünün ifadesine bakılırsa, böyle bir şeyi kabul etmekten ötürü hiç de memnun değildi.

Bir çalışma masasının üzerindeki örtüyü kaldırırken “Ama sormak zorundayım, Herbie,” dedi. “Bu oyuncakçı nereden buldun yahu? Müthiş derecede karmaşık bir şey.”

Kurgeç’in enkazı, çalışma masası boyunca yayılmış yatıyordu.

Bir zamanlar kurmalı mekanizmasını koruyan sedef kaplama kabuğu, üç kırık parça halinde yatıyordu. Kurma düzeneğinin kendisi, doktorun çok çeşitli hassas aletleriyle birlikte masanın ortasına belli bir düzende yayılmıştı.

“Üzerinde günlerce çalıştım,” diye açıkladı Doktor Deryadeniz. “Senin de bildiğin gibi çok kötü bir şekilde parçalanmıştı. Eee? Bana bunun nereden geldiğini söyleyecek misin?”

Gerçek cevap, bu kurmalı cihazın bir zamanlar onu bize karşı kullanan Sebastian Yılanbalık’a ait olduğu ama ben cihaza çok önemli bir söz verdiğimde cesurca taraf değiştirdiğiydi. Ama doktora bunların hepsini söyleyebileceğimi sanmıyordum.

“Kayıp bir eşya,” diye cevap verdim omuz silkerek. “Kayıp Eşya Büroma geldi ve ben de... ben de onu bir gün gerçek sahibine geri vereceğime söz verdim. Sonuçta bu benim işim.”

Başımı kaldırdığımda, müze küratörünün çok etkileyici bir şekilde kaldırdığı tek kaşının altından gözlerimin içine baktığını gördüm.

Rahatsız edici bir sessizliğin ardından “Anlıyorum,” dedi. “Ancak bu alelade bir oyuncak değil, Herbie. Bu kurmalı mekanizma şimdiye dek gördüğüm her şeyin ötesinde olağanüstü bir işçilikle yapılmış. Hatta ne anlama geldiğini hiçbir şekilde anlayamadığım gizemli bir parçası bile var. Gerçek bir ustanın eseri. Hem de eski. *Gerçekten* eski. Ve sen bunun eski bir çorap ya da unutulmuş bir valiz gibi Kayıp Eşya Bürosu’na verildiğini mi söylüyorsun?”

Omuz silktilim. Sonra da sııttım. Sonra da doktorun kaşı hâlâ sonuna kadar kalkık durduğu için bir kez daha (ama bu sefer daha abartılı bir şekilde) omuz silktilim.

“Pekâlâ.” Doktor Deryadeniz derin bir iç çekti. “Dediğin gibi olsun bakalım, Herbert Limon. Öyle ya da böyle, cihazı

tamir edemediğim için üzgünüm. Parçaların nasıl birleştğini anlayabildiğimi düşünüyorum ama onları bir araya getirmek, akıllara durgunluk verecek derecede zor. Kabuk tabii ki tutkalla yapıştırılabilir ama en iyisinin bunu müzede bu haliyle, olduğu gibi sergilemek olacağına inanıyorum.”

“Sergilemek mi?” dedi Violet.

“*Müze mi?*” diye haykırdım.

“Eh, evet.” Doktor biraz mahcup görünüyordu. “Birisi bunu senden almaya gelse bile, Herbie, artık o kadar hasarlı ki hiç işlerine yaramaz. Umarım seni bunu müzeye bağışlaman için ikna edebilirim.”

“Yapabileceğin başka bir şey daha olmalı!” diye yanıt verdim.

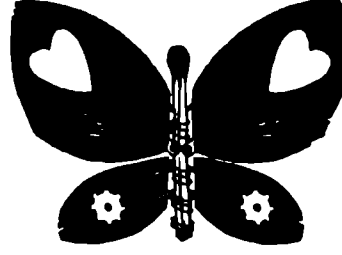
“Gerçekten yok.” Doktorun bakışları ciddileşti. “Ama çok büyük tarihi öneme sahip bir eser olduğu için, bunun müzeme... müzeye ait olması gerektiği konusunda ısrarcı olmam gerektiğini hissediyorum.”

“Bir dakika, Doktor,” dedi Violet. “Kurmali düzenekte gizemli bir parça olduğunu mu söylemiştin Ne demek istedin?”

“Demek istediğim...” doktor çok ince ve kauçuk kaplı bir cımbız çıkardı, “bu!”

Ve Doktor Deryadeniz, cımbızı zavallı Kurgeç’in paramparça olmuş vücudundaki dişlilerle çarkların karmaşasına sokup lambanın ışığında buza benzer bir şekilde parlayan bir şey çıkardı.

Bu, elmas şeklinde kesilmiş küçücük bir kristaldi ve içinde bir altın parıltısı vardı.

EN GÜÇLÜ ŞEY

“JİROSKOPİK DÜZENLEYİCİ!” Heyecandan nefesim kesilmişti.

“Ne?” dedi Doktor Deryadeniz hayretle.

“Ah, şey...” Bir anda en iyi yaklaşımın omuz silkmek mi yoksa sırtıtmak mı olacağından emin olamadım. “Sadece yakınlarda duyduğum bir şey. Şey, bu sizce nedir doktor?”

“Eh, bu tek bir altın tel içeren bir kristal,” diye yanıt verdi doktor. “Kendiniz bakın.” Ve kristali tezgâhın üzerindeki büyüteçli küçük bir çelik örsün üzerine dikkatlice yerleştirdi.

“Ne işe yaradığı konusunda hiçbir fikrim yok,” dedi Doktor Deryadeniz.

Violet ile eğildik. Gerçekten de elmas şeklinde kesilmiş kristalin tam ortasından geçen ve insan saçından daha kalın olma-

yan ince bir altın tel vardı. Vi'ye göz attım ve onu da bana göz atarken yakaladım.

Peter Parma'nın kitabında tarif edilen jiroskopik düzenleyici de bunun gibi bir kristaldi, evet. Ama onun içinde çok küçük dişlilerle birçok hareketli parça vardı. Ve gümüş bir farenin içindeydi, kurmalı bir yengecin değil.

Violet bana "Öyleyse jiroskopik düzenleyici değil yani?" dermişcesine burnunu oynattı.

Ben de kulağımı oynatıp anlamasını umdum: *Hayır, düzenleyici bu olamaz.*

İyi ama o halde neydi?

Daha da yakından bakarak "Kristalin bir ucunda küçük bir bakır disk var," diye gözlemde bulundum. "Bir çıtçıtın yansı gibi. Sence bir yere fiş gibi bağlanıyor olabilir mi, doktor?"

"Bağlanmak mı?" Doktor Deryadeniz, kafası karışmış görünüyordu. "Bu elektrikli bir alet olduğunu gösterirdi. Ama bu kurmalı cihaz tamamen mekanik, Herbie. Neden bir kristal bir yere fişle bağlansın ki?"

Eh, böyle şeyleri biliyor olsaydım Kurgeç'i tamir etmesi için yardımını istemezdim, değil mi? Ama bunu demedim. Onun yerine, cımbızı aldım ve küçük kristali çıkardım. Biraz daha incelemenin ardından, Kurgeç'in baş döndürücü mekanizmasının derinliklerinde ufacık bir bakır kapçık gördüm. Bir çıtçıtın diğer yansı gibiydi. Ve büyük bir dikkatle kristali oraya taktım.

Tink!

Hiçbir şey olmadı. Ama sonra, üç çift şaşkın gözün tam önünde *olağanüstü* bir şey oldu.

Bir biyologun laboratuvarında parçalarına ayrılmış bir yaratık gibi yatan Kurgeç, birden kendini bir araya getirmeye başladı. Müzik kutusundaki küçük çanlar dikkat çekici bir melodi çalarken bütün parçaları, bütün uzuvları, her bir küçük çarkı ve dişlisi bir araya geldi ve birleşti. Sanki doktorun sadece yansına kadar gelebildiği tamir işi, kendini bir şekilde tamamlamıştı. *Sihir gibiydi.*

Sihir ya da ona çok benzeyen başka bir şey.

Doktor Deryadeniz şaşkınlık içinde “Vay canına!” dedi. Kendini tekrar bir koltuğa bırakırken gözlüğü de burnuna düştü. “Bunun... olmaması gerekirdi.”

Cımbızı yerine dikkatlice geri koyup “Kabuğu tutkalla yapıştırabilir misin, doktor?” dedim. “Tabii ki içinde mekanizmasıyla. Kurgeç’i artık alayım lütfen, yaptığınız her şey için teşekkürler.”

Doktor Deryadeniz yerinden fırladı. Elini kurmalı mekanizmanın üzerine sahiplenici bir şekilde koyarak “Ama, Herbie...” dedi. “Böylesine bir... bir *harikayı* öylece alıp gitmene izin vermem. Özellikle de demin gördüklerimden sonra...”

Bunun üzerine doktora birdenbire “Tuhaf Deniz Kasabası’nın en derin sırrını biliyor musun?” diye sordum.

Doktor Deryadeniz bana bakakaldı.

“Neden böyle bir soru sordun ki?”

“Eee?” diye ısrar etti Violet. “Duydun mu?”

Doktor koltuğa tekrar oturdu. Ardından iç çekti ve gözlük camlarını gergince silmeye başladı.

“Biliyor musunuz, annemle babam bu ülkeye ilk geldiklerinde,” dedi sonunda, “iyi bir meslek sahibi olmam için ısrar ettiler. Bu yüzden de büyüdüğümde Londra’da bir doktor ve bilim insanı oldum. Daima anlayabileceğim ve ölçebileceğim şeylere güvendim, Herbie, bunu biliyorsun.”

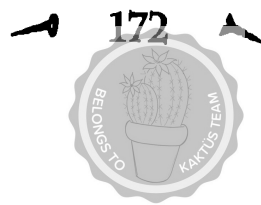
Cesaret verici yarım bir gülümseme sergiledim ve konunun nereye gittiğini merak ettim.

“Ama adını bile pek duymamış olsam da bir şey beni Tuhaf Deniz Kasabası’na çekti. Ve *bir şey*... o bir şey her ne ise... beni dünyanın bir ucundaki bu tuhaf koleksiyona sahip müzenin küratörü olmaya ve...” başını Kurgeç’e doğru oynattı, “tuhaf şeylere şahit olmaya itti. Yani şimdi, onca şeyden sonra, bu bilim insanı bazı şeylerin anlaşılamayacağını, ölçülemeyeceğini, hatta Tuhaf Deniz Kasabası’nın *rüyalarınıza* nasıl gireceğini bildiğini kabul etmek zorunda kalıyor...”

“Rüyaların mı?” diye tekrarladı Violet ama Doktor Deryadeniz sadece başını sallayıp gözlüklerini tekrar taktı.

“Sonunda,” diye devam etti, “bütün öğrendiklerime rağmen, gerçekten bildiğim tek şey şu: Eğer Tuhaf Deniz Kasabası’nın en derin sırrı diye bir şey varsa, siz ikinizin bunun hakkında benim bilebileceğimden çok daha fazlasını bildiğinizden şüpheleniyorum.”

Violet ile birbirimize baktık. Ne dememiz gerektiğini bilmiyorduk.

Konuşmasını “Yani bana bu hazineyi geri almak zorunda olduğunu söylüyorsan Herbie,” diye sonuçlandırırken ellerini teslim olurmuş gibi kaldırdı, “ben kimim ki itiraz edeyim? Kayıp eşya bulucusu sensin, ben değilim.”

Ağzımdan tek çıkabilen “Teşekkürler!” oldu.

“Ama,” diye ekledi, “Ona çok iyi bakacağına söz vermeni istiyorum. Kendinize de. Ve aptalca bir şey yapmayın. Anladınız mı?”

Kaşı tekrar havaya kalktı.

“Şapkam üzerine yemin ederim ki, doktor,” diye yanıt verdim, “yapılmaması gereken hiçbir şey yapmayacağız. Ve bu bir Herbie sözüdür.”

“Pekâlâ.” Doktor başını salladı. “Ve ben kırk kabuk üzerinde çalışırken siz ofisimde bekleseniz iyi olur. Müzeler için özel olarak üretilmiş bir tutkal kullanıyorum ve bir kokarcanın pijamaları gibi kötü kokuyor. Hazır olduğunda size seslenirim.”

Doktor Deryadeniz’in ofisine döndüğümüzde, Vi ile gizli gizli konuşabilmek için çalışma odasının kapısını kapattım.

Violet, “Sence Doktor Kurgeç’in Bay Ludo tarafından yapıldığını mı düşünmüştür?” diye sordu. Çünkü kesinlikle öyle olmalı!”

“Tabii ki öyle düşünmüştür,” diye yanıt verdim. “Doktor aptal değil.”

“Ve sen ayrıca,” diye ekledi, “Yılanbalık’ın senden geri almaya çalıştığı şeyin gerçekten Kurgeç olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Başka ne olabileceğini hayal edemiyorum,” dedim. “Ve Gargantis maceramızda Kurgeç’i bize karşı kullanan da Yılanbalık’tı. Sebastian Yılanbalık’ın Bay Ludo’nun zamanından kalan tüm kurmalı cihazların peşinde olduğunu tahmin ediyorum. Ama Kurgeç’e elini bile süremeyecek.”

Doktor Deryadeniz az sonra çalışma odasından çıktı. Sedefli deniz kabuğunu elinde tutuyordu.

“İşte,” dedi, “yeni gibi oldu. Eh, gerçekten *yeni* değil. Ama birleşme yerlerini asla göremeyeceksiniz. Ellerim hiç titremez.”

Sonra da sanki fikrimi değiştirip küçük kurmalı yardımcımı müzeye bağışlayacağımı umarmış gibi bariz bir tereddüt içinde Kurgeç’i bana verdi.

“Teşekkürler, Doktor,” dedim ve deniz kabuğunu küratörün isteksiz parmaklarından çektim. Tam oradan ayrılmak üzereyken “Ah,” diye ekledim, “Festergrimm ve robotu efsanesi hakkında bir sorum var.”

“Evet?” dedi doktor.

“Kurmalı bir mekanizma, bronzdan yapılmış dev bir robotu harekete geçirecek kadar güçlü olabilir mi?” diye sordum. “Yani hikâyede. Yani fare modelleri ve kurmalı karton kebelekler... Yani kebekler için yeterli olduğunu biliyorum ama büyük ve çok güçlü bir şeyi harekete geçirebilir mi? Kurmalı mekanizma tek başına bir robota hayat verebilir mi?”

Doktor Deryadeniz kıkırdadı.

“Herbie, bir hikâyede istediğin her şeyi yapabilirsin. Sonuçta hikâyeleri bu yüzden severiz. Ve aslında insanların yapay erkek-

ler ve yapay kadınlar yaratıp onları hayata geçirmeleriyle ilgili birçok efsane var. Frankenstein'ı duydun, değil mi?

“Şey, evet...” diye başladım ama doktor üç örnek verebilecekse asla bir taneyle yetinmezdi. Ve konferans verme moduna geçmeye başlamıştı bile.

“On altıncı yüz yılda, Loew adında bir adam kilden Golem adı verilen bir yaratık yaptı ve onu kutsal güçle hayata geçirdi. Ve antik zamanlarda, Yunan tanrısı Hephaistos tanrıların kanı *ikör* ile hayat bulan dev bir metal heykel yaptı. Ve sonra—”

Onu bölmek için yüksek sesle “Acaba Bay Ludo’da...” dedim. “Yani Ludovic Festergrimm’de de böyle şeylerden var mıydı? Kutsal güç ya da o *sıvıdan*?”

“Duyduğum hikâyelerde yoktu,” dedi Doktor Deryadeniz. “Ama bu kurmalı robotuna can ve amaç veren *fazladan bir şey* olmadığı anlamına gelmez. Efsaneyi bunun ne olabileceğini tahmin edecek kadar öğrenmiş olmalısınız.”

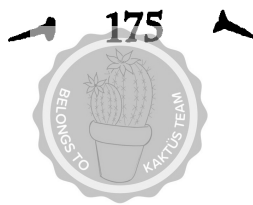
Violet ile birbirimize baktık. Sonra da ikimiz birden omuz silktik.

“O bir babaydı,” diye açıkladı Doktor, “ve onun için çok değerli, her şeyden daha değerli olan birini kaybetmişti: tek çocuğunu! Bence Ludo Festergrimm kızını kaybetmenin çaresizliğiyle kurmalı robotuna özellikle güçlü bir şey ekledi. Belki de varolan en güçlü şey.

“Ama o nedir?” dedi Vi. “Varolan en güçlü şey nedir?”

Doktor Deryadeniz, bu sorunun cevabı gün gibi ortadaymışçasına gülümsedi.

“Sevgi,” dedi.

PAŞTALAR VE TEHDİTLER

KURGEÇ'İ AİT OLDUĞU YERE, şapkamın altına saklamak için önce müzeden çıkmayı bekledim. Yani en azından onu gerçek sahibine teslim edene dek ait olduğu yer. Ama ya gerçek sahibi bundan çok uzun bir zaman önce ölen efsanevi kurmalı düzenek ustasıysa? O zaman ne olacaktı?

Kasabaya doğru giderken Violet, “Kurgeç'i kurmayacak mısın?” dedi.

“Kurma anahtarını getirmeyi unuttum,” diye itirafta bulundum. “Ama onu daha şimdiden kurmak konusunda emin değilim, Vi. Bu gizemde biz daha fazlasını eklemekten bile çok sayıda hareketli parça var.”

“Ah, Herbie!”

Violet bu dediğimden memnun kalmamıştı. Maceralarımızda Kurgeç'i takımımızın bir üyesi olarak görüyordu: Vi, ben, Kurgeç ve...

"Mırrk?" dedi bir kedi sesi. Ve Erwin yakınlardaki bir yağmur borusundan kayarak aşağıya indi. Kendini Violet'in ayak bileklerinin etrafına doladı ve gurul gurul mırlamaya başladı.

"Merhaba, kedicik." Violet onu biz yürümeye devam ederken taşımak için kucağına aldı. "Kayda değer bir durum var mı?"

Manidar bir bakışla "Bi-yav!" diye karşılık verdi. Ve sonra, Fargazi Dönemeci'ne çıkan köşeyi döner dönmez ne demek istediğini anlayıp şaşkınlıktan zınk diye durduk.

Eski balmumu heykel galerisini halini görünce şaşkınlıkla "Birisi de bayağı meşgulmüş!" dedim.

Üzerinde FESTERGRIMM'İN TUHAF BALMUMU HEYKELLERİ yazan tabela çoktan tamir edilmiş ve giriş kapısının üzerine yerleştirilmişti. Boyanmış robot kafası, pırl pırl yanan ampullerden yapılmış harflerin arasından bize bakıyordu. Limandaki balıkçılardan olduğunu bildiğim iki marangoz, çatıdaki kırık pencereyi onarıyordu. Başka bir balıkçı, binanın dış cephesini boyamaya başlamıştı ve balmumu heykellerden biri, tüylü şapkası ve palasıyla Purple Pimm, açık kapının bir yanında dururken gün ışığında ürkütücü ve mumlu görünüyordu. Kasaba halkından birçok kişi ortalıkta dolanıp heyecanla sohbet ediyordu. Ve bunların hiçbirinin Sebastian Yılanbalık'ın alçakça bir gizli plan üzerinde çalıştığı izlenimini vermediğini düşünmekten kendimi alamadım.

“Öyle görünüyor ki,” dedim yüksek sesle, “Yılanbalık sanki tam olarak yapacağını söylediği şeyi yapıyor: Eski mekânı ziyaretçilere açıyor.”

“Buyurun,” diye bir ses geldi ve galeriden bir kız çıkıp elindeki yığından bize bir tane broşür uzattı.

Kızı da kasabanın balıkçı ailelerinden birinin kızı olarak hayal meyal hatırladım.

Violet broşürü elinde çevirip “Ne bu?” diye sordu.

“Ödül,” dedi kız ve başıyla balmumu heykelin yanındaki ufak tefek metal nesnelerle dolu mukavva kutuya işaret etti. “Bay Yılanbalık, elinde istemediği kurmalı alet parçaları olan herkese veriyor. Balmumu galerisinin tekrar açıldığını biliyor muydunuz? Muhteşem olacak!”

Violet broşürü kızın eline hızla geri iterek “Peki ya sen,” diye çıkıştı, “Bay Yılanbalık’ın bir sahtekâr olduğunu biliyor muydun? Nasıl onun için çalışabilirsin?”

“Hıh,” dedi kız. “Onun güvenilmez biri olduğuyla ilgili tüm o hikâyeler bence sadece söylenti. Yaptığı söylenen şeylerin hiçbirini görmedim zaten. Ayrıca çok iyi para veriyor ve yılın bu zamanında yapacak pek bir şey de yok, değil mi? Veee benim balmumu heykelimi yapacağını söyledi. Hem de bir deniz kızı olarak!”

Violet patlamak üzereymiş gibi görünüyordu, ben de onu oradan uzaklaştırdım. Festergrimm binasının bodrum katındaki galeriden gelen gümürtülerle ve çekiç seslerini duyabiliyorduk. Öyle görünüyor ki, Bay Yılanbalık gerçekten de çok meşguldü.

Kız arkamızdan “Hey, Herbie!” diye seslendi. “Söylemeyi unuttum ama patron seni soruyordu. Sende ona ait bir şey olduğunu söyledi. Dur, hemen gidip Bay Yılanbalık’a burada olduğunu haber vereyim... Ah, konuşmamızı duymuş olmalı, şimdi dışarı çıkıyor.”

Apar topar “İşimiz var, kaçmamız lazım!” diye seslendim. “Hoşçakal!”

Ve Violet ile hızla uzaklaştık, Erwin de hemen arkamızdan geldi.

Ama Violet, biz meydandan tam olarak ayrılmadan kolumu tuttu.

“Şimdi ne olacağını görelim,” diye fısıldadı ve beni binanın arkasına, olan biteni gizlice gözetleyebileceğimiz bir yere çekti.

Sebastian Yılanbalık, balmumu galerisinden dışarı çıktı. Üzerinde yine o korkunç lekelerle dolu önlük vardı.

Broşürleri dağıtan kıza “Herbert Limon’un burada olduğunu mu söylediğini duydum?” dedi.

“Evet,” diye yanıt verdi, “o aptal şapkası ve şapşal suratıyla buradaydı. Ama çok acelesi varmış gibi yaptı ve kaçıp gitti.”

Yılanbalık derin ve karanlık bir sesle “Hmm,” dedi. Sonra da saklandığımız yerden, onun içi metal parçalarla dolu karton kutuya doğru yürüdüğünü ve kutuyu kurcalamaya başladığını gördük.

Çeşitli bozuk nesneleri kaldırıp kutuya geri atarak “Çöp,” dedi. “Kurmalı düzenek dedim, eski tost makineleri değil... Bir dakika.” Eğilip kutunun dibinden bir şey aldı. Saklandığımız

yerden metalden yapılmış bir iskeletin koluymuş gibi görünüyordu. Ucuna da oynak bir el takılıydı.

Kolu sallayarak “Bunu buraya kim bıraktı?” diye sordu. “Haydi, hemen söyle. Kimdi?”

Kız, Fosil Hanım’ın Enkaz İmparatorluğu’nu göstererek, “Oradaki kadın,” dedi. “Sahil tarayıcı. Ödüle ihtiyacı olmadığını söyledi. Hey, belki de ödülü onun yerine ben alabilirim?”

Sebastian Yılanbalık, isteklerde bulunan kızı elinin bir hareketiyle savuşturarak “Wendy Fosil,” dedi. Çenesini, balmumu elle kaşdı. “Belki de sevgili komşumuzu sıkıştırmanın zamanı gelmiştir.”

Uzun adımlarla Fosil Hanım’ın dükkânına kadar yürüdü ve kapıyı sertçe yumrukladı. Açan olmadı. Tekrar tekrar vurmaya devam etti, ta ki sonunda kapı çok az aralanıp Fosil Hanım dışarıya göz atana dek.

“Günaydın, Wendy,” diye mırıldandı Sebastian Yılanbalık. “Bugün dükkânını açmadın mı?”

Fosil Hanım, kapıyı en kötü kâbusuna açmış gibi küçük bir çığlık atarak “Ah!” dedi. “Ben bugün... bugün pek iyi hissetmiyorum, o yüzden de...” Kapıyı kapamaya başladı ama Sebastian Yılanbalık kolunu araya soktu.

“Ağır ol bakalım,” diye tersledi. Sonra da sanki bir seyirci kitlesinin önünde olduğunu hatırlamış gibi etrafına bakınarak daha hoş bir ses tonuyla, “Sadece merak ediyordum, artık komşu olduğumuza göre belki de işçilerime büyük bir demlikte çay

yaparsın. Bir de hâlâ fırında bir şeyler yapıyor musun? Eminim hepimiz senin lezzetli pastandan yemek isterdik.”

Galeride çalışan balıkçılardan bu fikri onayladıklarını belli eden genel bir uğultu yükseldi ve broşürcü kız, “Evet, lütfen!” dedi.

“Ah!” Fosil Hanım yine küçük bir çığlık attı.

Yılanbalık, sanki sadece yardımcı oluyormuş gibi, “İçeri geyim de düzgünce sipariş vereyim,” dedi. Kapıyı zorlayıp içeri girdi. “Hem bu beş para etmez harika kolu nereden bulduğun hakkında da biraz sohbet edebiliriz...”

Kapıyı arkasından kapattı.

“Zavallı Fosil Hanım!” diye fısıldadım.

“Brrr-yav,” diyerek katıldı Erwin.

Violet, “Fosil Hanım o kolu nerede buldu?” diye fısıldadı. “Bunu ben de öğrenmek isterdim.”

“Ona daha sonra tehlike geçtiği zaman soranız,” diye cevapladım. Violet, gözünde bir ışıltıyla bana dönüp “Ya da,” dedi, “bunu şimdi vitrinden dinleyerek öğrenebiliriz...”

Ve Violet ben daha onu durduramadan yavaşça koşup Enkaz İmparatorluğu’nun önüne kadar gitti. Dalgaların karaya sürüklediği ağaç dallarından yapılmış kıvrımlı bastonlarla dolu bir fiçinin arkasına geçti. Broşürcü kız galeriye geri dönmüştü ve çatıdaki balıkçılar Violet ve kedisiyle ilgilendiklerine dair hiçbir belirti göstermediler. Ben de fiçinin arkasına, onların yanına gitmek için koştum. Kulaklarımızı vitrine dayadık duyabildiğimiz kadarını duymaya çalıştık.

Sebastian Yılanbalık Fosil Hanım'a "Bana bu şekilde konuşma!" dedi. Arkasından da anlaşılamayacak kadar boğuk sesler duyduk.

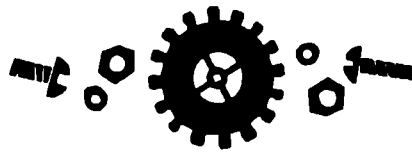
Fosil Hanım genellikle "Ah!" diyerek cevap veriyordu ama "Yemin ederim bu elimde kalan son parçaydı!" ve "Bir daha asla balmumu işleriyle uğraşmak istemiyorum!" dediğini duymayı başardık.

Sonrasında konuşmalarına o kadar düşük sesle devam ettiler ki kulağımı dayamaktan vazgeçip onun yerine bakmak için döndüm. Enkaz İmparatorluğu'nun deniz tuzuyla kaplı vitrininden ve deniz camı kavanozlarının arasından, Fosil Hanım'ın telaş içinde en büyük çaydanlığıyla uğraştığını, Sebastian Yılanbalık'ın ise onun hemen yanında tehditkâr ve rezil bir tavırla dikildiğini gördüm. Derken bir anda gitmek için döndü. Violet ve ben, fiçinin arkasına saklanmaya güçlükle zaman bulduk.

Yılanbalık dükkânın kapısını hızla açıp çanın çılgın gibi çınlamasına neden oldu. Sonra da döndü ve irkilmiş haldeki sahil tarayıcıya son bir şey daha söyledi.

"İş birliği yapsan iyi olur, Wendy Fosil. Yoksa kasabamızdaki herkese senin kirli küçük aile sırrını hatırlatırım."

Ve bunu demesinin ardından kapıyı çarpıp Festergrimm binasına geri döndü.

KİRLİ KÜÇÜK SIRLAR

YILANBALIK GİDER GİTMEZ, Violet fıçının arkasından çıkıp Enkaz İmparatorluğu'nun kapısını bir ÇİN! sesiyle açtı.

“Ah!” Fosil Hanım korkuyla sıçradı ve bir çörek tepsisini neredeyse yere devirdi. “Violet! Herbie! Sizsiniz! Ben... aslında dükkânı bugün açmadım.”

“Ama buradasın ve çay yapıyorsun,” dedi Violet, “Sebastian Yılanbalık için çay ve pasta. Onun sana böyle zorbalık uygulamasına izin vermemelisin. Kendisi de çaydanlıkta su kaynatmayı becerebilir, değil mi?”

Fosil Hanım çaresizlikten çarpık dişlerini gösterecek şekilde sırtıttı ve çörekleri tepside, reçel kâsesinin yanında bulunan ve üzerinde daha güvende duracakları bir kesme tahtasının üstüne aktardı.

“Tam olarak zorbalık sayılmaz,” diye açıkladı. “*Cidden*. Canla başla çalışan balıkçılara çay ve çörek vermemi istemesi niye zorbalık olsun. Ve belki onların çalışmalarını seyredenlere de, tabii isterlerse. Benim... benim için hiç sorun değil... Gerçekten!”

Vi, Fosil Hanım’ın peşinden dükkânın arka tarafındaki mutfağa doğru giderken “Emin misin?” dedi. Enkaz İmparatorluğu kapalı olsa da taze hamur işlerinin mis gibi kokusu ve sahil tarayıcılık hazineleri arasında insana tanıdık gelen sıcak bir karşılama hissi vardı. Vitrindeki deniz camlarından geçen gün ışığı, yerde gökkuşakları oluşturuyordu. “Yılanbalık’ın söylediklerini duyduk,” diye ekledi Vi. “Seni tehdit ettiğini biliyoruz.”

Fosil Hanım bembeyaz kesildi.

“*Duydunuz mu?*”

“Her şeyi duymadık,” diye hızlıca açıkladım. “Ama o balmumu heykel koluyla ne yapıyordun, Fosil Hanım? Ve neden Yılanbalık’a verdin?”

“Zannettiğiniz gibi değil!” Fosil Hanım perişan görünüyordu. “Yemin ederim ki orayla hiçbir işimin olmasını istemiyorum. Ama o kol yıllardır tavan arasında duruyordu ve bu da ondan kurtulmak için güzel bir fırsattı. O korkunç yerle hiçbir ilgim yok ve bunun da böyle kalmasını istiyorum.”

“Ama orayla bağlantın ne?” diye sordu Violet. “Oradan böylesine korkuyorken neden Festergrimm’in Tuhaf Balmumu Heykelleri’nin bekçisisin? Anahtar bunca yıldır neden sendeydi, Fosil Hanım?”

Fosil Hanım yumruklarını sıkarak “Çünkü...” diye cevap verdi. Sonra da sesi alçalıp endişeli bir fısıltıya dönüştü: “Çünkü o

balmumu heykelleri ilk yapan benim büyük büyük büyükbabam Felix Fosil'di. Festergrimm galerisi bizim aile işimizdi!"

Biraz sonra, Fosil Hanım dışarıdaki işçilere çay ve çörek dağıttı. Geri döndüğünde Violet ve ben hâlâ oturmuş, onu bekliyorduk. Bay Ludo efsanesi ve onun muhteşem robotu hakkında daha fazlasını öğrenmek için Violet'in babasının kitabını çıkardık. Ama henüz bütün dikkatimizi buna veremezdik.

"Festergrimm Galerisi senin aile işin mi?" deyiverdim. "Orasının Leydi Kraken'e ait olduğunu sanıyordum!"

Fosil Hanım, dükkânının ortasında lastik çizmelerinin üzerinde bir ileri bir geri sallanarak "Eh, sahibi o," diye kabul etti. "Kasabadaki çoğu yere sahip olduğu gibi o bina da ona ait. Ama orayı turistik bir yer olarak açan benim büyük büyük dedem Felix'ti. Eğer yaşanan o... o şey olmasaydı, bugün oranın başında muhtemelen ben olurdum. "

"Şey mi?" diye Vi ile birlikte sorduk. "Hangi şey?"

"Skandal!" Fosil Hanım bir ileri bir geri sallanmayı bırakıp elleriyle yüzünü kapattı. "Ah, herkesin unutulması yıllar aldı. Ya Sebastian her şeyi tekrar tartışmaya açarsa? Ya insanlar Fosil ailesinin yaptıklarını hatırlarsa?"

Violet, perişan haldeki sahil tarayıcıyı sobanın yanındaki plaj sandalyesine götürdü. Ben de mutfağa gidip biraz daha çay demledim. Birkaç çörek daha kalmıştı, bir tanesinin üzerine bolca reçel sürüp Fosil Hanım'ın çay kupasının üzerinde dengeleyerek içeriye taşıdım.

Violet, “Tabii ki bize söylemek zorunda değilsin,” dedi, “ama senin gerçek bir skandala bulaşacağına inanamıyorum, Fosil Hanım. Bunun sadece bir yanlış anlama olmadığından emin misin?”

Ağlayarak “Keşke öyle olsaydı!” dedi Fosil Hanım. “Ama gerçekten hepsini tekrar konuşmayı istemiyorum. Çay için teşekkürler, canlarım. Ve şimdi, lütfen başka bir şey hakkında konuşalım. Elinde tuttuğun kitap nedir?” diye ekledi ve başını Violet’in kucağına doğru salladı “Neden bana ikinizin ne türlü heyecan verici şeylerin peşinde olduğunu söyleyip aklımı bu korkunç balmumu heykellerden uzaklaştırmıyorsunuz?”

Violet “Bu kitap,” dedi ve kitabı ikimizin de görmesi için yukarıda tuttu, “Sebastian Yılanbalık’ın denizmaymunundan aldığı esas kitap. Ve babam tarafından yazıldı! Tamamen Ludo Festergrimm efsanesi ve onun kayıp kızı Pandora hakkında. Ve...”

Yanaklarına daha yeni yeni renk gelmeye başlayan Fosil Hanım, elinden çöreğini düşü ve tekrar plaj sandalyesine sindi.

“O halde Sebastian gerçekten de biliyor!” diye bağırdı. “Beni mahvedecek!”

“Belki de gitmeliyiz,” dedim ama Violet eliyle oturmamı işaret etti.

“Fosil Hanım,” dedi. “Wendy. Onca yıl önce ne olduğunu öğrenmek zorundayız. Neden gerçekliği şüphe götüren dev bir metal adam efsanesi, kesinlikle gerçek olan turistik bir balmumu heykel galerisiyle bağlantılı? İşleri senin için zorlaştırmak istemiyoruz, ama görünüşe göre bunların hepsi hakkında bildiğin şeyler var. Yılanbalık’ın ne işler çevirdiğini ortaya çıkarmamıza yardım edersen belki bunun sana da faydası olur?”

Fosil Hanım parmaklarının arasından bize baktı.

“Şey... Efsanede nereye kadar geldiniz?” diye sordu.

“Eee.” Violet kitabı açtı. “Dahi kurmalı düzenek ustası Bay Ludo, Tuhaf Deniz Kasabası’nın altında Cehenyol’da kaybolan kayıp kızını aramak için kurmalı bronz bir robot yaptı. Robotu daha yeni çalıştırmıştı ve robot ortalığı kıra döke bir kanalizasyon deliğinden içeriye girmişti ama sonra ne olduğunu bilmiyoruz.”

Fosil Hanım, “Daha sonra ne olduğu konusunda hiçbir gizem yok” dedi. “Robot kayboldu. Kısa süre sonra insanlar onu sanki tuhaf bir rüyadan daha fazlası değilmiş gibi unutmaya başladı. Onlara kasabada ürkütücü bir şey olduğunu hatırlatacak sadece çılgın saçlı Bay Ludo kalmıştı. Onu her gün Fargazi Dönemeci’nde robotun geri dönmesini beklerken görmek mümkündü. Küçük Pandora’yı bulacağına ve onu eve geri getireceğine içtenlikle inanıyormuş gibiydi.”

“Ama geri getirmedi mi?” dedi Vi.

Fosil Hanım başını iki yana salladı.

“Gerçi geri geldi,” dedi. “Belki de kitabın ne dediğine baksan iyi olur, Violet. Baban eminim benim bildiğimden daha fazlasını biliyordu.”

Violet, kitabı iki eliyle birden tutarak “*Bir gece,*” diye okumaya başladı, “*Tuhaf Deniz Kasabası uykudayken, kasabalılar korkunç robotun yeraltında kaybolduğunu gördükten haftalar sonra, evlerden birinde korkunç bir gürültü koptu. Kurmalı motoru hâlâ çalışan bronz robot yer altından yukarıya çıkmış ve duvarları kırarak bir bodrum katından diğerine geçerken arkasında korkunç bir yıkım bırakmıştı.*

“Kulağa mantıklı geliyor,” dedim. “Robotun başındaki jiroskopik düzenleyici onu her yeri en az bir kez arayacak şekilde yönlendiriyordu. Bodrum katlarını muhtemelen Cehenyol’un bir parçası olarak gördü.”

“Muhtemelen...” dedi Violet. “Her neyse, uzun süredir haber bekleyen Bay Ludo, sonunda sokakta beliren robota koştu ve onu durdurmaya çalıştı.”

“O nerede?” diye bağırdı. “Pandora nerede?”

Metal adamın ağzındaki çanlar “PAN’ DO’ RA’,” diye cınladı.

Bay Ludo robotu devre dışı bırakmak için ön tarafına tırmandı ve göğüs panelini açtı. Ama o daha anahtarı bile çeviremeden, çığlıkları ve yıkım seslerini duyan bir grup balıkçı makineye kakıç kancaları ve balina mızraklarıyla saldırmak için koştu.

Bir kakıç kancası metal devin içindeki bir parçayı yerinden söktüğünde, robotun yaratıcısı dehşet içinde “Ne yapıyorsunuz?” diye bağırdı. Bu parça yere düştüğünde, robotun şimdiye kadar altın renginde bir ışıkla parlayan göz lambaları aniden kan kırmızısına döndü. Balıkçılara yumruğunu savurdu, onları sağa sola dağıttı ve yakınındaki bir evin ön kısmını yıktı.

Bay Ludo “Durun!” diye bağıırıp yere eğildi ve düşen parçayı çaresizce aramaya başladı. “Onunla savaşmanıza gerek yok!”

Onlara kısa bir süre sonra, giderek büyüyen bir kasaba sakinleri grubu katıldı. Kasabalarını savunmak için taşlar, şişeler ve ne bulabiliyorlarsa onu attılar. Artık kontrolden çıkmış gibi görünen robot, devasa bronz yumruklarını savurdu ve onlara karşılık verdi.

Taşlar metal devden sekip her yerinde göçükler bırakırken Ludo Festergrimm, kalabalığa “Başına zarar vermeyin!” diye yalvardı. “Düzenleyici çok kırılğan. Cehenjol’un haritasını çıkardı! Kızımı bulmak için ona ihtiyacım var...”

“İşte!” dedim Violet’i zaferle bölerek. “Sana söylemiştim.”

Violet, kitaba devam etmeden önce “Bravo, Herbie,” dedi.

Acısına rağmen artık kimse Bay Ludo’yu dinlemiyordu. Bir kurmalı canavarı serbest bırakmıştı ve Tuhaf Deniz Kasabası halkı onu yenmeye kararlıydı.

“Orduya haber verin!” diye bağırdı belediye başkanı, kaleye bir koşucu göndererek. O sırada kale hala kışla olarak kullanılıyordu ve durumla başa çıkmak için tüfeklerle ve kılıçlarla donanmış bir piyade bölüğü gönderildi.

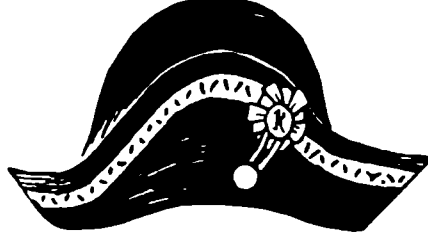
“Orduyu boşverin,” dedi Lord Kraken. “Donanmaya işaret verin!”

Körfezde bir gemi var ve bu büyük topların kullanılmasını gerektiren bir iş.”

“Bir dakika, ne?” deyiverip Violet’i tekrar böldüm çünkü elimde değildi. “Lord Kraken mi dedin?”

Plaj sandalyesini sıkıca kavrayarak dikkatle dinleyen Fosil Hanım, “Kraken ailesinin o zamanki lideri” diye açıkladı. “Leydi Kraken’in büyük-büyük-büyükbabasıydı. Ya da ona yakın bir şey. Aynı zamanda bir amiraldi, bu yüzden bir gemiye işaret edebilmesi şaşırtıcı olmamalı. Belki de haklıydı çünkü o gemi sonunda kasabayı kurtardı. Ve ailemin kaderini sonsuza dek değiştirdi.”

Violet, sayfayı çevirip okumaya devam etti.

LORD KRAKEN'İN YARDIMCISI

ROBOT KISA BİR SÜRE SONRA *kasabayı terk etti ve Tuhaf Kayalıklar'a tırmanmaya başladı, uçurumların tepesine doğru gidiyordu. Peşinde de öfkeli kalabalık vardı. Çarpışma sırasında yaralanan Ludo Festergrimm, topallayarak arkalarından geliyordu ve robotun zemberek yayının boşalmaya başladığını ve birazdan duracağını söyleyerek yalvarıyordu.*

Ama Tuhaf Deniz Kasabası halkının canına tak etmişti.

Daha şimdiden kasabanın büyük bir kısmı enkaza dönmüştü ve kontrolsüz yangınlar çıkmıştı. Yaralananlar vardı, onlardan çok daha fazlasıysa evsiz kalmıştı. Hâlâ savaşabilen askerler, tırmanan canavara ateş ediyorlardı ve onun işini bitirmeye kararlı

olan balıkçılar, ellerinde meşaleler, ipler ve doğaçlama silahlarla robotun etrafında bir halka oluşturunyorlardı.

Ve tam uçurumun kenarına vardığında, metal adam gıcırdayarak durdu.

Yayı nihayet boşalmıştı.

“PANG... PANG... DONG... ra...”

Robotun  anları sessizliğe gömüldü ve bir heykel gibi kalakaldı. Ludo Festergrimm “D zenleyicim!” diye  ı lık atıp kalabalığı yararlanarak  ne geçti. “ zin verin d zenleyicimi alayım.” Kurmalı devine tırmanmaya başladı ve başına uzandı.

Ama bir şeyi unutmu tu: Lord Kraken’in gemisi.

O günlerde savaş daima yakın bir olasılıktı ve ağır silahlarla donatılmış bir fırkateyn Tuhaflık Körfezi’nde devriye gezerdi. Amiral’in verdiği  şaret üzerine kasabanın yakınlarına gelmişti. Ve kumandanı da teleskobuyla yanan binaların arasında bir d  şman arıyordu. Sonunda uçurumun başında duran ve yangınların ışığında parlayan bronzdan bir devin inanılmaz manzarasıyla kar ıla tı.

Teleskobunu kapatırken “Bu şey, orada olmaması gerekirmiş gibi görünüyor,” dedi. Adamlarına nişan almalarını emretti.

“Ateş!”

   top patladı.

Ve    top mermisi hedefe doğru uçtu.

Uçurumun tepesindeki bronz dev, bir ateş ve  lık patlamasının içinde kayboldu. Robot ve onu yapan adam havaya uçtuktan sonra parçaları Tuhaf Deniz Kasabası’ndaki evlerin çatılarına ve

çok daha aşağıdaki sahile yağdı. Ludovic Festergrimm ve heybetli eseri, bir anda yok edilmişti.

Violet kitabı okumayı bıraktı ve başını kaldırdı.

“Demek ki Bay Ludo gerçekten de paramparça olmuş,” dedi.
“Korkunç!”

Omuz silkerek “Hem de çok,” diye katıldım. “Ama bütün bunların seninle nasıl bağlantılı olduğunu anlayamıyorum, Fosil Hanım. Bu, kalabalıklarla, toplanmalarla, savaş meraklısı lordlarla ve hedefinden sapmış bir kurmalı makineyle ilgili çılgın bir hikâye.”

“Az sonra anlayacaksınız, canlarım,” diye yanıt verdi Fosil Hanım. “Lord Kraken’in kalıntıların sorumluluğunu üstlendiği kısma atlayın.”

Violet bir ya da iki sayfa ileriye atladı ve tekrar okumaya başladı.

Ertesi günün sonunda Tuhaf Deniz Kasabası savaşın maliyetini hesaplıyordu ve onarıma başlamıştı bile. Lord Kraken, korkunç metal devin parçalarının yanlış ellere düşmemesi için hepsinin toplanmasına dair bir karar yayınladı. Ortalıkta hiçbir parçanın kalmaması adına, robotun en küçük parçası için bile cömert ödüller teklif etti. Bulunanların hepsini çılgın oyuncakçının atölyesine getirtti ve atölye zaten Kraken arazisine kurulduğu için hepsine el koydu. Bulunan her parça içeride toplandığında, Lord Kraken atölyenin kapılarını kapattı ve Tuhaf Deniz tarihinin bu bölümünün üzerine sonsuza dek kilit vurdu.

Fosil Hanım bunun üzerine başını salladı. “Keşke öyle ol-
saydı! Bu Festergrimm efsanesinin çoğu kişi tarafından bilinen
sonu olabilir Violet. Ama bu daha fazlasının olmadığı anlamına
gelmiyor.”

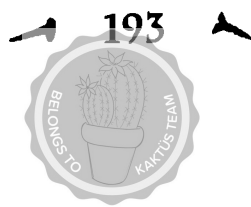
Sahil tarayıcı gergin bir şekilde dükkânının kapısına baktı ve
kimsenin içeri girmek üzere olup olmadığını kontrol etti. Sonra
ayağa kalktı ve duvardaki karmaşanın arkasında asılı duran bir
şeyi çıkardı. Bu, köşesini daha önce fark ettiğimiz çerçeveli bir
resimdi. Fosil hanım resmi bize doğru tuttu ve kulak arkasına bir
tornavida takmış, çarpık dişli bir sırtışla bakan bıyıklı bir adamın
eski tarz bir suluboya taslağını gördük. Süslü çerçeveye bakılırsa,
bu resim bir zamanlar büyük bir gurur kaynağıydı. Şimdiyse
toz katmanının ve örümcek ağlarının altında saklı duruyordu.

“Felix Fosil!” dedik Vi ile aynı anda, çünkü başka kim olabilirdi
ki? “Büyük büyük büyükbaban!”

Fosil Hanım başıyla onayladı ve birkaç ölü sineği fiske atarak
uzaklaştırdı.

“İhtiyar Felix,” dedi. “Burası Enkaz İmparatorluğu olmadan
çok önce bu evde yaşardı. Ancak ben doğmadan önce öldü.
Çekirdekten yetişme bir demirciydi. Tuhaf Deniz Kasabası’nın
bütün metal işçiliklerini ve ikinci iş olarak da biraz dişçilik ya-
pardı. Ama aslında çok daha akıllıydı. Felix’imizin at nallarından
ve tekne tamirinden çok daha büyük hayalleri vardı. Ve Lord
Kraken sayesinde bu şansa sahip oldu.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Lord Kraken gibi bir adam harap olmuş bir kurmalı makinenin parçalarına eğlence olsun diye ödöl koymaz, değil mi?” dedi Fosil Hanım. “Bay Ludo’nun sırlarını kendisi için istiyordu. Ama kendi ellerini kirletemezdi. Ah, hayır! Makinelerden anlayan birinin yardımına ihtiyacı vardı, bu yüzden de Felix Fosil’i yardımcısı yaptı. Ve oyuncakçının harika kurmalı düzeneklerine en az Lord hazretleri kadar hayran olan Felix’i ikna etmek kolay oldu.

“Böylece yeni bir efsane doğdu. Kasaba halkı, Lord Kraken’in malikânesinden doğruca Bay Ludo’nun atölyesinin bodrum katına giden gizli bir tünel yaptırdığını söylüyordu. Lord Kraken ve asistanı Festergrimm’in korkunç robotunu yeniden bir araya getirmek için yer altındaki gizli bir kurmalı düzenek laboratuvarında çalışırken, Fargazi Dönemeci’nin derinliklerinden gümbürtülerle çınlamaların geldiğini duyabildiklerini senelerce söylediler.”

“Yani...” diyerek yutkundum, “onu *tamir mi* ettiler diyorsun? Bronz robotu yeniden mi yaptılar?”

“Öyle demezdim, Herbie,” diye yanıt verdi Fosil Hanım. “Kraken bütün parçaları bulabilmek için elinden gelenin en iyisini yaptı ama daima eksik olan parçalar vardı. Felix’in ne kadar parçayı sıfırdan yapması gerektiğini Tanrı bilir. Ama özellikle bir parça, Lord Kraken’in diğer hepsinden daha fazla arzuladığı en önemli parça asla bulunmadı.”

“Başı,” dedi Violet. “Festergrimm’in robotunun içinde jiroskopik düzenleyici bulunan başı.”

“Bu doğru.” Fosil Hanım başıyla onayladı. “Robot havaya uçurulduğunda başı kasabanın üzerinden geçti. Bazıları denize düştüğünü ve yengeçlere yuva olduğunu söylüyor. Diğerleriyse Aziz Kasvet Kilisesi’nin kulesinin ucuna sıkıştığını ve düşen bir yıldırımla patladığını. Takip eden yıllar boyunca, insanlar Festergrimm’in robotunun başını bulduklarına yemin ederek gelip Lord Kraken’in teklif ettiği büyük ödülü almaya çalıştı ama ellerindeki sadece eski bir kova ya da bozuk bir su ısıtıcısı olduğu için kapıdan geri çevrildiler. Gerçek baş bir daha hiç görülmedi.”

“Yani Lord Kraken Bay Ludo’nun sırlarını öğrenmeyi hiç başaramadı değil mi?” diye sordum.

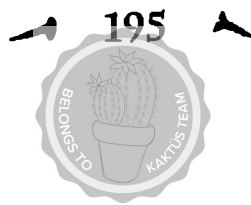
Fosil Hanım başını evet dercesine salladı.

“Amiral yaşlandıkça ilgisini kaybetti. Makine, başı olmadan işe yaramıyordu herhalde. Felix tek başına uğraşmaya devam etti. Lord hazretlerinin ölümünden sonra Felix, Bay Ludo’nun kurmalı harikalarının kalıntılarından modeller ve makineler yaparak kendi projeleri üzerinde çalışmaya başladı. Bu, onu ilk balmumu heykelleri yaratmaya yönlendirdi. Kraken ailesi bunların hiçbirinde sakınca görmedi ve zamanla Festergrimm’in Tuhaf Balmumu Heykelleri ortaya çıktı.”

“Ama bir şey oldu,” dedi Vi. “Senin neden ürkütücü balmumu galerisinin müdürü olmak yerine Tuhaf Deniz Kasabası’nın biricik sahil tarayıcısı olduğunu açıklayan bir şey.”

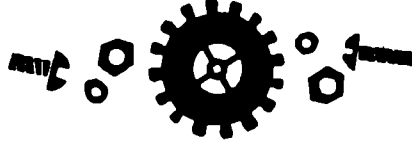
Fosil hanım, Violet’e üzgün üzgün gülümsedi.

“Bunu açıklayabilmem için,” dedi, “korsanın hazine sandığını bilmeniz lazım.”

“Korsan sandığı da ne?”

“Felix’in sırlarını sakladığı sandık,” dedi Fosil Hanım. “Çünkü anlaşılan o ki Felix Fosil robotunun başının nerede olduğunu zaten hep biliyormuş.”

FELIX FOSİL İTİRAFI

“YANİ ONU BULMUŞ MU?” deyiverdim. En yakınımdaki sahil ıvır zıvırı dolu sepeti karıştırmaya başladım. “Nerede? Görebilir miyim? Burada mı?”

“Tabii ki burada değil!” Fosil Hanım buz kesilmişti.

“Ama eğer Felix başı bulduysa,” diyerek öğrenmeye çalıştı Violet, “neden Lord Kraken’e söylemedi?”

Fosil Hanım çayını güzelce höpürdetti ve çöreğinden de koca bir ısırık aldı. Sanki birazdan diyecekleri için kendini güçlendiriyormuş gibiydi.

“Kraken ailesinin daima... karanlık bir yanı vardı,” dedi kırıntıları çenesinden temizleyerek. Ve Lord Kraken çoğundan daha karanlık bir tipti. Lord hazretleri yok edilen robotun par-

alarınun toplanmasını emrettiğinde, insanlara şeyi de... şeyi de toplamalarını...”

“Evet?”

“...Bay Ludo’nun parçalarını da toplamalarını emretti.”

Ve Vi’yle tek yapabildiğimiz ağızımız açık kalmak oldu.

“Biliyorum,” dedi Fosil Hanım alçak bir sesle. “Felix’e o... o tüyler ürpertici şeyleri de atölyeye getirmesi emredilmişti. Ve metal devi bir araya getirme çalışması başladığında...”

“Galiba anlıyorum,” dedi Violet fısıldayarak.

“Ah, bunu asla yapmamalıydı!” diye inledi Fosil Hanım. “Ama yaptı. Lord Kraken, Bay Ludo’nun harikalarında sadece mekanikten daha fazlası olduğunu söylemişti, robotu küçük Pandora’yı bulması için motive edecek bir şey. O şeyin mucidin kendisinden geldiğine inanıyordu. Felix bu konuda ne düşünmüş olursa olsun, karşı çıkamayacak kadar heyecana kapılmıştı. Lord Kraken’in robotu... Bay Ludo’nun cesedinin parçalarıyla tamamlamasına yardım etti. Ortaya çıkan şey bir canavardı! Ve Felix’imiz de bunun bir parçasıydı.”

“Ama ya başı, Fosil Hanım,” dedim. “Başına ne oldu? Ya içindeki jiroskopik düzenleyiciye?”

Sahil tarayıcı kumlu bir mendile *FIRK* diye burnunu silerken “Herbie, jiromatik filan bilmiyorum ben,” dedi. “Tek bildiğim şı. İnsanlar yıllar sonra Felix’e robot başına gerçekte ne olduğunu sorduğunda, sadece kıkırdar ve en iyi hazinelerin hepsi

gibi Purple Pimm'in sandığında* güvenli bir şekilde kilitli olduğunu söylemiş. Ama başı kendisi için sakladıysa, bu onu Lord Kraken'den daha iyi yapmaz!"

Ve sahil tarayıcı başını ellerinin arasına koydu.

"Ama bir dakika!" dedi Violet, sanki her şeyi detaylıca düşünmüş gibi. "Belki de Felix'in başı saklamasının bir gerekçesi vardı. Belki de Lord Kraken'in yaptığı şeyi sevmiyordu. Belki de Felix Fosil bu kadar güçlü bir makinenin ve Bay Ludo'nun sırlarının yanlış ellere geçmesini engellemek istedi. *Belki de...*" ve Violet tam burada esas gerçeği bulmuş gibi parmaklarını şaklattı, "belki de o yanlış eller Lord Kraken'in elleriydi?"

Fosil Hanım bu düşünce karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı.

"Ah," dedi. "Ah! Violet, belki haklısındır!"

"Bana öyle geliyor ki," diye ilan etti Violet, "Felix Fosil aslında bu hikâyenin kahramanı olabilir."

"Şey, bunların hepsi çok hoş," diye yüksek sesle araya girdim. "Ve ihtiyar Felix'e tebrikler, bravo, aferin filân. Ama sanki burada esas meseleyi atlıyormuşuz gibi hissediyorum. Fosil Hanım, Festergrim'in robotunun başı şu anda nerede?"

"Ah, bunu bilmiyorum, Herbie," diye iç çekti Fosil Hanım. "Kimse bilmiyor. Felix o sırrı mezara götürdü."

Koltuğuma çökuverdim. İnanmıyordum!

* Sandık sözcüğünün İngilizcesi olan chest, aynı zamanda göğüs anlamına da geliyor

“Ama mutlaka bir şey söylemiştir! Şu hazine sandığı konusu neydi?”

“Dediğim gibi, bu onun ufak bir şakasıydı,” diye açıkladı Fosil Hanım. “Felix, başın korsanın sandığında saklı olduğunu söylerdi. Hepsi o kadar.”

“Balmumu heykel galerisinde bir hazine sandığı var,” diye haykırdım. “Aşağı katta, Purple Pimm’in korsanlarının arasında! Sence Felix bunu kastetmiş olabilir mi? Festergrimm’in robotunun başı orada saklı olabilir mi? Yani şimdi?”

“Bunu soran ilk sen değilsin, Herbie.” Fosil Hanım yorulmuş görünüyordu, sanki bir yatağa kıvrılıp her şeyi unutmak istermiş gibiydi. Devam etmeden önce burnunu bir kez daha mendiline sildi.

“Eskiden turistler balmumu heykelleri çok severdi,” dedi. “Mekanik heykeller tarafından korkutulmaya bayılırlardı ama yer altı galerisi fazlasıyla ürkütücüydü. Yerel halk oradan uzak durdu. Balmumu heykellerin hem çok fazla hem de hareket etmemesi gereken şekillerde hareket ettiğini söylediler. Makinelerin bu kadar canlı olmaya hakkının olmadığını söylediler. Ve hepsi de Felix’in onları tamamlamak için kullandığı kemikler yüzünden dediler. *İnsan* kemikleri.”

“Bay Ludo,” diye fısıldadı Violet.

Fosil Hanım başını salladı. Gözleri dehşet içinde bakıyordu.

“Sonra,” diye devam etti, “bir gün bir turist iddia üzerine balmumu heykellerin etrafından giden trenden atlayıp gölgelerin arasına saklandı. Kemikler ve ünlü kayıp baş hakkındaki

hikâyeleri duymuştu. Gerçeği öğrenmek için geceyi Festergrimm galerisinde geçirmeyi planlamıştı.”

“Ne oldu?” Artık heyecandan yerimde duramıyordum. “Bir şey keşfetti mi?”

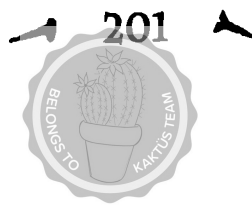
“Kim bilebilir ki?” diye omuz silkti Fosil Hanım. “O turisti ertesi gün balmumu korsanlarla çevrili durumda buldular. Ve ölmüştü. Balmumu kadar ölü. Yüzünde de donmuş bir dehşet ifadesi vardı.”

Bunu, sadece denizden esen rüzgârın dükkân kapısının etrafından geçerken çıkardığı ıslık tarafından bölünen bir sessizlik takip etti.

“Ailem bu şoku asla atlatamadı,” diye devam etti Fosil Hanım üzgün bir sesle. “Ve Festergrimm Galerisi bir daha asla açılmadı. Bu olaydan sonra oraya gitmeye kimse cesaret edemedi ve bina tahta perdelerle kaplandı. İnsanlar bu olanlardan ve bir ölünün kalıntılarını turistik bir yerin yapımında kullanmaktan dolayı, kendisi çoktan ölmüş olmasına rağmen ihtiyar Felix’i suçladılar. Ve onun utancı, benim ailemin utancı oldu. Buraya sonunda Enkaz İmparatorluğu’nu açtığımda, anahtarı Festergrimm’in Galerisi’ne sakladım ve ailemin balmumu heykeltçilik geçmişi hakkında her şeyi unutmaya çalıştım. Zaman içinde diğer herkes de unuttu. Ta ki Yılanbalık dönene ve olayları karıştırana dek.”

Violet “Bu çok fena,” diyerek Fosil Hanım’ın koluna dokundu. “Hepsi için çok üzgünüm, çılgın bir turistin ölmesine de. Ama bunlar neden senin suçun olsun anlayamıyorum, Wendy.”

“Ama...” Fosil Hanım yutkundu, “ama *Felix*. Ve... ve *kemikler!*”

“Çok garip bir hikâye,” diyerek kabul etti Violet, “ve bayağı da korkunç. Ama herhangi bir kemik gören oldu mu?”

“Şey...” Fosil Hanım gözlerini kırptı. “Gördüklerini söyleyemem, ama...”

“İnsanların ailen hakkında sen daha doğmadan önce yaydığı dedikodular için suçlanamazsın ki,” dedi Violet. “Bu hiç adil değil.”

“Herkes seni seviyor, Fosil Hanım,” diye ekledim çünkü bu gerçektir. “Belki Sebastian Yılanbalık dışında. Ama bu *iyiye işaret*.”

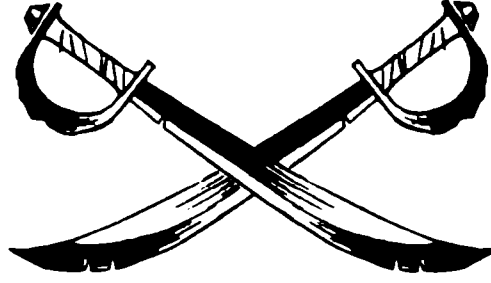
Fosil Hanım, korkudan incelen sesiyle “Sebastian bizim hakkımızda bir kitap yazacağını söylüyor,” dedi. “Fosil ailesinin ölümler üzerinden nasıl para kazandığı hakkında olacakmış! Diyor ki, eğer bunu engellemek istiyorsam Festergrimm’in başının nerede saklı olduğunu ona söylemem gerekiyormuş.”

“Aman, bırak aptal kitabını yazsın!” dedi Vi. “Babamınki kadar iyi olmasına olanak yok. Ve Yılanbalık sana zorbalık yapamaz, Wendy. Buna izin vermeyeceğim.”

“Vermeyecek misin?”

“*Vermeyeceğiz*,” dedim.

Ama bundan önce Yılanbalık’ın yapmasını engellememiz gereken başka bir şeyin daha olduğunu söylemedim. Violet’e baktığımda onun da bunu düşündüğünü gördüm. Yılanbalık’ın Festergrimm’in robotunun başını bulmasına engel olmalıydık. Ve bunu yapmanın tek yolu, başı ondan önce Violet ile benim bulmamızdı.

PURPLE PIMM'IN HAZİNE SANDIĞI

DERİNLERDEKİ BÜTÜN BU ANILARI ortaya çıkarmak Fosil Hanım'ı ciddi derecede sarsmıştı. Bu yüzden de sohbetimizden sonra, üzerindeki çay lekeleriyle çörek kırıntılarını temizlemesine yardım etmek için bir parça zaman harcadık ve genel olarak her şeyi mümkün olduğunca normalmiş gibi göstermeye çalıştık. Ne zaman ki o her zamanki sahil tarayıcı karakterine geri döndü, o zaman izin isteyip ayrıldık.

Dışarıda hava karanıyordu ve Fargazi Dönemeci artık bomboştu. Festergrimm'in tabelasındaki ampullerin ışıkları akşamüstü saatlerinin sert rüzgârlarında titreşiyordu ve bu bir şekilde balmumu heykel galerisini her zamankinden bile daha ürkütücü gösteriyordu. Ve derinlerde bir yerden, Sebastian Yılanbalık'ın

harıl harıl çalışmasından gelen düzenli tangırtı ve tungurtulan duyabiliyorduk.

“Fosil Hanım’ı böyle bir yeri işletirken hayal edemiyorum,” dedim. “Bence çok ucuz atlatmış.”

“Evet, bence de,” diye yanıt verdi Violet. “Ama oraya şimdi nasıl tekrar gireceğiz? şuna baksana!”

Zaten bakıyordum. Marangozlar binayı çok kaliteli bir işçilikle onarmışlardı ve bütün kapılarla pencereler perinlenip güçlendirilmişti. İçeri girmenin bir yolunu göremiyordum.

“Tabii Lord Kraken’in evinden balmumu heykel galerisine giden gizli bir tünel yoksa,” diye ekledi. “Dur tahmin edeyim. Orası da otel oluyor, değil mi?”

“Evet,” diye cevap verdim. “Orası en başta Kraken ailesinin atalarından kalan evleriydi. Eğer bir tünel varsa, hâlâ orada olabilir.”

“Ama onu nasıl bulacağız?” diye sordu Violet. “Sen yolu biliyor musun, kedicik?”

Bu son soru, Erwin’e yöneltilmişti. Ama kitapçı dükkânının kedisi, sıklıkla yaptėı gibi çoktan karanlığın içine doğru sıvışıp gözden kaybolmuştu.

“Yine de otele geri dönelim,” dedim. “Hiç değilse Yılanbalık burada meşgulken Kayıp Eşya Bromda canımı sıkamaz. Ve senin o planlarından birini yapmak için zamana ihtiyacımız var.”

Otel lobisine döndüğümde, Bay Yumuşakça'nın beni görev başında görmesi için olabildiğince dikkat çekici davranmaya karar verdim. Resepsiyonda oturan Amber Bozkehribar sıkılmış görünüyordu ve gözlüklerini siliyordu, ben de oraya doğru yürüdüm.

“Merhaba, Amber,” dedim başımla gözlüklerine işaret ederek. “Sen bunları sildikçe ihtiyar Yumuşakça'nın da suratı güzelleşiyor mu bari?”

Amber sınıttı.

“Bahse girerim gözlüklerini takmadığında Yumuşakça en yakışıklı halinde görünüyordur,” diye ekledim.

“Hah!” diye güldü Amber ama ağzını elleriyle hızlıca kapattı. “Başımı derde sokma Herbie,” diye fısıldadı. “*Bay Yumuşakça'nın* yine heyheyleri üzerinde. Dikkatli olmalısın.”

“Dikkatli olmaktan bahsetmişken,” diye karşılık verip masaya yaslandım, “Sebastian Yılanbalık'a ne demeli? Otele yılın bu döneminde tehlikeli konuklar geldiğini biliyorum ama onu görmek nasıl da büyük bir şok oldu!”

Amber gülümseyip saçını bir kulağının arkasına götürerek “Ah, o kadar da kötü biri değil,” dedi. “Onu yakından tanıdığında bayağı iyi biri. Ve Sebastian'ın... yani Bay Yılanbalık'ın geri dönmesi iyi oldu. Kasaba onu özlemişti.”

“Dönmesi iyi mi oldu?” dedim. Yüzümdeki gülümseme soluvermişti. “Kasaba onu *özledi mi?*”

“Sorun nedir, Herbie?” dedi Amber. “Sanki uygunsuz bir şeyin üstüne basmış gibi duruyorsun.”

“Ah, sadece Bay Yılanbalık ile ilgili bir şeyi merak ediyordum,” diye yanıt verdim. “Demek istediğim umarım burada rahatı yerindedir. Onu yeterince gördün mü? Örneğin onun nereye gittiğini gördün mü? Yani oteldeyken demek istiyorum? Peki ya ön kapıyı çok kullanıp kullanmadığını?”

“Bu çok tuhaf bir soru.” Amber gözlüklerini tekrar burnunun üstüne taktı ve ileri dereceli camlarını bara doğru döndürdü.

“Madem soruyorsun, onu bugün hiç ön kapıdan çıkarken görmedim. Ama bunu senin neden ilgilendirdiğinden emin değilim.”

Omuz silkerek teşekkür ettim. Ardından da hiçbir sorun yokmuş gibi masadan geriye doğru süzıldüm. Eğer tam arkadaki yumrulu ve beklenmedik bir şeye çarpmasaydım, muhtemelen hiçbir sorun da olmayacaktı.

“Herbert Limon...” Bay Yumuşakça’nın huysuz sesi geldi.

Yutkundum.

Ne kadar süredir oradaydı?

“Neden çok önemli konuğumuz hakkında sorular soruyorsun?” Yönetici bunu tehlikeli derecede alçak bir sesle sormuştu. “İstediği kayıp eşyayı ona geri verdiğini umuyorum.”

“Şey,” diye cikledim, “şey, şimdi şöyle bir şey oldu da...”

“Çünkü eğer onu atlattığını öğrenirsem...” Bay Yumuşakça bir adım ilerledi ve beni resepsiyon masasına doğru sıkıştırdı. “Eğer *işinden* kaydardığını ortaya çıkarırsam...”

Şapkamı sıkıca tuttum ve içinde saklı olan Kurgeç’in şeklini avuçlarımda hissettim.

“Seni Tuvalet Fırçacısı rütbesine indiririm ve oteldeki her klozeti ve gider borusunu fırçalatırım! *Yeterince açık mı?*”

“Gözlükle bakmak kadar net, efendim!” dedim. “Yani temizlenmiş gider boruları kadar açık. *Yani* kurmalı aletler kadar anlaşılır, *efendim!*”

Ve Otel Yöneticisi’nin etrafından dolaşıp hâlâ gidebiliyorken hızla Kayıp Eşya Büroma gittim.

“Daha da iyisi,” diye arkamdan seslendi Bay Yumuşakça, “seni tuvalet fırçası yaparım!”

Bankomdaki sandalyeye atladım ve masa zilimi parlatmaya başladım. Beş dakika sonra otel asansöründen bir *çın!* sesi geldiğinde hâlâ oradaydım.

Sebastian Yılanbalık asansörden lobiye çıktı.

Eğildim. Bankomun giriş çıkış için açıldığı ince aralıktan onun mermer zeminden geçip resepsiyona doğru gitmesini ve odasına getirilmesi için yemek siparişi verişini izledim. Yılanbalık deri önlüğünü giymiyordu ama gömleğinin kolları hâlâ katlanmış durumdaydı ve gün boyunca dirseklerine kadar erimiş balmumuna maden yağına battığını görebiliyordunuz. Ardından asansöre geri döndü. Kapılar kayarak arkasından kapandı ve kapının üzerindeki küçük göstergenin, asansörü Yılanbalık’ın odasının olduğu kata varıncaya dek takip edişini izledim.

Yılanbalık inine geri dönmüştü.

Bankodaki tabelamı KAPALI’ya çevirip mahzenimdeki Violet’e katılmak için gizlice aşağıya indim. Çünkü aklıma ilginç bir fikir gelmişti.

Biraz önce gördüklerimi ve duyduklarımı açıkladıktan sonra Violet, “Emin misin?” diye sordu.

“Ne kadar emin olabilirsem o kadar,” diye yanıtladım. “Sebastian Yılanbalık’ın, balmumu heykel galerisine inmek için otelin asansörünü kullandığını düşünüyorum. Lord Kraken’in gizli geçidi orada olmalı.”

Violet, “Ama asansörde üzerinde GİZLİ GEÇİT yazan bir düğme yok,” demeye başladı. Ama sonra bir şey hatırladı ve gözleri kocaman açıldı. “*Gizli düğmeler!*”

Cevap buydu. Büyük Nautilus Hoteli’ndeki asansörün kontrol panelinde gizli düğmeler vardı. Sebastian Yılanbalık da bu düğmeleri biliyor olabilir miydi?

“Peki şunu hatırlıyor musun,” diye devam ettim, “Peki Gargantis maceramızda LABORATUVAR yazan bir düğmeyi yanlışlıkla nasıl ortaya çıkardığımı hatırlıyor musun?”

“Hatırlıyorum!” Violet kitabını bıraktı ve oturduğu yerden fırladı. “O zamanlar bunun ne demek olduğunu bilmiyorduk ama orası Lord Kraken’in kurmalı mekanizma laboratuvarı olmalı! Balmumu heykeller galerisine işte bu yolla geri döneceğiz! Herbie, sen bir dahisin. Haydi!”

Bakın... Sakın yanlış anlamayın, dahi olduğum hakkında bütün bu söylenenlerden hoşlanıyorum. İnsana dahi denmesi *harika* bir şey! Ama sorun şu ki, her ne kadar bazı gizli düğmeleri nasıl ortaya çıkaracağımı bilsem de Violet’e LABORATUVAR

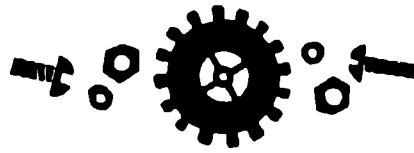
yazan bir düğme için gerekli kodu bilmediğimi açıklayarak bu güzel anı mahvetmek zorundaydım.

“Kaza eseri bulmuştum unuttun mu?”

“Ama...” Violet durakladı, zihni çılgın gibi çalışıyordu. “Ama kodlardan bazılarını biliyorsan... Mesela Leydi Kraken’in katına ya da tavan arasına gitmek için gerekenler gibi... Neden hepsini bilmiyorsun?”

“Vi, aslında hiçbirini bilmemem gerekiyor,” dedim. “Bazılarını bilmemin tek nedeni Bay Yumuşakça’nın ofisindeki duvara bunların bir listesini asmış olması. Bir gün bana ofisinde bağırdığı sırada bari yapacak bir şeyim olsun diye birkaçını ezberlemiştim.”

“Eh Herbert Limon, o halde,” dedi Violet. “Yapacak tek bir şey var: Otel yöneticisinin ofisine hemen şimdi geri gideceksin ve geri kalanını da ezberleyeceksin. Çünkü Yılanbalık bu gece odasında kalacakken ve tehlike geçmişken boşa harcayacak zamanımız yok!”

LİMON HERBIE

HİÇ LİMONLU KREMA HAZZI yediniz mi? Bence yeyseydiniz hatırlardınız. Dünyada özgün Limonlu Krema Hazzı'nı yiyebileceğiniz tek yer, Tuhaf Deniz Kasabası'ndaki Büyük Nautilus Oteli'dir. Ve oraya gelseniz bile, şef bu tatlıyı sadece Cumartesi günleri yapar. İnsanların yemek için kilometrelerce yol kat edip geldiği, otelin restoranında oturup denizi seyrederken yüzlerinde hülyalı bakışlarla mideye indirdikleri bir çay saati lezzetidir.

Cennet limonlarıyla yapılmış gibidir.

Ve kremalı bir mutluluk kaynağıdır!

Ah, bir de daha yaygın olarak *Limon Herbie* adıyla bilinir, çünkü ister inanın ister inanmayın, *Limonlu Krema Hazzı* benim şerefime icat edildi.

Yani en azından, bana söylenen buydu. Hikâyeye göre şef, ilk *Limon Herbie*'yi ben Tuhaf Deniz Kasabası'nda bir limon kasası içinde karaya vurduktan kısa bir süre sonra yaratmış. Hatta hâlâ beraberinde geldiğim limonları kullandığını bile söylerler ve bu da insanların *Limonlu Krema Hazzı*'na deli olmalarını sağlayan esrarengiz okyanus tadını açıklıyormuş.

Ama bunlar sadece söylenenler.

Çünkü her ne kadar bana Limon Herbie'nin kasabaya gelişimi kutlamak için yaratıldığı söylense de şimdiye kadar bu tatlıdan bir kere bile yemedim. Ve bunun sebebi, burada Bay Yumuşakça'nın sözünün üstüne söz olmamasıdır. Ve Bay Yumuşakça da "Bunların hepsi zırvalık ve saçmalıklardan ibaret!" ve "Limon Kreması Hazzı arta kalan yemeklerin arasına girmeyecek kadar pahalı," ve "Zaten bu tatlı senin gibi sinir bozucu bir böcek için fazla iyi, Herbert Limon." der.

Bütün bunlara rağmen, otel lobisinden mutfağa doğru giderken düşünmeden edemedim. Bugün günlerden Cumartesi olduğuna göre belki, hani olur ha, otelin akşam yemeğinden arta kalanlarından oluşan tabağında benim için ayrılmış bir Limon Herbie bulunur diye düşünmeden edemedim.

Bu arada Bay Yumuşakça'nın ofisinden gizli düğme kodlarını alma görevimi de unutmamıştım. Sadece bu yakınlarda olanlardan sonra, otel yöneticisinin beni şimdi görmesi durumunda bankomdan çıkmak için gerçekten sağlam bir bahaneye ihtiyacım olacaktı. Ama akşam yemeğimi tam saatinde almaya gitmeme Bay Yumuşakça bile engel olamazdı.

Resepsiyon masasının arkasından, mutfağa giden personel koridoruna yöneldim. Bay Yumuşakça'nın ofisinin kapısı, mutfağa giden yolun ortasındaydı. Kapısı hafifçe aralıktı. Ama yemeğimi almaya gitmek için hızla yanından geçtim.

Bağrıışmalarla ve buharla dolu mutfaktaki çöp bidonlarının yanındaki her zamanki rafında, akşam yemeği tabağım bekliyordu. Dünün patates salatası, konukların istememesine hiç şaşırmadığım komikçe şekil verilmiş bir muz, soğuk taze fasulye, Violet'in sevdiği birkaç ufak kiş ve çok sertleşmiş iki kruvasan vardı.

Kirli tabaklar yığını taşıyarak aceleyle geçen bir mutfak çalışanı, "Afiyet olsun, Herbie," dedi. Onun arkasında, mutfağın tam ortasında heybetli ve ulaşılmaz bir şekilde dikilen şef herkese Belçika aksanıyla böğürüp kükrerken mutfağın diğer çalışanları da kesiyor, kızartıyor ve etrafta koşturuyordu.

Tabağımı alıp "Teşekkürler," dedim. "Şey, hiç Limon Herbie kaldı mı acaba? Hani olur ha?"

Mutfak çalışanı, böyle gülünç bir soru sorduğuma dahi inanmayarak üzgün bir bakış attı. Ardından elindeki bulaşıkları lavaboya koydu. Hayal kırıklığına uğramış ama şaşırmamış bir şekilde, akşamki yemeğimle mutfaktan ayrıldım.

Otel yöneticisinin ofisine yaklaşırken yavaşladım. Kapının hafifçe aralık olması iyiye işaretti; Bay Yumuşakça yemek saatlerinde restoranda takılmayı severdi, hem konuklarla ilgilenirdi hem de kimsenin bakmadığı sırada yemeklerden tırtıklardı. Asansör kodları, masasının arkasındaki bir mantar panoya raptiyelenmiş

eski ve yırtık pırtık bir kâğıt parçasının üzerine yazılmıştı. Yani bu, içeri girmem, almam ve çıkmamla çok hızlı bir iş olacaktı.

Durdum, yakalanma ihtimalime karşı elimdeki artık yemekler tabağını gösterişli bir şekilde tuttum, kapıyı sessizce azıcık ittim...

Ve dondum.

Çünkü Bay Yumuşakça içerideydi!

Masasının arkasında, kapıya sırtını dönmüş bir halde ayakta duruyordu ve Leydi Kraken'in özel mahzeninden geldiğini tahmin ettiğim bir şişeden büyük bir bardağa içki dolduruyordu.

Acil geri vitesle takma moduma geçtim ve oradan gerisin geri uzaklaşmaya başladım.

Ama sonra tekrar dondum.

Çünkü tam orada, Bay Yumuşakça'nın masasının üstündeki porselen bir tabakta, o eşsiz şekerli ihtişamıyla... bir porsiyon Limonlu Krema Hazzı duruyordu.

Bir Limon Herbie!

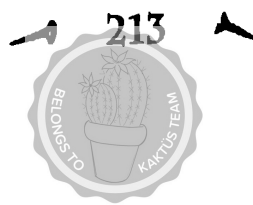
Ve birdenbire bu tatlıdan neden asla artmadığını anladım.

Bay Yumuşakça onlara herkesten önce el koyuyordu!

Otel Yöneticisi bardağa içki doldurmayı bıraktı ve mantarı tekrar şişeye takmaya başladı.

Ne yapacağıma karar vermek için yaklaşık 12,5 nanosaniyem vardı.

Ama beynim daha herhangi bir karara varamadan, vücudum yine de harekete geçti. Hızla masanın altına girip çömeldim ve

patates salatasıyla edepsiz muzun tabaktan kayıp düşmesini engellemeye çalıştım.

Ne yapıyorsun? Beynim anlamak için ısrarla sordu ama bedenim cevap vermedi. Saklanma kararının aslında midem tarafından verildiğini hissediyordum ama midem ılık çalıp soruyu duymamış gibi yapıyordu.

“Ooh!” dedi Bay Yumuşakça kendi kendine. Sandalyesine oturdu ve bardağından bir yudum aldı. Dizlerinin yüzüme çarp-maması için kendimi bir kenara yapıştırmam gerekti. Tabağım çılgın açılarda eğilip duruyordu. “Leydi hazretlerinin sakladığı şerisi pek kaliteliymiş. Ama geçirdiğim yorucu günün ardından bunu hak ediyorum. Ve şimdi de şu küçük güzelliğe gelem...”

Ve eline gümüş bir pasta çatalı aldığını duydum.

Masanın alt tarafına vurdum.

Üç sert darbe.

Şoka giren beynim *Ne?* dedi ve paniğe kapılmaya başladı. Ama midem bir isyan başlatmış ve vücudumun yönetimini ele geçirmiş gibi görünüyordu.

Tekrar vurdum. *Tak, tak, tak!*

“Ah, kim o?” diye sordu Bay Yumuşakça ve çatalı masaya vurdu. “Neden içeri girmiyorsunuz, kapı açık.”

Birisinin kapıyı çaldığını sanıyordu!

Tekrar çalmaya başladığımda midem, aptallaşmış beynime *Gördün mü?* dedi.

“Of, Tanrı aşkına!” diye patladı Yumuşakça. “Her kimsen beni rahat bırak!”

Tak.

TAK.

TAK!

Tekrar vurmamla Yumuşakça sandalyesini yere sürterek geri çekti ve yerinden fırlayarak ayağa kalktı. Kapıya bir hışımla gitti ve hızla ardına kadar açtı.

“Ne?” diye bağırdı.

Ama tabii ki koridor boştu.

Ve şimdi midem vücudumun geri kalanına, beynimin bile çok etkileyici olduğunu kabul etmek zorunda kalacağı bir dizi acil emir veriyordu.

Önce, bir elimdeki tabağı dengeleyerek masanın diğer tarafında sessizce ayağa kalktım. Sonra kodların bulunduğu kâğıdı yavaşça mantar panodan çektim. Son olarak da Yumuşakça kapısını çalıp kaçan şakacılara homurdanıp masanın etrafında dolaandıktan sonra kendini tekrar sandalyesine bırakırken, kâğıdı şapkamın altına sokup masanın arkasında eğildim.

Ama şimdi yeni bir sorun vardı: Bay Yumuşakça kapıyı kapatmıştı!

Tak tak tak tak tak...

Çaresizlik içinde masanın altına girdim.

...tak tak tak TAK!

Otel yöneticisi yerinden tekrar fırladı, kapıya koştu ve neredeyse menteşelerinden sökerek açtı.

“Yakaladım seni!” diye bağırdı. “Aa...”

Tabii ki orada hâlâ kimse yoktu.

Öfkeden deliye dönen Bay Yumuşakça “Buraya geri dön!” diye çığlık attı ve şakacıyı suçüstü yakalamaya kararlı bir hâlde koridordan otel lobisine doğru koştu.

Bu arada şakacı (bu haliyle ben oluyorum) masanın altından bir kez daha yükseldi, artık yemekler tabağımdaki bayat ve sert kruvasanlardan birini Bay Yumuşakça’nın tabağına geçirdi ve Limon Herbie’yi de benim tabağıma aldı.

Sonra koridora çıktım, Kayıp Eşya Sorumlusu şapkamı düzelttim, lobiye ve bankomun güvenliğine geri dönmek için hızla ilerledim. Beynim de midem de nefeslerini tutuyordu (ne demek istediğimi anlamışsınızdır) çünkü, inanılmaz bir şekilde, bu yaptığım yanıma kâr kalacak gibi görünüyordu!

Ancak tam o sırada Bay Yumuşakça tekrar ortaya çıktı.

Önümdeki koridoru kaplıyordu ve benim yaklaştığımı gördüğünde gözleri hiddetten yerinden fırlayacak gibi oldu.

Elimdeki artık yemekler tabağıyla otel yöneticisine doğru her şey yolundaymış gibi yürürken, “Tekrar merhaba, efendim,” diye ciklemeyi başardım. Ama Bay Yumuşakça, patates salata-mın üstünde oturan Limon Herbi’yi görürse işimin biteceğini biliyordum.

Felâketin gelişini gören ürkek beynim nihayet duruma uyandı, midemi ait olduğu yere itti ve aniden en sinir bozucu sırtıtmamı maksimum ayarda açtı. Bu Otel Yöneticisi’nin beni bir şeyle suçladığı ama itiraz edemeyeceği kadar iyi bir mazeretim oldu-

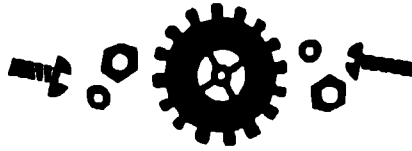
ğunda kullandığım sırtışımdı. Daima Yumuşakça'nın alındaki damarın patlayacakmış gibi zonklamasına neden olurdu.

“Herbert Limon!” Bay Yumuşakça adımı tükürükler saçarak söyledi, sırttan yüzüme ateş püsküren gözlerle bakmakla o kadar meşguldü ki tabağımı incelemeye vakti yoktu. “Kapımı sen mi çaldın?”

“Açık bir alınla söyleyebilirim ki kapınızı çalmadım, efendim,” diye yanıt verip süzülürcesine yanından geçtim. “Dün sabah demiryolu istasyonunda yaptığınız küçük konuşma üzerine düşünmekle meşguldüm. Evrenin iyilik yapanlara altın tepside ödülleri sunduğunu ve herkesin hak ettiği tatlıyı aldığını zannetmemize dair konuşmanız. Ne kadar da *bilgesiniz*, efendim. İyi geceler!”

Ve bunu dememin ardından, korkudan için için titrememe rağmen inanılmaz serinkanlı bir tavırla yürümeye devam edip koridordan çıktım.

Nefes almaya bile cesaret edemedim otel lobisinin geniş mermer zeminini geçtim. Ama otel yöneticisi peşimden gelmiyordu. Beynim ve midem adeta birbirine beşlik çaktı. Kayıp Eşya Bürosu'nun küçük bankosuna kısa sürede geri döndüm ve güvenli mahzenime giden merdivenlerden koşa koşa indim.

DAHA DA FAZLA GİZLİ DÜĞME

LİMON HERBIE'Yİ İKİYE BÖLÜP yarısını ona verdiğimde Violet, “Adını senden almış bir pastan olduğuna inanmıyorum!” dedi.

“Bay Yumuşakça’ya göre öyle bir pastam yok,” diye cevap verdim. “Otel Yöneticisi sadece doğum günlerimde yemeye iznim olduğunu söyledi.”

İlahi pastadan bir lokma almasıyla Violet hayallere daldı ve gözleri uzaklara gitti. Lokmalarımızı birlikte çiğnerken üzerimize sonsuz mutluluk dolu limonlu bir sessizlik çöktü ancak meleklerin şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim.

Violet sonunda Erwin'in parmaklarındaki kremayı yalama-
sına izin vererek "Çok lezzetli!" dedi. "Ama bir saniye, Herbie.
Doğum gününün ne zaman olduğunu bile bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedim. "Bilen kimse yok. Hafızamı
kaybetmiş bir şekilde Tuhaf Deniz Kasabası'nda sahile vurmuş-
tum, hatırladın mı? Bana doğum günü yok."

"Herbie," dedi Violet, "bu çok kötü. Üzgünüm."

"Gerek yok." Omuz silkip tabağı bir kenara ittim. Üzerinde
sadece sert bir kruvasan kalmıştı. Pastanın üzerine ikimize de
çekici görünmüyordu, o yüzden Violet onu daha sonrası için
paltosunun cebine koydu. "Akşam yemeği aradan çıktığına göre,"
diyerek konuyu değiştirdim, "haydi işe koyulalım."

Otelin asansöründeki gizli düğmelerin nasıl ortaya çıkarıla-
cağını açıklayan kod listesini çıkardım.

Gizli varış noktaları listesini okurken "Burada yazan yerlerin
yarısını duymamıştım bile," dedim. "Buz mahzeni, kapalı atış
poligonu, balo salonu... bir *baló salonumuz* mu var?"

Violet, "Otel kim inşa ettiyse, kasabanın altındaki tünellerden
ve geçitlerden çok iyi faydalanmış" dedi. "Ama bizim istediğimiz
işte şu," diye ekleyip kâğıda parmağıyla vurdu. "Laboratuvar."

Ve onun yanında da, o özel gizli düğmenin ortaya çıkmasını
sağlamak için asansörün kontrol panelinde basılması gereken
düğmelerin kombinasyonu bulunuyordu.

"Burayı kimse bir otel olması için inşa etmedi," dedim. "Bu-
rası başta Krakenler'in aile eviydi, hatırladın mı? Lord Kraken'in

laboratuvarının bunca zamandır kimsecikler bilmeden aşağıda olduğunu düşünmek inanılmaz.”

“Yılanbalık biliyordu,” dedi Vi. “Ve kim bilir, Leydi Kraken zaman zaman hâlâ balo salonuna uğruyor ya da poligona gidip tabancalarıyla alıştırma yapıyor olabilir. Eminim tabancaları vardır. Ve Bay Yumuşakça bile bu gizli yerleri merak etmiş olmalı. Peki Yılanbalık nasıl öğrendi?”

“İki kaygan yaratık aynı çamur havuzunda yaşıyor olabilir,” dedi bir kedi sesi. Başımızı kaldırıp baktığımızda Erwin’i bizimle hiç ilgilenmiyormuş gibi yaparak bıyıklarını temizlediğini gördük.

“Yumuşakça’nın Yılanbalık’a yardım etmesi mantıklı olurdu,” diye onaylayarak başımı salladım. “Bay Yumuşakça’nın gerçek Yılanbalık hakkında muhtemelen herkesten daha fazlasını bildiğini düşünüyorum.”

“Önemli değil.” Violet tekrar ayağa kalkmıştı ve paltosunu giyyordu. “Harcayacak zamanımız yok. Fenerini yanına al, Herbie. Senin sayende Festergrimm’in robotunun kayıp başını bulma ve Sebastian Yılanbalık daha sabah uyanmadan buraya sağ salim geri dönme şansımız var.”

Otel şimdiden sessizleşmiş, lobisi de boşalmıştı. Bankomdan ben önde, Violet ile Erwin de arkada çıktığımızda Amber Bozkehribar masasından uzaktaydı. Parılayan otel asansöründe, çukurlu tuş takımına ve görünürdeki altı düğmesine doğru dönmeyen önce kapıların kayarak kapanmasını bekledim.

“Çok heyecan verici!” dedi Violet. İçinde bulunduğumuz duruma göre mantıksız bir şekilde coşkulu ve neşeli görünüyordu.

“Öyle mi gerçekten?” diye yanıt verdim. “Balmumu galerisine son inişimizde, dehşet verici şeyler gördük. Gerçek korkunçluklar! Ve çılgın bir yazar tarafından neredeyse üç dişli mızrakla şişleniyordum.”

“Evet ama Yılanbalık şimdi orada olmayacak.” Violet, kod kâğıdını benden aldı. “Tek yapmamız gereken kayıp başın gerçekten de korsanın hazine sandığında olup olmadığına bakmak ve onu almak. Sebastian Yılanbalık, haberi bile olmadan yenilecek.”

Violet, bu cesur sözlerin ardından asansör düğmelerinin dördüne birden aynı anda bastı. Bir elektronik vızıltı sesi duyuldu ve pirinç paneldeki dekoratif bir oyukta yeni bir düğme belirdi:

Violet düğmeye sertçe bastı ve asansör hemen inmeye başladı.

“Tabii Yılanbalık başı çoktan bulmadıysa,” diye karşılık verdim. “O zaman ne yapacağız?”

Ama Violet’in buna verecek bir cevabı yoktu.

Vardığımızda asansör hafifçe sarsılıp tısladı ve ışıkları titreşti. Nadiren kullanılan bir yer altı katına geldiğimiz kesinlikle hissediliyordu.

Sonra kapılar yavaşça kayıp açıldı.

Ve karanlığı ortaya çıkardı.

Fenerimi açıp eski, tuğla duvarlı bir koridora doğru tuttum.

“Lord Kraken’in gizli geçidi,” diye fısıldadım. “Onu bulduk!”

“Cehenyol’un bir parçası gibi görünüyor,” diye fısıldadı Violet asansörden dışarıya adımını atarken. Erwin, bıyıkları seğire seğire onun peşinden çıktı.

“Buraya daha önce gelmiş miydin, kedicik?”

“Hayıı-aavv,” diye miyavladı kedi.

Arkalarından giderken “Haydi şu işi bitirelim,” diye mırıldandım. Asansörün kapıları bir *şlak* sesiyle kapandı ve Büyük Nautilus Oteli’nin rahatlatıcı dünyası gözden kayboldu. Aniden, hızlı bir kaçış yapmamız gerekirse asansörü buraya nasıl çağıracağımızı kesinlikle bilmediğimi fark ettim.

“Haydi, Herbi!” diye seslendi Violet. Uzun adımlarla hızlıca önden gitmeye başlamıştı ve beni ona yetişmek için koşar adım yürümek zorunda bırakıyordu. Tünel, birkaç dolambacın ardından metal bir kapıda sonlandı. Kapıda, ağzı açık duran çirkin bir yaratık şeklinde bir anahtar deliği vardı.

Küçük oyuklarla kaplı demir yüzeye hayran kalan Violet, “Bu gerçekten çok eski görünüyor,” dedi. “Kurgeç’i kurma zamanı geldi. Kilidi açmasına ihtiyacımız olacak.”

“Ben, şey, onun kurma anahtarını getirmeyi unuttum,” diye itirafta bulundum. “Yine.”

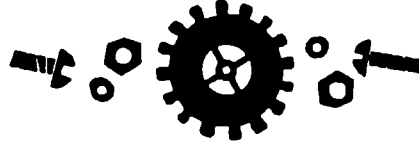
“Of, Herbie!” Violet gözlerini devirdi ve anahtar deliğinin üzerindeki demir halkayı öfkeyle çevirdi. “Şimdi nasıl girece...”

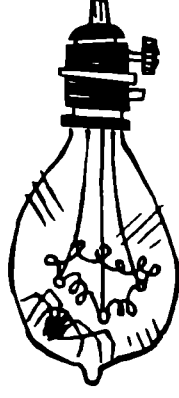
Ama kapı gıcırdayarak açıldığında konuşmayı bıraktı.

“Kilitlenmemiş mi?” dedim hayretle.

“Yılanbalık kendine çok güveniyor olmalı,” diye yanıt verdi Violet.

Bundan o kadar da emin değildim. Kapıyı kitlemeden bırakması kulağa hiç de doğru gelmiyordu ama Violet odaya çoktan girmiş ve ışıkları yakmak için duvardaki pirinç düğmeyi indirmişti. Farklı ışık şiddetine sahip bir dizi elektrik ampulü, vızıltılarla canlanarak nefesimi kesen bir manzara ortaya çıkardı.

KURMALI DÜZENEK LABORATUVARI

ODA ÇOK BÜYÜKTÜ. Aslında oda doğru kelime değildi. Burası bir mağaraydı.

Rahatlıkla otel lobisinin büyüklüğünde, yerin derinliklerinde gizlenmiş ve harikulade kurmal iletlerle dolu bir mağara. “Ayrıca çok pis örümcek ağ ıms ı şeylerle de dolu,” dedi Violet ama elimi bir sepet dolusu pirinç armatürün, ufacık zincir dişlilerin ve çarkların üzerinde dolaşt ır ır makla meşguldüm. Mağaranın ortasında, tuhaf aletlerle ve parçalarla kaplı uzun bir çalışma masası ve bir duvarda, üzerine hayal edebileceğiniz her türlü aletin asıldığı olduğu muazzam bir çivi ve kanca dizisi vardı.

Aletlerin asılı olduğu duvara bakarken şapkamın başımın arkasına kaydığını hissettim. “İnanılmaz bir şey bu!” dedim. “Ve

orada, köşede!” diye ekleyip iş aletleri duvarının alt köşesine, iki harfin özenle yontulduğu yeri gösterdim.

“F.F.,” diye yüksek sesle okudu Violet. “Bu yoksa?..”

“Felix Fosil,” dedim. “Başta Lord Kraken’in asistanı olarak, sonra da tek başına yıllarca çalıştığı yer burası olmalı.”

Erwin “Mırk!” dedi ve kitapçı dükkânı kedisini çalışma masasındaki bir kutudan bir şey çektiğini gördük.

Violet bunun ne olduğunu görünce heyecanla “Bir kuş!” dedi. “Kurmali bir kuş!”

Gerçekten de, Erwin’in dişlerinin arasına sıkışmış halde karmış gümüşten yapılmış, altın gagalı, çok güzel ve ince işçilikli bir kurmalı kuş duruyordu.

“Ama parçalanmış,” deyip zavallı şeyi ellerime aldım. “Birisi iç mekanizmasını sökmüş.”

“Yılanbalık mı?” diye tahminde bulundu Violet.

“Veya Felix,” diye yanıt verdim. “Ya da Lord Kraken. Hatta kızını bulması için robot yaparken Ludo Festergrimm’in ta kendisi bile sökmüş olabilir. Buradaki her şey hurdaya çıkarılmış gibi görünüyor. Parçaları için dağıtılıp çürümeye terk edilmiş.”

Kutunun yanında büyük bir parşömen vardı ve ben de onu açmaya başladım. Üzerinde ne olduğunu gördüğümde şaşkınlıktan nefesim kesildi ve ruloyu çabucak masanın uzunluğu boyunca açıp yaydım. Çok geçmeden, laboratuvarın vızıldayan ve kararsız ışığı altında yayılmış, dev bir kurmalı adamın insana acı verecek kadar havalı ayrıntılarla dolu planı ortaya çıkmıştı.

“Cıvık yosunlar adına!” diye fısıldadım ve parmağımı planın detaylarının üzerinden geçirdim. “Robot!”

“Ama nerede?” dedi Violet etrafa bakınarak. “Makinenin kendisi nerede?”

Aletlerin bulunduğu yerin karşısında duvarda, güveler tarafından yenmiş büyük bir perde asılıydı. Violet bu perdenin arkasına baktı.

Şemaya hâlâ derin derin bakarken “Gerçek robotu bulacağımızı sanmıyorum, Vi,” diye yanıtladım. “Büyük şanssızlık. Eminim Bay Ludo’nun diğer kurmalı harikaları gibi geri dönüştürölüp parçaları balmumu heykellerin iskeletlerinde kullanılmıştır.”

Hâlâ perdenin arkasına bakan Violet, “Herbie...” dedi ama diyeceklerimi daha bitirmemiştim.

“Ve Sebastian Yılanbalık bütün parçaları bulsa bile Festergrimm’in robotunu sadece iki günde birleştiremezdi, Vi.”

“Herbie!” dedi Violet, sesi bu sefer daha telaşlı geliyordu.

Erwin de perdenin yanındaki Violet’e katılıp “Pıhhhh!” dedi.

“Hayır, robot çoktan yok olup gitmiş olmalı,” diye devam ettim ve kendi gözlerimle asla göremeyeceğimi kabullendiğim muhteşem bronz makineyi zihnimde canlandırarak kendime eziyet ettim. “Bunu söylemekten nefret ediyorum, Vi. Ama bunca zamandan sonra başını bile bulabilirsek şanslıyız. Ve ayrıca...”

Violet perdeyi bütün gücüyle çekip sözümü kesti. Asırlık kumaş yırtıldı ve bir toz bulutu içinde yere düştü.

Konuşmayı bıraktım. Sözlerimin geri kalanı ağzımdan sessizce döküldü ve yerde yuvarlandı. Fenerimi yavaşça kaldırırdım.

Elimle birlikte titreyen dar ışık huzmesi, Violet'in ortaya çıkardığı ve ana odaya ek olarak yapılmış iki katlı otobüs boyundaki bir gömme alanda duran devasa şeyi aydınlattı.

Şok ve dehşet duyguları içinde yere çöktüm.

Çünkü orada bize tepeden bakan dev bir metal adamın hırpalanmış bronz gövdesi duruyordu.

“Festergrimm!” dedim sonunda ağzımdan gerçek kelimeler çıkarabildiğimde. “Festergrimm'in robotu!”

Makine, ahşap iskele ve çalışma platformlarıyla çevriliydi. Devin kocaman metal göğsündeki büyük panel açıktı ve her şeyi kaplayan toz örtüsüne rağmen içerideki pirinç parçaların parıltısını seçebiliyordum. Devasa bronz yaratığın zaman içinde bakımsızlıktan yeşile dönmüş dış plakaları, sanki büyük bir patlamadan sonra dövülerek yeniden şekillendirilmiş gibi biraz deforme olmuş görünüyordu. Eğer efsane doğruysa tabii ki böyle görünecekti.

Violet, “Bu kadar büyük olabileceğini hiç tahmin etmemiştim,” diye fısıldadı.

Erwin, kedisel sıçramalarıyla iskeleye tırmandı ve en tepeye ulaşana kadar koşmaya devam etti. Metal devin omuzlarının arasında, boynu olması gereken kısa bir boru vardı. Ve onun da üstünde, başının olması gereken yerde boşluktan başka bir şey yoktu.

“Göğüs paneli açık,” dedi şimdi yanımda duran Violet. Yılanbalık’ın gerçekten de bunun üzerinde çalıştığını düşünüyor musun?”

Robotun açıkta kalan mekanizmasına baktım. Kurmalı düzeneğin içinde tuhaf şekilli bir boşluk vardı ama her şey o kadar tozluysa ki aşağıdan bakarken herhangi bir şeyden emin olmak zordu.

Şapkamı düzelterek “Felix’in zamanından beri dokunan olmamış gibi görünüyor,” dedim. “Ayrıca, robotun Yılanbalık’ın gerçekten ilgilendiği tek parçası olan başı burada değil.”

Violet büyük “Bütün bunlar,” dedi ve kollarını koca bronz robota doğru kaldırdı, “kayıp bir kızı bulmak için. Ve yine de asla bulunamadı.”

Bu sözler üzerine içimde yine bir şeyin kıpırdadığını hissettim ama kıpırdama bu sefer beynimdeydi. Kıpırdama, beyninizde hissetmek için çok tuhaf bir şey değil midir? Ama bunu başka nasıl tarif edebilirdim ki? Kayıp Pandora Festergrimm’in hüznü veren yazgısı bana bir şekilde dokunuyordu ama bana neden dokunması gerektiğini anlamam imkansızdı. O kıpırtıdan silkenerek kurtuldum ve Erwin’in peşinden iskeleye tırmanmaya başladım.

“Herbie?” dedi Violet. “Ne yapıyorsun?”

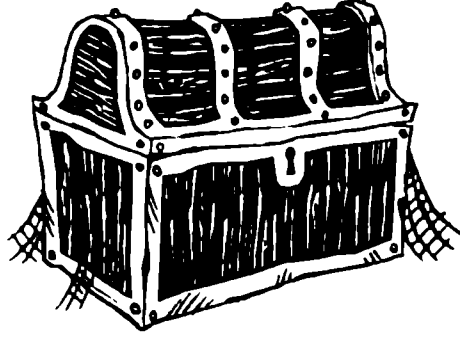
“Daha yakından bakacağım,” diye yanıt verdim.

Violet bana “Yapacak bir işimiz var, Herbie,” diyerek hatırlatmada bulundu ve mağaranın henüz keşfetmediğimiz öbür

ucundaki ahşap bir kapıyı parmağıyla gösterdi, “ve hazır tehlike yokken bunu süratle yapmalıyız.”

Tırmanmayı bıraktım. Violet haklıydı. Ama ben daha cevap veremedi çok net bir ses duyduk: asırlardır hareket etmeyen bir mekanizmanın çok hafif gıcırdayışı.

KORSAN HAZİNESİ

“SESİ SEN DE DUYDUN MU?” diye sordu Violet.

“Ben yapmadım!” diye cikleyip iskeleyi bıraktım. Sonra ikimiz de bir heykel kadar hareketsiz duran metal deve baktık. “Erwin, o sesi sen mi çıkardın?” İskelede kediye en son gördüğüm yere doğru seslendim.

Arkamızdan “Yoo-av!” diye bir ses geldi. Erwin yerde oturuyordu ve buz mavisi gözleri korkudan faltaşı gibi açılmıştı. Sesi çıkaran belli ki o değildi.

Violet tekrar fısıldayarak, “Harekete geçmemiz gerekiyor,” dedi. “Haydi, Herbie.”

Ve biz de Festergrimm’in arkamızdaki çoktan ölmüş bronz robotuna korku dolu bir bakış atıp ahşap kapıyı açtık.

Kapının ardında daha küçük bir oda vardı ve bu odayı hatırladık.

“Cinayet odası!” diye cikledim. Oda, dün Yılanbalık’ın balmumu heykel galerisinde çalıştığını ilk gördüğümüzde karşılaştığımız şeylerle doluydu. Asılı duran vücut parçaları, cam gözler ve kavanozlardaki tuhaf şeyler.

Rahatsız olmuş görünen Violet, “Buraya öyle deme, Herbie,” dedi. “Burası sadece bir zamanlar balmumu heykellerin yapıldığı yerdı.” Ardından Sebastian Yılanbalık’ın arkasında bıraktığı yıkıma bakarak, “Ve şimdi de parçalandığı,” diye ekledi. “Ama bu, şuradan geçince sergileriyle ve tren yoluyla ana galeriye çıkmamız gerektiği anlamına geliyor.” Başka bir kapıyı daha gösterdi. Dün arkasından gizlice gözetlerken Yılanbalık’a yakalandığımız kapının ta kendisi.

İlerideki kısa koridora açılan son kapıya kadar erimiş balmumu birikintileri, doğranmış uzuvlar ve kısmen yanmış peruklar enkazının arasında parmak uçlarımızda ilerledik.

Kapıyı açıp yeraltındaki balmumu galerisine baktık.

Ben fenerin ışığını açarken, Violet “Çok da farklı görünmüyor,” dedi.

Gerçekten de deniz kızları, çılgın keşişler ve mitolojik canavarlar hâlâ etrafta tuhaf tuhaf duruyordu. Başları sarkıyordu, kıyafetleri dağılmak üzereydi. Küçük trenin dar rayları da balmumundan yapılmış bu korkunçlukların arasından bir sağa bir sola dolanıyordu. Ve artık gerçeğini gördüğümüz için şimdi gözümüze dayanıksız ve gülünç gelen Festergrimm’in robo-

tunun balmumundan modeli, sahtekârların kralı gibi hepsinin ortasında dikiliyordu.

Violet bir sağa bir sola hareket ettirdiğim fenerimi doğru yöne tutarak “Hazine sandığı *orada*,” diye fısıldadı.

Purple Pimm’in ekibi olduğu tahmin edilebilen bir grup korkunç yüzlü korsan, kristal bir mağarada durmuş, dün arkasına saklandığımız hazine sandığını koruyordu. Fosil Hanım’ın bir zamanlar geceyi burada geçiren ve ertesi gün etrafı bu korkunç heykellerle çevrili bulunan turistle ilgili hikâyesini hatırlamadan edemedim.

Korkudan ölen turist.

Violet sanki içimdeki kötü hissin geri döndüğünü hissetmiş gibi feneri elimden aldı ve korsanlara doğru gitmeye başladı. İçlerinden birinin yüzüne yakından bakarken, ışık sahte altın dişlerden ve geriye kalan tek cam gözden yansıdı.

“Korku salan Kaptan Pimm’in hikâyesi ne ki?” diye sordu.

“Doktorun dediği gibi,” diye açıklamaya başladım, “1600 küsurlarda krala sırt çevirdi ve bir gemi çaldı. O ve herkesin korktuğu ekibi Karayipler’in altını üstüne getirip kralın altınlarını çaldı. Sonunda büyük hazinesini körfezde saklamak için Tuhaf Deniz Kasabası’na geri döndü. Canavarağzı Kayalıkları’ndaki adalardan birinin içinin boş olduğu ve Purple Pimm’in hazinesini bu adadaki kristal bir mağaraya sakladığına dair bir efsane var. Ama hangi ada olduğunu kimse bilmiyor ve dolayısıyla hazine hâlâ oralarda bir yerde.”

“Eh, biz buraya farklı türden bir hazine için geldik.” Violet korsanlara arkasını döndü ve fenerin ışığını hazine sandığının üzerine tuttu. Kapağı sıkıca kapalıydı. “Eğer Fosil Hanım’ın söylediği şaka değil de doğruysa, bu hazinede Festergrimm’in başının olması gayet mümkün.”

Düzeltilme yapmaya çok hevesli bir şekilde “Robotunun başı demek istiyorsun,” dedim. “Peki ama ya Fosil Hanım’ın bize anlattığı diğer şeyler de gerçekse? Belki de burada balmumu heykellerden daha fazlası vardır.”

Ve yutkundum.

Violet dediğime sinirlenmiş gibi görünüyordu.

“Herbie, sen cidden burada, balmumu heykellerin içinde gerçek ceset parçaları olduğunu mu sanıyorsun?”

Tek yanıtlım “Burası Tuhaf Deniz Kasabası, Violet,” oldu.

Vi beni duymazdan geldi ve sandığın kapağını açmak için uzandı.

Ama beni sandığın içinde ne olduğunu göstererek susturmayı umuyorsa, hayal kırıklığına uğramıştı: Kapak sıkıca kapalıydı.

Kapağa kendim de asılarak, “Daha önce bu sandığın açıldığını ve kapandığını gördük,” dedim ama açamadım. “Tren tur atarken hani, hatırladın mı? İçi tamamen taklit mücevherler ve sahte altınlarla doluydu.”

Kapağa bütün gücüyle ve iki eliyle birden asılan Violet, inlemesinin arasında cevap verdi: “Evet, ama şu anda kapağı yerinden kıpırdatamı... *hinnng.*”

Ama faydası yoktu. Violet'in gücü resmi bir Kayıp Eşya Sorumlusunun kudretiyle birleştğinde bile sandığı açmayı başaramadık.

“Dört el, iki elden üstün olabilir,” dedi galerinin öbür ucundan gelen bir kedi sesi, “ama bazen tek ihtiyaç duyduğun bir parmadır.”

Döndük ve Violet'in elindeki fenerin ışığı, dün Yılanbalık'ın treni çalıştırmak için kullandığını gördüğümüz kapağı açık kontrol panelinin yanında oturan Erwin'in üzerine düştü. Bıyıklarını düğmelere doğru titretiyordu.

“Tabii ki!” Vi kediye doğru gitti. “Galerinin elektriğini açarsak sandık da kendiliğinden açılacak. Herbie, hazır ol,” diye seslendi bana. “Yeterince açıldığında bana haber ver!”

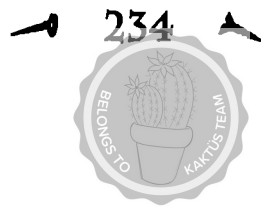
Ve Violet yeşil düğmeye bastı.

Balmumu heykel sergileri, dört bir yanımızda canlanmaya başladı. Derin denizlerin fosforlu ışıkları titreşerek açıldı, korkutucu deniz kızlarının yüzleri deniz altındaymış gibi parladı ve ürkütücü ay ışığı altındaki deniz sisi gibi aydınlanan buhar bulutları yayılmaya başladı. Galeri trenin düdüğüyle inledi, balmumu korsan heykelleri sarsılarak başlarını çevirip gözlerini oynattı ve hazine sandığı açılmaya başladı.

Sandığın içinde yüzümü altın renkli ışıkla yıkayan bir mücevher ve hazine yığını ortaya çıktı.

Kollarımı havada sallayıp seslendim.

“Şimdi, Vi! Yeterince açıldı!”

Violet eliyle kırmızı düğmeye vurdu ve balmumu heykeller, aynı başladıkları gibi ani bir şekilde duruverdi. Gösteri ışıkları söndü ve tekrar karanlığa gömüldük.

Birdenbire Purple Pimm'in rezil korsan ekibinin gözle görünmeyen varlığıyla yalnız başına kalınca "Şey, Vi?" diye cikledim. "Vi, neredesin?"

Bir şey hissettim.

Omzumun üstüne düşen soğuk ve ölü bir şey. "Vi!"

Çok geçmeden fenerin ışığı sallana sallana yaklaştı ve yüzüme doğru tutuldu.

"Herbie? Herbie, sorun nedir?" Violet'in sesi ışığın arkasından geldi.

Titreyen elimi kaldırdım ve omzumun üzerindeki şeyi gösterdim.

Sonra cesaretimi topladım ve başımı yavaşça çevirip baktım.

Bu bir eldi.

Balmumundan yapılmış gevşek bir korsan eli, omzumu yakalamıştı.

Elektrik kesildikten sonra indiği yerde kalmıştı!

Elin sahibi olan ve peruğu kayıp iki balmumu kulağını da kaybetmiş balmumu korsan heykelinin doğrudan bana baktığını gördüm.

"Aaah!" diye haykırdım ve neredeyse Violet'i devirerek uzağa sıçradım.

“Bir şey yok, Herbie,” dedi Violet. “Bu balmumu heykeller dağılıyor, hepsi o.”

“Başı alıp buradan gidebilir miyiz, lütfen?” diye karşılık verdim. “Kayıp Eşya Büroma ne kadar çabuk dönüp kapıları kilitler ve bütün ışıkları açarsak o kadar iyi!”

Violet ile şimdi kapağı açık konumda sabitlenmiş hazine sandığına geri döndük. Yakından bakarken, mücevherlerle altınların sahteliği daha da belli oluyordu.

Violet “Feneri tut, Herbie,” dedi ve kollarını sıvadı.

“Ne yapacaksın?” diye sordum ama çoktan yapmaya başlamıştı: Violet, kolunu dirseğine kadar sahte mücevherlere daldırmıştı ve el yordamıyla bir şey arıyordu.

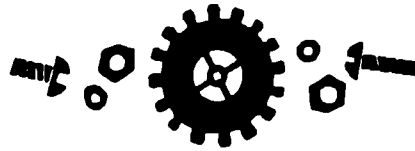
“Galiba...” dedi. “Evet, galiba...”

“Ne?” diye karşılık verdim. “Ne?”

“Galiba... burada bir şey var. Büyük bir şey. Ama...”

Violet bulduğu şeyi sertçe çekti ve beraberinde bir sürü sahte korsan hazinesiyle birlikte dışarı çıkardı. Sonra da fenerin ışığına tuttu.

Bu bir insan kafatasıydı.

ALAYBOZAN

“FESTERGRIMM’İN BAŞI!” Nefesim öyle bir kesilmişti ki sözcükler ağzımdan neredeyse çıkamadı. “Ludo Festergrimm’in başı!”

Violet çok ağır bir şok yaşamış gibi görünüyordu. Tıpkı birinin kafatasını tutup baktığı Shakespeare oyunundaki gibi, kafatasını tutup baktı.

“Cıvık yosunlar adına!” dedi sonunda. Benim lâfımı bu vaka için ödünç almıştı ama önemli değildi, kendim daha iyi söyleyemezdim! Bütün bu hikâyeyi tamamen yanlış mı anlamıştık? Felix Fosil’in yıllar önce sakladığı nesne bu korkunç kafatası mıydı? O meraklı turistin yıllar önce karanlıkta tek başına bulduğu şey bu muydu? Ama sonra, tam Violet’in kafatasını ölümlere büyük bir saygı gösterisiyle birlikte sandığa nazıkçe geri koymasını

beklerken, kafatasına bakarak gözlerini kırıştırdı. Sonra iyice yaklaştı ve göz çukuruna baktı.

“Bir dakika...” dedi.

“*Tam* bir dakika beklemek mi?” diye cevap verdim. “Zorunda mıyız?”

Violet, saygısız bir parmak boğumuyla kafatasına vurdu. *Tak, tak, tak.*

“İçeride kimse olduğunu sanmıyorum, Vi,” diye fısıldadım. “Artık yoktur.”

Violet bunun üzerine “Hiçbir zaman yoktu,” dedi ve kafatasını bana attı. “Alçıdan yapılmış, Herbie. Buradaki diğer her şey gibi sahte.”

Kafatasını yakaladım ama feneri neredeyse elimden düşürüyordum.

“Alçı mı?” deyip sırttan kemikli kafayı ışıktaki bir o yana bir bu yana çevirdim ve Violet’in haklı olduğunu gördüm. “Peki bu şu mu demek oluyor...” dedim. “Bu demek oluyor ki... Bir dakika, bu *ne* demek oluyor? Felix Fosil’in Festergrimm’in robotunun başını hiç bulmadığı anlamına mı geliyor? Robotun başı hâlâ dışarıda bir yerde mi?”

“İlle de o anlama gelmez,” diye yanıt verdi Vi. “Sadece Purple Pimm’in hazine sandığında saklanmadığı anlamına geliyor. Başka bir yere saklanmış ve sırrı kimseye verilmemiş olabilir. Ama bu olası mı? Felix robotun bu kadar önemli bir parçasının sonsuza dek saklı kalmasını ister miydi?”

Kafatasını havaya kaldırıp göz çukurunun içine baktım.

Fosil Hanım'ın bize anlattıklarıyla Bay Ludo ile kayıp kızının garip ve trajik hikâyesini tekrar düşündüm. Yakındaki odada eksik bir durumda bekleyen kurlmalı devi ve çalışma masasına serili duran ayrıntılı planları düşündüm.

İçime bir şüphe düşmeye başladı.

“Herbie?” Violet'in sesini duydum ama duymazdan geldim. Bir şey görmüştüm ama kesin dikkat etmemiştim. Öyle olduğundan emindim. Ama... ne? Sonra bir şimşek gibi bir aydınlanma yaşayıp birdenbire anladım. “Vi!” diye çığlık attım. “Baş korsanın hazine sandığında değil. Ama aynı zamanda orada. Ah, ihtiyar Felix Fosil ne kadar akıllı... Festergrimm'in robotunun başını nerede bulacağımı biliyorum!”

“Biliyor musun?” dedi Violet.

Kimse beklemeyişi başka bir ses de “Biliyor musun?” dedi.

“Eh, zamanı gelmişti. Siz ikinizin buraya girmenize izin vermekle bir hata yaptığımı düşünmeye başlamıştım.”

Ve Sebastian Yılanbalık gölgelerden çıkıp bize kocaman bir tüfek doğrulttu.

“Sen!” dedi Violet dehşetle.

“Evet, ben,” dedi Yılanbalık. “Kimi bekliyordun ki? Ludo Festergrimm'in hayaletini mi? Robotun başı hakkında ne diyordun bakalım Herbert Limon?”

“Şey...” Nefesim kesilmişti, beynim bu kadar hızlı gelişen olaylara uyum sağlamakta zorlanıyordu. “Hiç... Hiçbirşey bilmiyorum!”

Violet yazarın elindeki tuhaf silahı göstererek “O antika mantar tabancasının dolu bile olmadığına bahse girerim!” diye bağırdı. “Senin kadar yaşlı ve bitik durumda görünüyor.”

Sebastian Yılanbalık hastalıklı bir sırıtişla silahının namlusunu havaya kaldırdı. “İstedğini söyle,” diye karşılık verdi, “ama artık bunun gibi çift namlulu alaybozanlar yapmıyorlar. Bu silah Lord Kraken’e aitti. Tam kafa dengim bir adam. Biliyor musun, o da en derin sırrın peşindeydi ve hiçbir masraftan kaçınmadı. Bu tüfek mükemmel bir silah, Violet Parma. Ve ben de bunu denemek için bir bahane arıyordum.”

Sebastian Yılanbalık bunu demesinin ardından alaybozan tüfeğinin namlusunu çevirip yakınlardaki bir balmumu korsan heykeline doğrulttu ve tetiği çekti.

Müthiş bir patlama oldu.

Tüfeğin namlusundan şiddetli bir ateş topu çıktı.

Korsan, tüfekten üzerine akkor halinde yağın sıcak metal parçalarının onu bütün galeriye dağıtmasıyla tamamen yok oldu. Violet ve ben Erwin’i sıkıca kavrayıp korku içinde sindik.

Tüfeğin geri tepmesi yüzünden ayakta durmakta güçlük çeken Sebastian Yılanbalık, hayret içinde “Cehennem zebanileri adına!” dedi. Namludan tüten dumana hayranlıkla baktı. “İşte silah diye buna derim. Bununla hücumla geçmiş bir gergedanı

durdurabilirim. Yani sizin gibi iki sınır bozucu pireyi kesinlikle yok edebilirim.”

Ve ikinci namlusu hâlâ dolu olan alaybozan tüfeğini tekrar bize doğru çevirdi.

“Eller yukarı!” diye bağırdı Yılanbalık. “Ve konuşmaya başlayın!”

Violet’e baktım. O da bana baktı. Sonra ikimiz de Erwin’e baktık.

Ellerimizi kaldırdık ve bu da Erwin’in serbest kaldığı anlamına geliyordu. Yere atladı ve karanlığın içinde kayboldu. Ama Yılanbalık’ın kitapçı dükkânı kedileriyle ilgilenmediği çok açıktı.

Violet, ölüm namlusunun karşısında elinden geldiğince cesurca durarak “Bizim buraya girmemize *izin vermekten* bahsederken ne demek istedin?” diye sordu.

Yılanbalık bize soğuk bir bakış atarak “Bu işlerin genelde nasıl yürüdüğünü bilirim,” dedi. “Ben planlarımı uygulamaya koyulurum ve sonra siz iki işgüzar gelip her şeyi çözüp bana engel olursunuz. Eh, bu sefer değil. Bu sefer benim için çalışacaksınız. Robotun başını bulamadım ama o tuhaf sahil tarayıcı arkadaşınızın söylediğinden daha fazlasını bildiğinden eminim. Tek yapmam gereken mahzenin kapısını açık bırakmak ve ikinizin cevabı benim için bulmanızı beklemektir. O yüzden de şimdi ötün bakalım. Sevgili ihtiyar Wendy size ne söyledi?”

Yakındaki korsanları ve hazineyi göstererek “Fosil Hanım dedi ki,” diye yanıt verdim, “kayıp baş Purple Pimm’in sandığındaymış. Ve tek bildiği bu.”

Yılanbalık “Ama o sandıkta değil,” dedi ve alaybozanın namlusunu ateş etmeye hazırlanıyormuş gibi kaldırdı. “O yüzden belki de üçe kadar sayıp...”

“Ama sandıkta!” diye haykırdım. “Sadece... umduğun şekilde değil. Ama o silahı üzerimize doğru tutmayı bırakırsan sana gösterebilirim.”

Ve böylece Violet ile kendimizi tekrar dün aşağıya inmek için kullandığımız ve trenin de geçtiği tünele doğru giderken bulduk. Yılanbalık da arkamızdan geliyordu. Demiryolu hattında ellerimizi havaya kaldırmış şekilde yürümek zordu ama bir şekilde tökezlememeyi başardık. Tırmanışımıza başladığımız sırada, alaybozan tüfeğinin geniş ağızlı namlusunun sırtımıza doğrultulduğunu hissedebiliyorum.

Violet saçlarının arasından bana “En yukarıya vardığımızda,” diye fısıldadı, “kaçabilliriz. İkimizi birden vuramaz.”

“Fısıldaşmayı kesin!” diye bağırdı Yılanbalık. “Ve evet, vurabilirim.”

Tünelden çıktık ve bir kez daha balmumu galerisinin giriş katına vardık. Tren, tezgâhın ve tozlu hediyelik eşya standının karşısındaki istasyonunda bekliyordu. Bugünün erken saatlerinde meydanda sergilendikten sonra geri getirilen korkunç korsan Purple Pimm de dahil olmak üzere etrafta birkaç balmumu heykel duruyordu.

“Peki nerede?” diye sordu Yılanbalık. “Artık sabrım tükendi. Bana başın nerede saklı olduğunu söyle.”

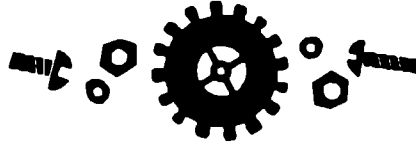
“Baş, Purple Pimm’de,” deyip tüylü şapkalı ve palalı korsan kaptanını gösterdim. “Sandığında.”

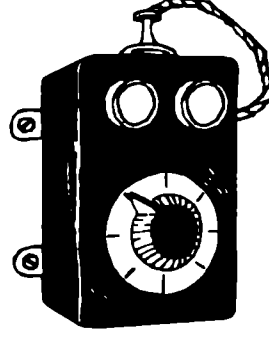
Yılanbalık öfkeyle hırladı. “Ama *orada* değil!”

Ardından durdu ve kastedileni bir anda kavrayarak gözlerini kırptı.

Silahını indirdi, Violet ile beni yolundan itti ve balmumu korsan heykelini fırırlı yakasından tuttu. Şapkasıyla peruğunu bir vuruşta yere attı ve sonra da muhteşem mor ceketini sert bir hareketle yırtıp altındaki metal göğüs kafesini ortaya çıkardı. Ve bu demir gövdenin içinde kocaman ve karanlık bir şey görülebiliyordu. Ağzında mazgal demirleri olan ve gözleri iki devasa lambadan oluşan bir şey.

Festergrimm’in robotunun başı, Purple Pimm’in göğsünde saklıydı!

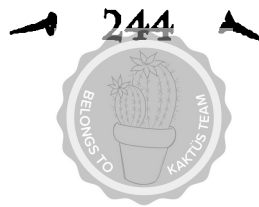

ÜÇ DEYİNCE

SEBASTIAN YILANBALIK BİR ZAFER ılığı attı. Korsan heykelinin göğsünü oluşturan metal kafese, alaybozan tüfeğinin dipçığıyle darbeler indirdi. Zaten zayıflamış ve zaman içinde paslanıp yıpranmış olan demir yapı bükölüp kırıldı ve korkunç korsan Purple Pimm'in heykeli sonunda dağıldı. Festergrimm'in devinin uzun süredir kayıp olan başı, şimdi yeşilimsi bir bronz renginde parıldayarak ortaya çıkmıştı. Lamba gözleri yuvarlak yuvarlak bakıyordu ve mazgalın ardındaki ağız açıktı. Fenerin ışığında orada asılı duran üç çanı görebiliyorduk.

Yılanbalık alaybozan tüfeğini itip ellerime tutuşturdu, mazgalın demirlerinin arasına kendi ellerini soktu ve fiske attığı ziller birer *PANG*, *DONG* ve *RANG* sesiyle çınladı.

“İnanılmaz!” diye fısıldadı. “Bunca zamandan sonra...”

Büyük bir çabayla robotun başını enkaz haline gelmiş balmumu heykelin içinden kaldırdı ve görmemiz için bize doğru tuttu.

“İşte!” diye haykırdı. “Festergrimm’in robotunun başı!”

Her şeye rağmen heyecandan nefesim kesilerek “Muhteşem!” dedim.

Yılanbalık hayranlık dolu bir sesle “Öyle,” diyerek bana katıldı, “Tuhaf Deniz Kasabası’nın efsaneleri beni şaşırtmaya devam ediyor. Ve başın içinde de Bay Ludo’nun jiroskopik düzenleyicisi ona el koymamı bekliyor.”

Vi’ye baktım ve Vi de bana baktı. Tüm bu hayranlık ve şaşkınlığın arasında, silah benim elime geçmiş gibi görünüyordu!

“Şeyyy,” diye duyuruda bulundum. “Eller yukarı!”

Sebastian Yılanbalık, bronz başın tepesindeki kapalı bir metal paneli açmaya çalışırken beni duymazdan gelip “Kilit dili sıkışmış,” dedi. “Lanet olsun, bunu açmak için aletlere ihtiyacım olacak.”

“Kıpırdama...” diye tekrar deneyip silahı ona doğru salladım, “yoksa... yoksa... *vururum!*”

Yılanbalık “Hayır,” dedi ve başı yere indirdi, “vurmayacaksın.”

Ve bunu demesiyle birlikte alaybozan tüfeğini yakaladı, bükerek ellerimden aldı ve dipçiğiyle karnıma vurdu.

Ben acıyla yere çökerken “Silahı neden Violet’e değil de sana verdim sanıyorsun?” dedi.

Violet sonunda harekete geçerek “Seni var ya!..” diye çığlık attı ama alaybozanın tekrar ona doğrultulmasıya birdenbire durdu. Bu mesafeden vurulsaydı milyarlarca parçaya ayrılırdı.

Ben sendeleyerek ayağa kalkarken büyük bir öfkeyle Yılanbalık'a baktı ama ellerini kaldırmaktan başka bir seçeneği yoktu.

“Bu kadar gevezelik yeter,” dedi Sebastian Yılanbalık. “Başı alın. İkiniz onu benim için laboratuvara taşıyabilirsiniz. Ve herhangi bir numara yapmaya kalkarsanız... eh, artık bir numara yapmaya kalkmayacaksınız, değil mi?”

Tüfeğinin çifte namlusunun üzerinden bakarak sırttı.

Ve böylece, Violet ve ben başı aldık. Peki, başka ne yapabildik? Normalde kulakların olması gereken yerde, her iki tarafta birer tane olmak üzere iki kulp vardı.

Başı kaldırmaya çabalarken Violet nefes nefese, “Bu kurşun gibi ağır!” dedi.

“Şikâyet etmeyi bırak!” diye patladı Yılanbalık. “Onu trene koyun. Aşağıya o şekilde indireceğiz.”

İtiraf etmeliyim ki moralim biraz bozulmuştu. Yılanbalık'ın jiroskopik düzenleyiciyi almasına engel olmak isterken tek yaptığımız bu parçayı onun için bulmak olmuştu. Ve elime fırsat geçtiğinde onu vuramayacağımı nereden bilmişti? Hepsi de çok sinir bozucuydu. Robotun başına güzel bir fiyonk takıp beraberinde bir çiçek buketiyle otel odasına elden teslim etseydik, alçak adama bundan daha fazla yardımcı olamazdık.

Trene vardık ama vagonların kenarları, bizim için başı kaldırıp koyamayacağımız kadar yüksekti.

“Kenardan aşkırtmak için sallamalıyız,” dedi Violet. “O zaman sallamaya başlayın,” diye bağırdı Yılanbalık.

“Üç deyince, Herbie,” dedi Violet ve çaktırmadan bana göz kırptı.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim. Ama Violet “Üç deyince, Herbie” gibi şeyler dediğinde ve çaktırmadan göz kırptığında, Herbie’nin bir ile ikiyi saymaya harcadığı vakti beklenmedik bir şeye hazırlanmak için kullanması gerektiğini biliyordum.

“Bir...” dedi Vi ve başı beraber sallamaya başladık. Ardından tekrar geri gelip Violet “İki...” dediğinde başı kendi ağırlığını kullanarak tekrar ileriye doğru salladık ve daha da yukarıya kaldırdık.

“Halledin şunu!” diye bağırdı Sebastian Yılanbalık. “Bütün gece bekleyemem.”

Violet nefes nefese “Sadece bir kez daha...” dedi. “Üç!”

Bronz başı müthiş bir çabayla vagonun korkuluğunu aşacak kadar kaldırdığımız anda planı nihayet anladım. Başı vagonun içine bırakmak yerine bir kez daha ve olanca gücümüzle Yılanbalık’a doğru salladık.

Baş, adamın karnına çarptı (Hatta bir parça daha altına da olabilir).

Gafil avlanan Sebastian Yılanbalık “Offfff!” diye bağırdı ve alaybozan tüfeği büyük bir takırtıyla elinden yere düştü. Karnını (hatta bir parça daha altını) tutarak yere yığıldı. “Aaaah!”

“Salla, Herbie!” diye çığlık attı Violet. Robotun başını dördüncü ve son bir kez sallayıp korkuluğun üzerinden tren vagonuna geçirdik. Koltuğun yumuşak minderine düştü. Biz de hemen

yanına atladık ve Violet korku tüneli trenini kontrol eden panele uzanıp yeşil düğmeye bastı.

Tren bir anda canlandı ve tünele doğru atıldı.

Ayağa kalkmakta zorlanan Sebastian Yılanbalık, “Buraya geri gelin!” diye haykırdı.

Alaybozan tüfeğini kaptı.

Violet “Eğil Herbie!” diye çığlık attı ve koltukların dibine indik.

Çok büyük bir patlamanın ardından hava ateşin sıcaklığıyla doldu. Metal tren vagonunun arka kısmı bir gong gibi çınladı ve patlamanın şiddetiyle içeri doğru göçtü. Tüfeğe yüklenen yüzlerce somun, cıvata, dişli ve pul çılınca etrafımızdan sekti. Ama Vi ve ben çoktan tünele girmiş, ürkütücü balıkçılarla balmumundan deniz kızlarının arasından aşağıdaki galeriye doğru gidiyorduk. Ve aramızda, koltuğun üstünde Festergrimm’in robotunun başı duruyordu.

Sebastian Yılanbalık’ın yukarı kattan “Kaçamazsınız!” diye kükreyişi, tünelde canavarca yankılandı.

Violet, vagonun içe göçmüş arka kısmından eğilip takipçimize kaba işaretler yaparak “Ve sen de bir daha ateş edemezsin!” diye bağırarak cevap verdi. “Yani, hahah!”

Ana yeraltı galerisine doğru hızla ilerleyip ürkütücü sergilerin arasından dolanmaya başlarken “Şey, silahların tekrar doldurulabileceğini biliyorsun, değil mi?” dedim. “Ve bu tren dönüp dolaşıp bizi istasyona geri götürecektir.”

Violet, “İşte bu yüzden,” dedi ve bronz başı bir ucundan tuttu, “trenden inmek zorundayız. Tam... şimdi!”

Violet başı var gücüyle sallayıp trenden atladı ve yakınımızdaki bir sergiye çarpıp bir balmumu kaçakçı heykelini devirdi..

“Herbie, bana yardım et!”

Vagonun diğer tarafından atladım ve Violet’e ulaşmak için demiryolunun üzerinden geçtim. Birlikte bronz başı tekrar tuttuk ve laboratuvara açılan servis kapısına doğru sürüklemeye başladık. Fener olmadan görmek zordu ve bize sadece balmumu heykel dioramalarının titreyen elektrik ışığı yolu gösteriyordu.

“Hâlâ takip ediyor mu?” diye sordum ve arkamızdaki buhar ve gölgelerin arasında Yılanbalık’ı görmeye çalıştım.

Biz koridora girip oradan atölyeye doğru ilerlerken Violet, “Vazgececeğini sanmıyorum,” diye yanıtladı. “Ama umarım geri dönen tren tarafından ezilir.”

Bu fikri sevmiştim ama o kadar da şanslı olacağımızdan şüpheliydim. Balmumu atölyesinden ve kesilmiş vücut parçalarının yanından aceleyle ilerledik. Ve çok geçmeden kendimizi mağara benzeyen yüksek tavanlı kurmalı düzenek laboratuvarında bulduk. Bir yanda Felix Fosil’in özenle yerleştirdiği aletlerinden oluşan duvarı vardı. Diğer yanda ise etrafı iskelelerle çevrili bir durumda hareketsiz duran metal devin başsız gövdesi.

Ve bir anda bronz başı o bedene götürüp onu ait olduğu yere geri koymak için alev alev yanan, öfke dolu bir dürtüyle vuruldum. Hatta tam orada, iskelenin üzerine kurulmuş, çalıştırılmaya hazır bir vinç de vardı. Yapabilirdim! Sonuçta ben bir

kayıp eşya bulma sorumlusuydum ve başın olması gereken yer de burasıydı!

“Herbie, ne yapıyorsun?” dedi Violet şok içinde. Ve başı gerçekten de robotun bedenine doğru çektiğimi fark ettim.

Başı tutmaya çalışan Violet’i de bu arada neredeyse düşürüyordum. “Herbie!”

“Özür dilerim!’ dedim ve toparlanıp kendime geldim. Tekrar Violet’in peşinden gitmeye başladım. “Ben sadece... Ben aslında gerçekten...”

“Otelin asansörüne çıkan kapıya ulaştığımızda Violet, “Öyle hissettiğini biliyorum, Herbie,” dedi. Ama buraya ne kadar muhteşem olursa olsun kurmalı robotları tamir etmeye gelmedik. Yılanbalık’ın robotun beynini ele geçirmesini engellemek için buradayız. *Haydi!*”

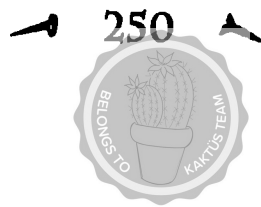
Violet yaratık ağzı şeklindeki bir anahtar deliğinin üzerindeki kapının kolunu tuttu ve çevirdi.

Hiçbir şey olmadı.

Çaresizce tekrar çevirdi ama etkisi olmadı. “Kilitlenmiş!” diye haykırdı Violet. Robotun başını yere bıraktı ve kapıyı öfkeyle tekmeledi. “Tabii ki kilitli olur. Neden olmasın ki?”

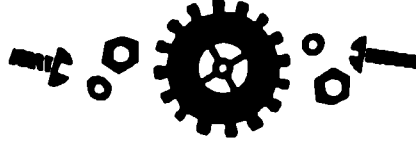
Arkamızdan bir ıslık sesi geldiğini duyduk. Küçük trene bir zafer duygusuyla bindiğini tahmin ettiğim Sebastian Yılanbalık, kapıdan çıkamayacağımızı bilerek sakın adımlarla bize doğru geliyordu.

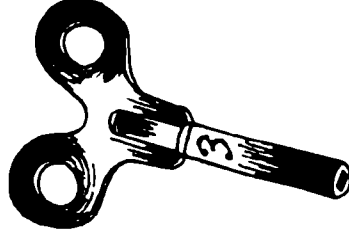
“Bunu açmanın bi yolu olmalı!” dedi kapıya yaslanan Violet. “Herbie, burada mutlaka işimize yarayacak bir alet olmalı.”

Servis koridorunun öbür ucundan takipçimizin “Vah vah vah,” diye alay eden sesi geldi. “İkinize de bütün ağır taşımacılık işlerini yaptığınız için teşekkür ederim ama görünüşe göre artık sizden kurtulmam gerekecek. Size güven olmaz.”

Ve Sebastian Yılanbalık alaybozan tüfeğini doldurmaya başlarken gelen metal parçalarla ve çivilerin takırtısını duyduk.

EMNİYET MANDALI

VIOLET HIZLA HAREKETE GEÇTİ. Beni bronz başla bırakıp laboratuvar kapısına koştu ve kapıyı çarparak kapattı. Arkasında büyük bir raf sistemi vardı ve Violet neden olacağı dağınıklığı bir an bile düşünmeksizin bunu yere devirdi. Üstlerindeki her şey yere döküldü ve raf sistemi tam zamanında kapıya dayandı.

Yılanbalık içeri girmeye çalışırken kapının öbür tarafından büyük bir çatırtı geldi.

“Kaçınılmaz olanı geciktirmekten başka bir şey yapmıyorsunuz,” diye çığlık attı. Bir çatırtı daha geldi ve Yılanbalık’ın zorlamaya başlamasıyla birlikte raflar bir parça kaydı.

Violet kapıya yaslandı.

“Herbiel Kapıyı tutamıyorum!”

Çaresizlikle şapkama yapıştım. Ve şapkamın içine koyduğum Kurgeç'i hissettim. Kapının kilidini çabucak açabilirdi ve kurma anahtarını getirmediğim için kendime çok kızdım... Anahtar!

Fosil Hanım'ın büyük büyük büyükbabası tarafından özenle dizilmiş zengin alet koleksiyonuna baktım...

"İşte bu!" diye haykırdım. "Burada bir yerde kurma anahtarları olmalı."

Aletleri hızla taramaya başladım.

Çok daha güçlü bir çatırtı geldi ve kapı kısmen açıldı. Yılanbalık kolunu aradan sokup Violet'i yakaladı.

"Herbie!"

Ve tam o sırada gördüm: 3 numaralı kare pimli kurma anahtarını. Tam da olması gereken yerdeydi. Asılı olduğu çiviye uzandım.

"Teşekkürler, Felix!" diye haykırdım.

Ama ben daha anahtarı alamadan ya da herhangi bir şey yapmadan, Yılanbalık kapıyı sonunda açtı ve Violet'i yere devirdi. "Şu anda ikinizden birini öldürme fikri çok cazip geliyor," diye hırlayıp alaybozan tüfeğini Violet'e çevirirken, öfkeli bakışlarını bana yöneltti. "Sadece diğerinize bir ders vermek için."

Hâlâ kurulmamış durumdaki Kurgeç'i, görünmemesi için arkama aldım.

Anahtara baktım. Acaba hâlâ alabilir miydim?

"Dur!" dedim. "İkimizi de öldürmemelisin. Çünkü bunu yaparsan..." Panik içindeki beynimde söyleyecek akıllıca bir şey bulmaya çalıştım. "Şey..."

Yılanbalık, yüzünde bıkkın bir ifadeyle “Evet?” dedi.

Hızla “Çünkü...” deyiverdim, “çünkü robotun kafasındaki paneli açıp jiroskopik düzenleyiciyi çıkarmak için ikimize birden ihtiyacın var. Eğer baş, robotun gövdesine takılmazsa açılmayacak. Robotun başının gövdesinden ayrılması durumunda kapağı kilitleyen bir emniyet mandalı var.”

Yılanbalık silahını indirdi.

“Sana inanmıyorum,” diye hırladı. Ama sonra da “Bir emniyet mandalı olduğunu nereden biliyorsun?” diye sordu.

Atölye masasına doğru eğildim ve Bay Ludo’nun, hâlâ herkesin görebileceği şekilde açık duran olağanüstü ayrıntılı robot şemasını gösterdim.

Omzumu silkerek “Burada gördüm,” diye açıkladım.

Yılanbalık Violet’i sürükleyip ayağa kaldırdı ve bana doğru itti. “Başı masanın üstüne koy!” diye emretti. “Bunu kendim görmeliyim.”

Violet ile bütün gücümüzle bronz başı masaya kaldırdık. Ardından Yılanbalık’ın tepedeki paneli incelemesi için ellerimizi havaya kaldırıp geri çekildik.

“Bu doğru mu?” diye fısıldadı Violet. “Emniyet mandalı gerçek mi?”

“Aslında bakarsan,” diye fısıldayarak yanıt verdim, “galiba gerçek.”

“Lanet olsun!” diye bağırdı Yılanbalık. Panele bir tornavidayla girişti ama yine de açamadı. Alaybozan tüfeğini tekrar bize doğrulttu.

“Bu başı iskeleye taşıyın ve yerine takın. Sonra da ben gelip paneli açacağım. Tebrikler. İkinciniz tekrar işime yaramayı başardınız.”

Ve böylece Violet’le birlikte bronz başı bir kez daha kaldırıp sendeleye sendeleye iskeleye doğru gittik.

Başı daha önce gördüğüm alete doğru götürürken “Burada bir vinç var,” diye açıklamada bulundum. “Başka türlü başı yukanya kaldıramayız.”

“Daha fazla iş yap,” dedi Sebastian Yılanbalık, “ve daha az konuş.”

Başı vince bağladık. Antika iskele, bu yeni ağırlığın altında gıcırdadı. Sonra, Violet ve ben aletin iki yanına geçip vincin ipi saran kolunu çevirerek, tahta bir sandığı içine koyduğumuz değerli yüküyle birlikte iskeleye doğru kaldırdık.

“Nihayet!” diye sııttı Yılanbalık. “Düzenleyici elime geçtiğinde, bir haritam olacak. Cehenyol’un gelmiş geçmiş tek haritası. Yolu sadece ben bileceğim! Tuhaf Deniz Kasabası’nın en derin sırnını sadece ben bulacağım!”

Biz vinci kilitleyip kolları bıraktığımızda, Violet “Bu ‘en derin sır’ neden bu kadar önemli ki?” diye sordu. “Eğer o sır artık her neyse, onu hiç görmediysen orada olduğunu nereden biliyorsun ki?”

Yılanbalık cevap vermedi.

“Muhtemelen sadece para ya da mücevher ya da öyle bir şeydir,” diye ekledi Violet. “Kirli ellerine geçirmek istediğin şey belki de Purple Pimm’in hazinesidir.”

Bunun üzerine Yılanbalık kahkaha attı.

“Biliyor musun, bu robotun artık işlevsel olmaması neredeyse büyük bir talihsizlik. O, şimdiye dek en derin sırrı görüp hikâyesini anlatmak için geri dönen tek varlık olması nedeniyle eşsiz.”

“En azından,” diye ekledi ve bana göz kırptı, “bunu hatırlayan tek varlık. Kurmalı beynindeki ufak jiroskopik düzenleyiciye kaydedilmiş bir hatıra.”

Yılanbalık'ın geçmişim hakkında bir şey biliyor olduğu his-sinden bir kez daha rahatsız olarak “Belki de işlevseldir!” diye bağırdım. “Belki de başı yerine taktığımızda canlanır da seni ezip yılanbalığı jölesine dönüştürür!”

“Ah, bu çok hoşuna giderdi, değil mi Herbie?” Sebastian Yılanbalık kıkırdadı. “Ve belki de olacak olan şey gerçekten budur. Ancak iki yüz yıl boyunca burada hiç yağlanmayıp küf tutmasına bakılırsa, içimden bir ses bana endişelenecek pek bir şeyim olmadığını söylüyor.”

“Aslında,” diye konuşmaya başladım, “çok iyi yağlanmışa benziyor...” Ama Violet beni dürterek susturdu.

“Başı yerine tak, Herbert Limon!” diye emretti Yılanbalık. “İntikam duygularını serbest bırak! Veya daha doğrusu emniyet mandalını serbest bırak da ödülümü alabileyim.”

Violet ile birbirimize bakıp omuz silktik. Sonra da iskeleye, canavarın zirvesine doğru yalnız tırmanışıma başladım. Vinçten sallanan baş, yukarıda tahta sandıkta bekliyordu.

“Ve unutma, Herbie,” diye seslendi Yılanbalık bana. Alaybo-zan tüfeğini bir kolunun dirsek içine rahatça dayamış, namlusunu

da Violet'e çevirmişti. "Buradaki arkadaşının yaşamasıyla ölmesi arasında sadece çok seğiren bir parmak var."

Robotun göğüs paneline ulaştığımda yavaşladım. Daha önce dikkatimi çeken tuhaf şekilli bir boşluk vardı. Bu boşlukta bu kadar tanıdık gelen neydi? Boşluktan içeriye baktığımda, metal devin harikulade kurmalı düzeneğini gördüm. Ve içinde, bütün mekanizmanın ortasında, robota bir zamanlar güç veren devasa çelik yay bobini duruyordu. Hiç ummadığım bir şey fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

"Bir dakika!" dedim ve düzenekteki boşluğu gösterdim. "Burada görmeyi beklemediğim bir şey dikkatimi çekti."

"O başı yerine tak," diye kükredi Yılanbalık. "*Düzenleyici benim olacak!*"

"Evet, ama..." demeye başladım, "eğer bunu yaparsam, galiba..."

Yılanbalık silahını tam üstüme doğrulttu.

"Tamam, tamam!" diye cikledim. "Takıyorum, *takıyorum!*"

Sonunda robotun omuzlarına ve açık boynuna ulaştım. Bir çabayla, kafayı sandıktan kaydırmayı ve tam olarak olmasa da kabaca yerine oturtmayı başardım. Aşağıya göz attığımda Violet'in endişeli bir bakışla bana baktığını gördüm. Ona, manidar bir şekilde baş salladım ve umarım endişelenmekte haklı olduğunu söylemeye çalıştığımı anladı. Anlamış olmalıydı çünkü yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

"Yap, çocuk!" diye bağırdı Yılanbalık. "Oyalamayı bırak!"

Ve itaat etmekten başka ne yapabilirdim ki?

Başı çekiştirip boyunla aynı hizaya getirmeye çalışırken, metal birden parmaklarımla arasından çekildi. Mıknatıslar yüzünden olmalıydı çünkü baş birdenbire boynun üzerindeki yerine oturmuştu. Kontrol parçaları ve tahrik milleri birbirine geçerken takırtılarla tıkırtılar çıktı.

Baş, robotun ilk yapıldığı günkü kadar sıkı bir şekilde boyun ve omuzların üzerine yerleşti.

Sebastian Yılanbalık bana bir tornavida fırlatarak “Ve şimdi de,” dedi, “baş panelini aç. Dikkatli ol, çocuk. Jiroskopik düzenleyici çok hassastır. Onu sağ salım aşağı indirirsen, yaşamana bile izin verebilirim.”

Tornavidayı yakaladım. Ama tereddüt ettim.

Aşağıdan “Ne bekliyorsun?” diye seslendi Yılanbalık.

Ve işte asıl soru buydu. Neyi bekliyordum? Ve daha da önemlisi, neden hâlâ olmamıştı? Acaba durumu tamamen yanlış mı anladım diye merak ettiğim sırada bir ses duydum.

Hepimiz bir ses duyduk.

Festergrimm’in robotunun geniş metal göğsünün derinliklerinden, sanki dev bir mekanizma şu anda devreye girmiş gibi yüksek bir KLAĞ sesi geldi.

Peki daha önce robotun göğsündeki boşluktan dikkatimi çeken o şey ne miydi? Devasa çelik yayın çoktan kurulmuş olduğuydu! Ve bunun Felix Fosil mi yoksa bir başkası mı tarafından yapıldığının artık herhangi bir önemi yoktu çünkü bronz dev, metal plakaların çınlayan sesi eşliğinde titremeye başlamıştı.

Ve sonra da kükreme başladı.

FESTERGRIMM UYANIYOR

MAĞARAMSI LABORATUVAR seslerle doldu. Bunlar, dünyanın en büyük saat müzesindeki her saati gereğinden fazla kurup hepsini birden normalden iki kat hızlı çalışmaya ayarlayacağınız durumda duyacağınız türden vızıltı, çıtırtı ve tıkırtı sesleriydi. Dişliler gıcırdayıp volanlar dönerken bronz plakalar-daki boşluklardan maden yağı kokulu bir rüzgâr esti ve kurlmalı dev büyük bir güçle uğuldamaya başladı.

“Ne yaptın sen?” Yılanbalık gördüklerine inanamayarak geriye doğru sendeledi. “Kapat şunu!”

“Sana söylemeye çalıştım,” diye seslenip sallanmaktan dağılma tehlikesiyle karşı karşıya olan iskeleye tutundum. Bunca yıldır

kurulu ve hazır hâlde bekleyen antika yay, robotun göğsünü patlatarak çıkıp hepimizi öldürse hiç şaşırmazdım.

Ama sonra çılgın titreşim azaldı ve büyük mekanik kükre-
me, sağlıklı bir şekilde çalışan kurmalı bir motorun istikrarlı
vızıltısına dönüştü.

Robotun başı yavaşça dönüp üç tam tur attıktan sonra öne
bakan konumunda sabitlendi.

Ağız mazgalının içindeki demir çanlardan, mağarada yankı-
lanan bir çınlama yükseldi.

PANG!

Ardından bana kulaklarımı kapattıran ikinci bir çınlama...

DONG!

Ve peşinden de üçüncüsü...

RANG!

“Pandora?” dedim, kendimi durdurmam mümkün olmamıştı.

Metal dev kafasını gıcırdatarak döndürüp doğrudan omzunun
üstünde çömelen bana baktı. Lamba gözleri iyice parlayıp beni
altın sarısı bir ışıkla aydınlattı.

Çanları tam yüzüme doğru “PAN’ DO’ RA’?” diye çınladı.
“Ben mi?” diye yanıt verdim. “Ha-hayır, tam olarak değil!”

Ampullerin ışığı kırmızıya döndü.

Robotun sahile vurmuş ağaç gövdeleri kadar kalın olan dev
bronz kollarından biri yükselmeye başladı ve iskeleyi sanki kibrit
çöplerinden yapılmış gibi paramparça etti. Kolun ucundaki üç
parmaklı dev bronz el, beni ezmek için uzandı.

Ama zaten tahta kıymıklarından oluşan bir şelalenin içinde yuvarlanarak düşmeye başlamıştım.

Bir enkaz ve kalas yığınının içinde kaybolurken tek diyebil-
diğim “Aaah!” oldu.

“Herbie!” diye çığlık attı Violet.

Robot, kulakları sağır eden bir gıcırtyla öne doğru eğildi ve lamba gözleriyle kızın üzerine kan kırmızısı ışığını saçtı.

“PAN’ DO’ RA?”

“Hayır!” diye haykırdı Vi. “Hayır, ama ona yardım ede...”

Festergrimm’in robotu yumruğunu doğruca ona doğru yak-
laştırırken çıkan tiz metal gürültüsü bu sözleri bastırdı. Violet
yere atladı, yumruk az önce durduğu boşluktan geçerken tak-
la atarak yuvarlandı ve hareketine devam eden yumruk diğer
iskeleyi büyük bir gümbürtüyle yıktı. Vinç çalışma masasının
üstüne devrildi.

Enkazın içinden tırmanarak çıktım ve Violet’e doğru sü-
ründüm. Tam o sırada, yüzünde büyük bir şaşkınlık ve kor-
ku ifadesiyle çalışma masasının yanına sinmiş olan Sebastian
Yılanbalık’ın alaybozan tüfeğini metal deve doğru kaldırdığını
ve tetiği çektiğini gördüm.

İnanılmaz şiddetli bir patlama oldu.

Silah ateş püskürttü ve geri tepmesiyle haykıran Yılanbalık’ı
masanın üzerine attı. Akkor halindeki metal parçalarından olu-
şan saçmalar, robotun gövdesine büyük bir güçle çarptı. Gevşek
bir şekilde açık duran bronz göğüs plakası, patlamanın tüm
gücünü aldı ve menteşeleri paramparça oldu. Plaka, bir tapınak

gongunun ınlanması sesiyle düştü ve robotun vızıldayan kurmalı mekanizması herkesin görebileceği şekilde açıkta kaldı.

Sonra da artık beynimin bundan daha fazla sürprizi kaldıramayacağını düşünürken, Festergrimm'in robotu büyümeye başladı. İ içe geçmiş teleskopik kol ve bacakları bir dizi sağır edici çınlama sesiyle açılıp uzadı. Artık metal dev mağaraya güçlükle sığabiliyordu. Tavana dayanan sırtını eğdi ve doğruca Sebastian Yılanbalık'a bakıp, gözlerinden çıkan kan kırmızı ışığını onun üzerine saçmaya başladı.

Yılanbalık haykırdı, masanın üzerinde kaçmak için debelendi ve silahını çaresizce yukarıya doğrulttu. Tetiği tekrar tekrar çekti ama sadece bir namluyu yeniden doldurmuştu.

Robotun ağız çanları ortalığı "PAN' DO' RA'!" diye inletti.

Ardından Sebastian Yılanbalık'a dev metal yumruğuyla vurmak için hamle yaptı. Masa arpmanın etkisiyle parçalanıp her şey bir toz, alet ve uçan yedek parça bulutu içinde yok olurken Yılanbalık'ın yuvarlanıp kurtulduğunu gördüm.

Vi ve ben bir an orada durup, ikimizin de hâlâ hayatta olduğuna inanamayarak birbirimize sarıldık.

Kemer tavanlı mağarada yanımızda bir kule gibi yükselen robot, yumruğunu bir yıkım güllesi gibi doğrudan aletlerin asılı durduğu duvara savurdu. Bunca yıl önce Felix Fosil tarafından büyük bir titizlikle düzenlenmiş olan her şey, bir metal parça heyelanı içinde çöktü. Yılanbalık, masanın parçalanmasından kurtulmuş olsa bile, şimdi bir alet ve enkaz yığını altında gömülüydü.

Ama gözlerim tek bir aletin üzerindeydi: Daha önce almaya çalıştığım 3 numaralı kare pimli kurma anahtarı. Döşeme taşlarının üzerinde sektiğini gördüm ve almak için dalışa geçtim.

Violet gürültüyü bastırmaya çalışarak “Kilitli kapı!” diye bağırdı ve bizi otelin asansörüne ve güvenli alanına ulaşmaktan alıkoyan tek şeye işaret etti. “Belki robot onu kırabilir...”

Daha ben onu durduramadan, robotun dikkatini çekmek için kollarını sallayarak kapıya doğru koştu. Bu tabii ki delilikti ama tam Violet’lik bir hareketti. Robot yumruğunu salladı ve metal kapıyı sanki mukavvadan yapılmış gibi parçaladı. Ama kapının ötesindeki tünelin büyük gümbürtüyle tuğla ve toz bulutu içinde çökmesiyle kaçış umudumuzu da kaybettik.

Arkadaşımı gözden kaybedince “Violet!” diye seslendim.

“PAN’ DO’ RA’?” Gelen tek cevap, robotun çınlamalarla kendi yaratıcısının uzun zamandır kayıp olan kızının adını söylemesi oldu. Lamba gözleriyle beni tekrar bulmak için gıcırdayarak arkasını döndü.

Violet, toz bulutunun içinden büyük bir hızla çıkıp “Koş!” diye bağırdı. Beni geldiğimiz yola çıkan diğer kapıya çekti.

Koşarak balmumu heykel atölyesine daldık ve kapıyı arkamızdan kapattık. Bir GÜM sesiyle laboratuvardaki başka bir şey daha parçalandı.

Violet, tuğla tozu öksürerek “Robot ne yapıyor?” diye sordu. “Her şeyi kırıp döküyor.”

“Efsanedeki gibi,” diye cevap verdim.

“Hayır, Herbie,” dedi Vi. “Efsanedeki gibi değil. En azından babamın yazdığı versiyonundaki gibi değil. Ama burada çok öfkeyle dolu gibi görünüyor.”

“Pandora’yı koruması için yapılmıştı,” dedim yıkım sesleri yükselirken. “Her zaman bir savaş makinesiydi.”

Violet, “Ama onu korumak için önce onu bulmak zorundaydı,” diye karşılık verdi. “O her şeyden önce bir bulma makinesiydi.”

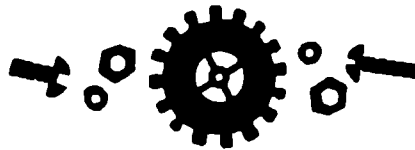
Sanki tüm laboratuvar odası çökmüş gibi, son ve felâket bir gürültü geldi. Biraz önce geçtiğimiz kapı, menteşelerinden çıkmıştı.

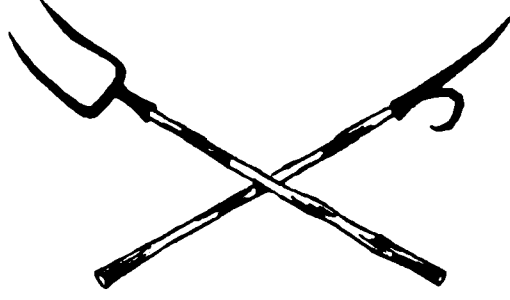
Bu yeni tuğla tozu bulutunu tüküre tüküre “Haydi!” diye bağırdım. Violet’ı kalan son çıkışa ve onun ötesi artık ne kadar güvenliyse oraya doğru çektim.

“Bekle...” dedi Violet. “Bak!”

Laboratuvarın olduğu yerde toz bulutları kıvrılıp dönerken, havada tuhaf bir şekilde asılı duran devasa bir metal bacak gördük. Derken bacak yükseldi ve tavanda kayboldu. Tozun içinde gözlerimizi kırpa kırpa daha da yaklaştırmaya cesaret ettik ve gördüğümüzün ne anlama geldiğini sonunda anladık. Kurmalı dev, Festergrimm’in dehşet verici robotu, laboratuvarın tavanını delip geçmişti ve oradan yukarıya tırmanıyordu.

Doğruca dışarıya, Tuhaf Deniz Kasabası’na.

ÇARKZİLLA!

Vİ VE BEN TUĞLALARLA ALETLERİN üzerinden enkaz halindeki laboratuvara tırmandık ve yukarıya baktık. Yukanda, tuğla tozu girdabının arasında kocaman bir yuvarlak delik gördük. Ve bunun da üzerinde, gece göğündeki tek bir yıldız, sanki bize görüldüğü için ürkmüşçesine titredi.

Ardından bir çığlık duyduk.

“Onu durdurmalıyız!” dedi Violet.

“Şey,” diye yanıt verdim, “*nasil?*”

Enkaz yığınının tırmanmaya başlayan Violet’ten aldığım tek cevap, “*Haydi, Herbiel!*” oldu.

Ben de dediğini yapıp *haydiledim*, var gücümle bir şekilde Violet’in arkasından tırmanmayı başardım ve sonunda bronz robotun açtığı delikten dışarı çıkıp Fargazi Dönemeci’nin parke

taşlarında nefes nefese dikildik. Festergrimm'in Tuhaf Balmumu Heykelleri Galerisi, tuğla tozu bulutları içinde arkamızdaydı.

İnsanlar böyle korkunç bir ses çıkaran şeyin ne olduğunu görmek için sokağa çıkarken veya yukarı katlardaki pencerelerden eğilip dışarıya bakarken, meydanın dört bir yanında ışıklar yandı. Ve gördükleri şey, gözlerini fal taşı gibi açmalarına neden oldu.

İleride, Gazbaleen Yolu'nda bir yıkım izi vardı. Birkaç evin ön cephesi tamamen yok olmuştu ve yangınlar başlıyordu. Bazıları alevlere kova kova su atmak için koşarken, diğerleri sokakta pijamalarıyla sersemlemiş halde yatarken ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Adamın biri küvetinde oturuyordu fakat küveti, içi alçı ve tuğla dolu bir halde sokağın ortasındaydı. Ve bütün bunların ötesinde, robotun çatıların hemen üzerinden görülebilen bronz başı sokaklarda ilerlerken dumanlı ay ışığında parlıyor, kızgın gözlerinden çıkan kırmızı ışıklar delirmiş bir deniz feneri gibi bir sağa bir sola çevriliyordu.

Bir şey anyordu.

“PAN' DO' RA'?” Makinenin ağzındaki büyük demir çanlar çınladı.

Derken bir büyük çatırtı daha koptu ve dev, bir bacayı yıktı.

İnsanlar bağırışıp panik içinde sağa sola kaçıırken biz de robotun peşinden koşmaya başladık. Şimdiden bazılarının bastonlar, baltalar ve bir örnekte de kriket sopası gibi derme çatma silahlar bulup başkalarına da aynısını yapmaları için bağırdığını görebiliyorduk.

Violet, Dieppe Merdivenleri'ne geldiğimizde birdenbire durdu ve "Bekle, Herbie," diye seslendi. "Bak, denize doğru dönüyor. Onun önüne geçelim."

Toz ve duman bulutlarındaki kırmızı ışık huzmelerine bakılırsa, metal dev gerçekten de kordona doğru ilerlemeye başlamıştı.

Onluk Köşesi'ne vardığımızda taş basamakların dibinde kalabalıktan durmak zorunda kaldık çünkü başlarına ne tür bir felaket geldiğini anlamak için daha da fazla kasaba sakini evlerinden çıkmaktaydı.

"Neler oluyor" diye sordular.

"Festergrimm!" diye haykıraran bir cevap geldi. "Aynı eski hikâyelerdeki gibi!"

"Bu doğru!" Bir oğlan çocuğu yukarı kattaki penceresinden sarkıp parmağını uzattı. "Onu görebiliyorum! Geliyor!"

Panik duygusu yerleşmeye başlamıştı ama Vi ile ben yerimizden ayrılmayıp basamaklara doğru baktık.

Ve bronz dev orada belirdi.

Dehşet verici bir manzaraydı. Uzamış kolları ve bacaklarıyla bir ev kadar büyüktü. Yumruklarını sallayıp pencereleri kırıyor, duvarlardan parçalar koparıyor ve başı bir o yana bir bu yana dönüyordu.

"PAN' DO' RA'?"

"Neden her şeyi kırıp döküyor, Herbie?" diye sordu Violet. "Bir nedeni olmalı."

"Pandora'yı bulamıyor," diye cevap verdim.

“Ama onu *bulmak* için yapıldı,” dedi Violet. “Onun adını bile söylüyor. Sanki artık bu ismin bile ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi görünüyor. O acaba... bunca yıldan sonra bir şekilde anızalı mı?”

Omuz silktim. Belki yok edilmeden önce laboratuvarı planlara bakmak için daha fazla zamanım olsaydı, bunu cevaplayabilirdim.

Birden hatırlayarak, “Babanın kitabında robotun hasar görmesiyle ilgili bir şey vardı,” dedim. “Bir parçanın düşmesi hakkında...”

Violet bana bakıp gözlerini kırıştırdı.

“Tabii ki!” diye haykırıp beni iki omzumdan kavradı. Sonra da beni basamakların tepesinde kule gibi dikilen ve nereye gideceğine karar verememiş gibi duran metal deve doğru çevirdi. Artık kızgın kasaba halkının attığı tuğlalar, metal kaplamasına zarar vermeden sekmeye başlamıştı bile.

Violet avazı çıktığı kadar bağırıp “Hey!” dedi. “Hey, Festergimm! Buraya! Pandora! PAN-DO-RA!”

Onu nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemediğim mekanik kulaklarıyla duyan bronz dev, başını yankılanan bir gıcırtyla bize doğru döndürdü. Ampul gözlerinin ışığı kırmızıdan altın sarısına dönüp basamaklardan bize doğru yöneldi.

“PAN’ DO’ RA?” diye cınladı çanlar.

Violet “Doğru! Pandora!” diye çığlık atarak yanıt verdi ve kollarını salladı. “Bu taraftan!”

Festergrimm bronz ayaklarından birini kaldırdı ve basamakları kırı kırı bize doğru inmeye başladı.

“Violet!” diyerek şapkama yapıştım. “Ne yaptın sen?”

Ama Violet beni duymazdan gelip robotun daha da yaklaşması için kollarını tekrar salladı.

Korkuyla “Bugünlerde kalede asker olmadığını biliyorsun, değil mi?” dedim. “Ve bizi kurtaracak donanma gemileri de yok. Violet, *ne yapıyorsun sen?*”

Violet “Herbie!” diye haykırdı ve yaklaşan robotu gösterdi. “Babamın kitabında robot hasar görene dek kasabaya zarar vermiyordu. Göğsünden bir şey düşmüştü.”

“Eh, evet... ama o parçanın ne olduğunu nasıl bilebiliriz?”

Vi “Tahmin edemez misin?” diye yanıt verdi ve parmağını kayıp eşya bulma sorumlusu şapkama uzattı.

Ve nihayet, robotun göğsündeki tuhaf şekilli boşluğun beynimde neden bu kadar kıpırdamaya neden olduğunu şimşek çakması gibi anladım.

Şapkamı çekip çıkardım ve Kurgeç’i elime yatırdım.

Deniz kabuğuna hayretler içinde baktım.

O Doktor Deryadeniz’in masasında yatarken şüphe ettiğim gibi sadece Bay Ludo’nun uzun zamandır kayıp olan kurmalı oyuncaklarından biri değildi.

“Kurgeç,” diye haykırdım, “robotun *parçası!*”

“Yılanbalık bu yüzden onu geri istiyordu,” dedi Violet. “Ve o herhangi bir parça da değil...”

Kurgeç'in içindeki elmas şekilli ve altın telli küçük kristali düşündüm. Doktorun kurmalı bir deve bir amaç verecek büyük güç kaynağı hakkında dediklerini hatırladım

Hayranlıkla "O bir altın tel değil," diye fısıldadım. "O bir saç parçası! Kristalin içinde Pandora'nın başından alınmış tek bir altın saç teli bulunuyor.

Festergrimm'in sadece kurmalı bir beyni yok. Bir kalbi de var!"

Violet, beni bu hayranlık anından çekip son derece tehlikeli şimdiki zamana geri getirerek "Ancak," dedi, "şu anda yok!"

Metal dev muazzam bir çatırtıyla merdivenlerin dibine ulaştı ve başka bir evin daha önünü yıktı. Üzerimize amansızca dikilmiş alev alev yanan kırmızı gözlerinden başka bir şey görünmeyecek şekilde bir toz ve duman bulutu içinde gözden kayboldu.

Biz geri çekilirken Violet nefes nefese, "Kalbi olmadan," dedi, "robotun hiçbir amacı yok. Kendisi de aynı Pandora kadar kayıp." Festergrimm şimdi Onluk Köşesi'nin ve Salyangoz & Mors Kafesi'nin çatısının üzerinde kule gibi dikilmekteydi. Ve ağzında çınlayan çanları, kulaklarımızı o acı soruyla tırmaladı.

"PAN' DO' RA'?"

Ve biz de koşmaya başladık. Kordon boyunca koşabildiğimiz kadar hızlı koştuk.

Elimdeki Kurgeç'i sallayarak soluk soluğa "Peki ama bunu nasıl oraya, yukarıya takacağız?" dedim.

Ve robotun göğüs boşluğuyla mekanizmasındaki deniz kabuğu şeklindeki boşluğa işaret ettim.

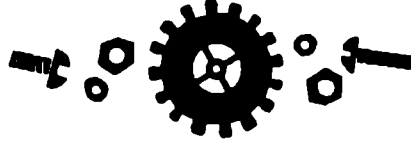
Festergrimm kordona çıkmıştı ve parke taşları müthiş ağırlığı altında kırılıyordu. Lamba gözleriyle tekrar bizi buldu.

Vi, nefes alıp vermelerinin arasında “Yüksek... bir yere... çıkmalıyız,” dedi. “Nereye tırmanabiliriz, Herbie?”

Güçlkle “Otel...” diyebildim. “Yangın merdiveni...”

“Öyleyse haydi!” dedi Violet. Robota doğru geri döndü, kollarını salladı, “Buraya! PANDORA! Buraya!” dedi.

Ve mucidinin adını taşıyan robot, Tuhaflık Körfezi’nin dalgalarının seslerine karışan devasa kol ve bacaklarından gelen gıcırtilarla uzun adımlar atarak bizi takip etti.

YANGIN MERDİVENİ

BÜYÜK NAUTILUS OTELİ'NE doğru koşarken, daha da fazla insan pencerelerinden bakmaya ya da korka korka sokağa çıkmaya başladı. Kimsenin Vi ile beni fark ettiği yoktu, bütün gözler arkamızdaki puslu havanın içinde kule gibi görünen, uzamış teleskopik bacaklarıyla ve alev alev ışıldayan gözleriyle arkamızdan gelen bronz devin üzerindeydi.

Ama bir Festergrimm'in bir Herbie ya da bir Violet'in yaklaşıklık yirmi adımına denk geldiğinden, aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyordu!

Violet ellerini sallamaya devam ederek "Buradan!" diye çığlık attı. Sonra eğilip bir ara sokağa girdik ve otelin külüstür yangın merdivenine doğru gittik. Onu takırdata takırdata tırmanmaya

başladık. Üçüncü kat, bronz devin göğsüne ulaşmaya yetecek kadar yüksek olmalıydı.

Bir ses “Ah, Herbie,” dedi ve hemen yukarındaki otel penceresinden bir kafa uzandı. Bu, Albay Yampiri’ydi. “Senin durumu kontrol altına alacağını tahmin etmeliydim. Aferin delikanlı!”

Onu orada görmekten dolayı gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırırken, Bayan Yampiri de kafasını uzattı.

“Kayıp bir şeyi mi iade ediyorsun?” dedi. “Bir kayıp eşya sorumlusunu iş başında görmeyi çok isterim.”

Nefes nefese “Evet, iade ediyorum!” diye yanıt verdim ve küçük bir selam çakarak şapkama dokundum. “İşte bunu!”

Ve kurmalı keşiş yengecimin pırl pırl parlayan sedefli deniz kabuğunu gösterdim.

Festergrimm çok güçlü bir metalik gıcırtyla ara sokağa vardı ve lamba gözlerini tam üzerime doğru çevirdi. Bize ulaşmak için çanlarından çıkardığı öfkeli ses eşliğinde kendini zorla dar sokağa soktu ve Büyük Nautilus Oteli’nin yan tarafının çatlaklar içinde kalmasına neden oldu.

Şok içinde “Cıvık yosunlar adına!” dedim.

Tam o sırada yanımda başka bir pencere daha açıldı ve sinir bozucu bir kafa çıktı.

“Neler oluyor burada?” dedi Bay Yumuşakça. Sonra beni orada görünce, hepsi benim suçummuş gibi ekledi. “Sen ha! Tahmin etmeliydim.”

Violet “Bir kat daha, Herbie,” diye haykırdı beni basamaklardan yangın merdiveninin üçüncü katına doğru çekti. “İşte oldu! Buradan yetişebilirsiniz.”

Koca bronz kafanın bize doğru ilerlemesini seyrederken durvara sıkıca tutunup “Sence...” diye konuşmaya başladım. “Sence Kurgeç’i şimdi kurmalı mıyım??”

“Ne?”

Violet duyduklarına inanamayarak gözlerini bana çevirdi.

“ Yani daha kurmadın mı? Evet!”

Yangın merdivenine sıkıca tutunup kurma anahtarını cebimden çıkardım. Tam Kurgeç’in kabuğundaki deliğe sokup her zamanki gibi kurarken, tam yanımızdan kulakları sağır eden bir çatırtı geldi. Dar sokağa daha da giren Festergrimm, metal yangın merdivenine vurup bir ucunu duvardan tamamen sökmüştü.

Yangın merdiveninin üzerinde bulunduğumuz kısmı, bizimle ara sokağa doğru sarktı.

“Nee...” derken tırabzana doğru düştüm ve deniz kabuğu elimden fırladı. Kurgeç’in basamaklardan aşağı yuvarlanmasını ayakkabımla engelledim ama kurma anahtarı uçup gitti, aşağı kattaki merdivenlere düştü ve seke seke en tepedeki metal basamakta, yetişemeyeceğimiz kadar uzak bir yerde durdu. Şimdi bir ayağımı dandik bir balerin gibi uzatmış hâlde düşmemek için deli gibi tutunuyordum. Ayakkabımın ucu, Kurgeç’in aşağıdaki sokağa düşmesini engelleyen tek şeydi.

Violet de kendi tutunduğu yerden “Herbie!” diye seslendi. Başta Violet’in favori kayıp eşya sorumlusu için endişelenmesin-

den dolayı bağırdığını düşünsem de çok geçmeden öyle olmadığını anladım. Gördüklerine inanamayan bir tavırla aşağıdaki basamaklarda parlayan anahtarı gösteriyordu. Ve göstermesinin sebebi de bir anda çok açık hale geldi.

“İİİEEEEAAAH!” Fazlasıyla yakından tanıdığımız bir kanatlının sesini duyduk ve anahtarın yanına bir martı kondu. Bacağına dolanmış mavi naylon torba parçası rüzgârda dalgalanıyordu.

“Torbaayak!”

Martı bize bakarken başını önce bir yana, sonra diğerine eğdi. Sonra da aşağıdaki anahtara baktı ve onu gagaladı.

“Gel, oğlum!” diye seslendi Violet. Yangın merdiveninden sarkmış, cazip martı sesleri çıkarmaya çalışıyordu. “İşte böyle. Getir onu. Seni akıllı martı.”

Martı bir kez daha gagaladı ve kurma anahtarını merdivenin biraz daha kenarına ittirdi.

Bu arada robot yoluna devam etmeye başlamıştı. Bize olan ilgisini kaybetmişti ve ara sokağın daha ilerilerini yumrukluyordu. Devin göğsüne ulaşma şansımız, yani buraya tırmanmamızın ana nedeni elimizden kayıp gidiyordu.

“Haydi, Torbaayak!” diye yalvardı Violet. “Bana borçlusun, sefil kuş. Anahtarı bize getir!”

Bakın, Violet Parma’nın hayvanlarla arası iyidir. Çoğu insanın sevmediği hayvanlarla bile. Hatta çoğu insanın var olmadığını zannettiği hayvanlarla bile. O, “hayvan sever” dedikleri türden biridir. Yani dünyada uyuz bir martıyı, kasabamızı kontrolden çıkmış ve yıkım güllesi gibi yumrukları olan kurmalı bir dev

tarafından yamyassı edilmekten kurtarmak için bir yardım gagası uzatmaya ikna edebilecek tek bir kişi varsa, o da Violet'ti. Buna rağmen, Torbaayak pasaklı kafasının son bir darbesiyle anahtara hamle yapıp...

...sonra da gagasıyla tutup kaldırdığında şaşırdım!

Violet "Evet!" diye çığlık atıp martının gelmesi için delice el kol hareketi yaptı. "İşte bu! Ah, seni güzeller güzeli kuzey gümüş martısı, sen yok musun!"

Ama Torbaayak, artık görebildiğimiz üzere, yalnız değildi. Mavi ayaklı meşhur kaptanlarının lezzetli bir lokma kaptığını düşünen arkadaşları, kendi paylarını almak için üşüştü. Yanım düzine martı, beyaz kanatlarını çılgınca çırparak ve öfkeli çığlıklar atarak savaşmaya başladığında, altımızdaki basamaklarda kıyamet koptu.

Peki ya kurma anahtarı? Eh, o tabii ki düştü.

Merdivenlerden aşağı tangır tungur yuvarlandı ve üç kat aşağıımızdaki sokağın parke taşlarına düştü.

"Hayır!" diye çığlık attı Violet.

Otelden giderek uzaklaşan Festergrimm'in bronz sırtına öfkeyle bakıp "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordum. Kurgeç sağ salim elimdeydi ama artık robotun göğsüne ulaşamıyordum. Ve yangın merdiveninin geri kalanına da ulaşamıyor ya da yukarıya veya aşağıya gidemiyorduk çünkü üzerinde bulunduğumuz parça otel duvarından çılgınca sallanıyordu.

Limanda toplanmış düzensiz bir balıkçı grubu şimdiden robota ulaşmıştı ve ona uzun kakıç kancalarıyla, zıpkınlarla sal-

dınıyorlardı. Daha da fazlası Dieppe Basamakları'nın tepesinde ortaya çıktı ve duvarların arasına balıkçı ağı çektiler.

Ümitsizce “Belki balıkçılar onunla başa çıkmayı başarabilir,” dedim.

Violet, metal dev balıkçıları ayağıyla ezmeye çalışıp onları dağıttığında “Kendilerini öldürtecekler,” diye yanıt verdi. “Sıkı dur, Herbie. Birlikte asılmamız gerekecek.”

Ve Violet kendini tırabzandan aşağı sertçe bırakıp boşlukta sallanmaya başladı. Gözlerimi kapatıp “Cıvık yosunlar adına!” diye mırıldandım ve aynısını yaptım. Ve böylece yangın merdiveninin gevşek kalan kısmının ağırlık dengesini değiştirip baştaki konumuna geri getirdik. Ardından da Violet atladı.

Albay, Bayan Yampiri'ye “Ah, akrobasi gösterisi!” dedi. “Ne kadar da güzel. Gösterili akşam yemeklerini daima sevmişimdir.”

Violet büyük bir gürültüyle aşağıdaki metal basamaklara kondu ve merdivenlerden sokağa doğru koşmaya başladı.

“Seslen ona, Herbie!” diye bağırdı. “Festergrimm'i geri çağır!”

Bunu anlamakta güçlük çektim. İlk duyduğum andan itibaren hayallerini kurduğum bu kurmalı harika, artık zıvanadan çıkıp kasabamı yıktığı için beni pek de eskisi gibi büyülemiyordu. Ve Violet onu *geri* çağırmamı mı istiyordu?

Avazım çıktığı kadar bağırarak “ŞEY...” dedim. “EEE ... HU-HUUU? BURAYA GELSEN Mİ?”

Bu, bana bile pek ikna edici gelmemiştir. Dürüst olmak gerekirse, soru işaretiyle biten bütün emirler bir parça zayıf kalır. Bir an için sonuna *lütfe*n eklemeyi düşündüm ama bu herhalde

daha da kötü olurdu. Sonra kendimi son perdeden başka bir sözcüğü haykırırken buldum.

“PANDORA!” diye bağırdım. “PAN! DO! RA!”

Bronz dev, Tuhaf Deniz Kasabası’nın balıkçılarını ezme girişimlerine eklem yerlerinden çıkan büyük bir gıcirtıyla son verdi. Metal başı, hedefini arayan bir radar gibi yüz seksen derece döndü. Ta ki lamba gözleri beni bulana dek, Kurgeç’i sımsıkı kavradım ve sallanan metal merdivenlere tutundum.

“PAN’ DO’ RA’?” Ağz çanları, sevinçli bir umutla çınladı.

Sonra da gözleri bana kilitli haldeyken robotun bedeni de giderek artan metal gıcirtıları eşliğinde yüz seksen derece döndü.

“Vi!” diye cikledim. “İşe yarıyor ama... şimdi ne yapacağız?”

Violet sokağın parke zeminine vardı ve ara sokağın ilerisinde birbiriyle didişen martı grubuna doğru koştu. Daha önceden cebine koyduğu bayat kruvasanı çekip çıkardı.

“Hey!” diye seslendi Torbaayak’la ciyaklayan haydutlarına. “Yiyecek bir şey ister misiniz?” Ve kruvasanı havaya fırlattı. Martılar anında kruvasanın arkasından uçuşa geçip birbirlerini yoldan çekilmeleri için gagaladı ve hamur işi tatlıyı havada yakalayıp gagalarıyla parçalara ayırdı.

Bu arada Violet de kurma anahtarını kapmak için atladı.

Havaya kaldırıp “Aldım!” diye bağırdı.

“Harika!” diye yanıt verdim. Festergrimm gelip de önümde durduğunda Kurgeç’i hâlâ ellerimde sımsıkı tutuyordum ve bir kolumu da tırabzana dolamıştım. Gözlerinin altın sarısı ışıkları beni neredeyse kör ediyordu ama bir yandan da muhteşem

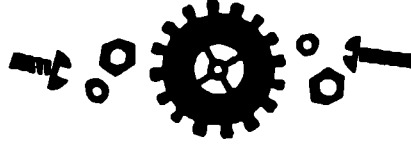
mekanizmasının göğsünün içinde vızıldayarak büyük bir güçle çalıştığını görebiliyordum.

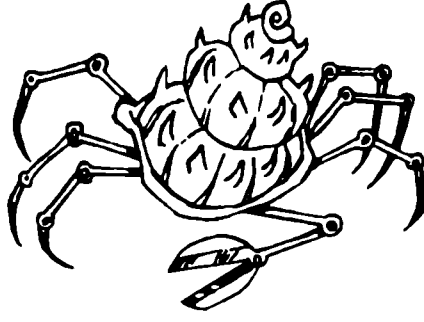
“Merhaba!” dedim.

Göz ışıkları anında öfkeli bir kırmızıya döndü. Festergrimm koca bronz elini, Pandora’yı vaat eden ama onu veremeyen kişiyi tutup ezmek için kaldırdı. Yani beni!

“Herbie!” diye haykırdı Violet. “Herbie, *yakala!*”

Ve kurma anahtarını bütün gücüyle fırlattı.

HAVA KUVVETLERİ

ASLA YAKALAMAKTA BAŞARILI biri olmamıştım. Yakalamak, bir kayıp eşya sorumlusunun iyi olması gereken şeyler listesinde yoktu. Ama pirinç anahtar bana doğru süzülürken, bunun ilk seferde yakalamam gereken bir şey olduğunun farkına vardım.

Bu yüzden de yakalayamamam gerçekten çok sinir bozucu oldu.

Ama bana bağırmadan ve parlak anahtar elimin yanından uçarak geçerken gözlerinizi Vi gibi devirmeye başlamadan önce bir açıklamada bulunmalıyım. Anahtar aslında yakalardım. Yakalayabileceğimi de biliyordum, tabii eğer tam o anda Violet'in arkasında beklenmedik bir şey belirmeseydi. Daha doğrusu, beklenmedik *birisi*.

Çılgınca dağınık saçları ve kan içindeki yırtık pırtık kıyafetleriyle yabancı ve bitkin görünümlü birisi.

Yaralı bereli suratında öfke dolu bir ifade, elinde de antika bir alaybozan tüfeği olan birisi.

Sebastian Yılanbalık “Ve bu da *senin* için!” diye hırladı ve Violet’in sırtına tüfeğinin dipçigiyle çok sert bir darbe indirip onu yere devirdi.

Ardından bir kement çıkarıp döndürmeye başladı. Bir döndürdü, iki döndürdü ve üçüncü döndürüşünde attı. Kement uçup düzgünce robotun boynunun etrafına geçti.

Tam robotun devasa eli beni yakalamak için uzandığı sırada.

Ve böylece aşağı atladım. Yapmayı düşünebildiğim tek şey buydu. Büyük bronz el demin durduğum yerdeki tırabzanı parçalarken sallantılı yangın merdiveninin metal basamaklarına düştüm. Yumruğunu bana balyoz gibi indirdiğinde güçlükle yana yuvarlanıp kaçacak zamanım oldu. Yangın merdiveninin zaten darbe almış kısmı, çarpmanın etkisiyle zangırdadı ve tamamen çöktü.

Aşağıya baktım.

Violet’i değil ama Sebastian Yılanbalık’ı görebiliyordum. Alaybozan tüfeğini bir kayışla omzuna asmıştı ve ipi kullanarak Festergrimm’in başına doğru çıkıyordu. Ve yolu şimdiden yanılamıştı bile!

Sokağa doğru “Vil” diye haykırdım ama cevap gelmedi. Yangın merdiveni son ve korkutucu bir gıcırta çıkardı.

“Violet,” diye seslendim, “*dikkat et!*”

Sonra da o şartlar altında düşünebildiğim tek şeyi yaptım: Kurgeç'i şapkamın altına geri koydum ve çöken metal basamaklardan atlayıp...

...robotun kendisine tutundum!

Yangın merdiveni sonunda otelin duvarından ayrılıp aşağıdaki sokağa çökerken Festergrimm'in devasa zırh plakalarından birine çaresizce asıldım. Sebastian Yılanbalık düşen merdivenden kurtulmak için sallanırken bana aşağıdan "İyi deneme!" diye bağırdı.

Şimdi sokak seviyesinden çok yüksekte, robotun açık göğsünün hemen altında sallanıyordum. Etrafım Tuhaf Deniz Kasabası'nın evlerinin dumanlarla kaplı çatılarıyla ve kasaba halkının acı dolu çığlıklarıyla sarılıydı. Bir araya gelen balıkçılar robota tepeden tırnağa silahlı bir şekilde iki taraftan yaklaştılar. Eğer Tuhaf Deniz Kasabası'nda bu büyük bronz makineyi durdurabilecek birileri varsa, o da muhtemelen bu cesur insanlardı (Ama yine de bütün paramı robota yatırırdım).

Derken anahtarı gördüm. Yangın merdiveninin hâlâ duvara bağlı olan yüksekteki bir parçasının üzerindeydi. Ona ulaşmak için robotun tepesine tırmanmam gerektiğini düşünürken, sorunu benim için çözen bir şey oldu. Festergrimm bir ayağını büyük bir gıcırtyla kaldırdı, zemin kat penceresine geçirdi ve binaya tırmanmaya başladı.

Kurmalı dev, *Büyük Nautilus Otel'i'ne tırmanıyordu!* Ben de onun önüne ürkek bir deniz minaresi gibi yapışmıştım. Robot tırmanırken bir elimi hızla uzatıp kurmalı anahtarı kaptım. Yukarıda martı sürüsünü gördüm. Kruvasanlarını bitirmişlerdi ve kırıntıların peşinde robota doğru dalışa geçiyorlardı. Kuşlardan

kafası karışmış gibi görünen metal dev göz lambalarını bir o yana bir bu yana çevirdi, ama tırmanışını sürdürdü.

Peki *neden* tırmanıyordu?

Birdenbire anladım. Sebastian Yılanbalık robotun başına ulaşmıştı. İçinde jiroskopik düzenleyicinin bulunduğu küçük kapağı kurcaladığını ve içerideki ödülü kapmak için zorla açmaya çalıştığını tahmin ettim. Durumu basit mekanik anlayışıyla yorumlayan robot, tepesindeki istenmeyen yolcusuna ulaşmaya çalışmak için yukarı tırmanıyordu.

Bu arada diğer istenmeyen yolcunun (ben!) kolunu sağlam bir yere geçirmesi gerekiyordu ki serbest kalan elleriyle Kurgeç'i kurabilsin ve evine ulaşmasını sağlayabilsin. Robotun göğsündeki deniz kabuğu şeklindeki boşluk şimdi tam yukarımdaydı.

"Seni evine döndüreceğime söz vermiştim," dedim Kurgeç'e, "ve yapacağım da tam olarak bu."

Uzanıp robotun göğsündeki metal bir çubuğu tuttum. Saat devinin iç mekanizması, çılgınca bir hızda sarsılıp dönerken dışarıya metalik bir sıcak hava rüzgânı pompalıyordu. Tuttuğum çubuk dokunulamayacak kadar sıcaktı ama kolumu etrafına doladım. Festergrimm hâlâ tırmansa da şimdi ellerim serbestti.

"Bunun anlamı nedir?" Duymayı beklemediğim ama aslında duymayı beklemem gereken çatlak bir yaşlı insan sesi geldi.

Robot çatıya ulaşmıştı. Bronz ve hasırdan yapılmış tekerlekli sandalyesinde battaniyeye sarmalanmış Leydi Kraken, çatı katı balkonunda bize doğru ilerledi. Başında her zamanki ipek eşarbi,

kucağında da Türk lokumu kutusu vardı. Gözleri hiç görmediğim kadar açılmıştı.

Beni oraya asılı görünce “Herbert Limon?” dedi. “Umarım bu yaygaranın sebebi sen değilsindir.”

Nefes nefese bir hâlde “Tam olarak değil, Leydi hazretleri,” diye cevap vermeyi başardım. Kurgeç’i şapkamın altından tekrar çıkardım. “Sadece kontrolden çıkmış bir kayıp eşya buluculuğu meselesi. Bir saniyeye hallederim.”

Başka bir ses, “Bu Herbie’nin suçu değil,” dedi ve Violet’in koşarak balkona çıktığını gördüğümde hem şaşırdım hem de rahatladım. Otele girmiş ve Leydi Kraken’in özel odasına ulaşmak için içerideki merdivenlerden koşarak çıkmış olmalıydı.

“Violet!” Leydi Kraken’in gözleri zevkle parladı.

Vi “Bu onun suçu!” diye bağırdı ve robotun başını gösterdi. “Leydi Kraken, hepsi Sebastian Yılanbalık’ın suçu!”

Yılanbalık’ın elinde bir tomavida vardı ve onu sonunda küçük paneli zorlayıp açmak için kullandı. Yüzünde bir zafer ifadesi belirdi. Kendi başında olanları nasıl durduracağı konusunda kafası karışmış görünen robot, serbest kolunu hâlâ etrafında dönen martılara doğru savurdu.

“Bilmeliydim!” Leydi Kraken, Yılanbalık’a bakarken gözlerini öfkeli bir kaplumbağa gibi kıstı. “Bu kafası karışmış cihazı hemen otelimden uzaklaştır. Sonra da bavulunu topla, Sebastian Yılanbalık. Ve bir daha asla Tuhaf Deniz Kasabası’na gölge etme.”

Robotun omuzlarındaki Yılanbalık “Leydi Kraken,” dedi. “Açıklayabilirim...”

Ama sonra kötülüğünü gizlemek için söyleyebileceği hiçbir şey kalmadığının farkına vararak dudağını büktü.

“Of, lanet olsun!” diye patladı. “Neden çeneni kapamıyorsun, ihtiyar yarasa? Zaten artık ne sana ne de küflü balmumu heykellerine ihtiyacım var.”

Muhtemelen yüz yıldan uzun bir süredir kimsenin kendisine böyle konuşmadığı Leydi Kraken, cılız eklemlerinin üstündeki derileri buruşturarak yumruklarını sıktı.

“Herbert Limon!” diye bağırıp parmağını uzattı. “Şu çılgın yazarı durdur!”

“Şimdi hallediyorum, Leydi K!” diye cevap verdim ve kurma anahtarını Kurgeç’in kabuğuna soktum. “Bir adet durdurulmuş çılgın yazar hemen geliyor.”

Yılanbalık “Hayır, bunu yapamayacaksın!” diye bağırdı ve alaybozanını bana doğrultmak için dışarıya doğru eğildi.

“Hay cıvık yosunlar adına!” diye haykırdım ve kendimi robotun zırh kaplamasına yapıştırdım.

Eğer böyle yamyassı kalırsam silahın beni vuramayacağından emindim. Ama bu şekilde sıkışıp kalmışken hiçbir şey yapamazdım.

Yılanbalık yukarıdan nişan alabilmek için daha da sarkıp “Eğer kıpırdarsan, çocuk,” diye bağırdı, “otelin duvarlarını çok güzel bir patlamış Limon rengine boyayacağım.”

Violet, Yılanbalık’a “Sana izin vermeyeceğim!” diye çılgık attı.

Yılanbalık sonunda beni vurabileceği bir aç yakaayıp nişan almak için gözlerini kısarken “Öyle mi?” dedi, “Bunu hangi orduyla yapacaksın?”

“Bir ordum yok...” diye yanıt verdi Violet.

“Aynen öyle!” Yılanbalık tetiği sıkmaya başladı.

“Ama hava kuvvetlerim var!”

Ve bunu demesiyle birlikte Leydi Kraken’in kucağındaki Türk lokumu kutusunu alıp Sebastian Yılanbalık’a doğru bir frizbi gibi fırlattı.

Kutu, adamın başına çarptı.

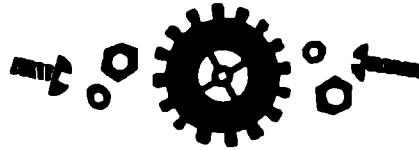
Kapağı bir pudra şekeri patlamasıyla açıldı ve her bir tarafına Türk lokumları yağdı. Kimisi saçına yapışırken kimisi kıyafetine takıldı.

“Tam isabet!” diye bağırdı Leydi Kraken. “Hem de tam kellesinden vurdun.”

Yılanbalık öfkeyle bağırdı, tükürdü ve gözlerini sildi.

“Bu da ne...” diye çığlık atıp üzerindeki şekerleme parçalarını toplamaya başladı. “Seni küçük...”

Ama bütün diyebildiği bu oldu. Çünkü tam o sırada Torbaayak ve kurt gibi aç Tuhaf Deniz Martıları filosu saldırı için dalışa geçti.

“FESTERGRIMM'E ÖLÜM!”

SEBASTIAN YILANBALIK kanat çırpmaları ve ciyaklamalar içinde kaldı. Alaybozanını onları kovalamak için boş yere salladı. Ta ki çaresizlikle ilk ayırt ettiği martıya doğrultup tetiği çekene dek.

Bir ışık parlaması eşliğinde ve bir top patlamış gibi *BOOM!* sesi çıktı. Püsküren ateş ve akkor halindeki çivilerle martının ayağındaki mavi naylon torba parçası bile yok oldu.

“Torbaayak!” Violet ile aynı anda çığlık attık.

Ama o anda, Tuhaf Deniz Kasabası'nın en önde gelen patates kızartması ve şekerleme hırsızının paramparça olduğunu gördüğümde, kuş beyinli zavallı belanın bunu hak etmediğini düşünmeden edemedim. Ama sonra duman dağıldı ve boşlukta dönen bir martı gördük. Kan revan içindeydi ve tüylerinin uçları

yanmıştı ama tek parçaydı! İmkansız ve mucizevi şekilde tek parça! Hem de alaybozandan çıkan metal parçalarının etrafımızdaki çatılara yağmur gibi yağdığını duymamıza rağmen. Ama zaten Tuhaf Deniz Martılarının olayı budur: Boncuk gözlerini bir kere yiyeceğinize kilitlemişlerse onları hiçbir şey durduramaz.

Yanık kanatlarını çırpıp Torbaayak, müthiş bir öfke çığlığı atarak Yılanbalık'ın kafasına tırnaklarıyla ve gagasıyla daldı.

Yılanbalık'ın yüzünü korumak için ellerini kaldırmaktan başka yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ama bunu yaptığında robotun başına tutunamadığından kaydı ve düştü.

Çok aşağıdaki sokağın parke taşlarına düşerken “AAAAAH!” diye bağırdı. Martılar da peşinden gitti.

Böylece anahtarı elime aldım ve Kurgeç'i tam üç tur kurdum.

Tık-tık-tık-TIK, Tık-tık-tık-TIK, Tık-tık-tık-TIK.

Yılanbalık ve martılar gibi dikkatini dağıtan şeyler ortadan kalkınca Festergrimm tekrar hareket etti ve başını çevirip parçalayacak yeni bir şey aradı. Göz lambaları balkondaki Violet ve Leydi K'yı buldu ve onları kan kırmızısı ışığa boğdu. Bronz ellerinden birini onları ezmek için korkunç bir gıcırtyla uzatmaya başladı.

Leydi K'nın tekerlekli sandalyesine yapışan Vi, “Herbie!” diye haykırdı.

Ve ben, Büyük Nautilus Otel'i'nin Kayıp Eşya Sorumlusu Herbert Limon, işte tam o sırada robotun göğsünde kalbinin olması gereken boşluğa uzanıp Kurgeç'i bir hamlede yuvasına sokuverdim.

Bronz çubuklar onu karşılamak için bir ŞLAAAK sesiyle dışarıya doğru uzandı ve Kugeç'in kendi pirinç uzuvları da onları kavramak için açıldı. Kabuğunun içinden üç canlı müzik notası duyuldu...

Pan' Do' Ra'

...ve Festergrimm anında sarsılarak gıcırdayıp durdu. Ezmek üzere olan koca yumruğu, balkonun ve orada birbirine sokulan yaşlı kadınla kızın tam üstünde donakaldı.

Metal devin iç mekanizmasından gelen kurmalı düzenek kükremesi neredeyse bir fısıltı düzeyine indi ve göz lambalarının ışığı söndü.

Çok aşağıdaki kasaba halkının uzaktan gelen bağırışları ve dalgalanan sahile vurmasıyla vurgulanan ürkütücü bir sessizlik anı oldu. Ah, ayrıca bir de robotun derinliklerinde bir yerden gelen düzenli bir tıkırtı.

Tık

Tık

Tık ...

Ve sonra ...

TAK!

Bir kurmalı düzenek vızıldamasıyla iç mekanizma tekrar canlandı ancak şimdi öncekine göre daha ölçülü ve gürültüsüzdü. Robotun gözleri kararlı ve sıcak sarı renkli yeni bir ışıkla parladı. Ve ağzındaki çanlardan zafer dolu çınlama yükseldi: "PAN' DO' RA'!"

Sonra da sanki hiçbirimiz orada değilmışiz ve dünyadaki başka hiçbir şey önemli değilmış gibi, uzun zamandır kayıp kızın ismini cınlatarak çatıdan aşağıya inmeye başladı.

“Bekle beni!” diye bağırdı Violet. Balkon korkuluğunun üzerinden atladı ve robotun dev omuzlarına kondu.

Leydi Kraken, Violet’in gitmesini seyrederken cılız ellerini neşeyle cırparak “Ah!” diye haykırdı. “Ah, ne kadar... ne kadar isterdim...”

Ama ne istediğini duyamadık. Robot otelin yanından hızla inmeye başladı, kolları ve bacakları sanki... Kurmalıymış gibi hareket ediyordu. Bronz zırh kaplamalarına tırmanıp Violet’e katıldım ve robotun başının öbür yanına oturdum.

Camdan el sallayan Albay ile Bayan Yampiri’nin “Bravo, Herbie!” diyen sesi geldi. “Bravo!”

Bir başka pencerenin kırık dökük enkazından dışarı bakan Bay Yumuşakça tükürükler saçarak “Limon!” dedi, bıyıkları tuğla tozu içindeydi. “Bekle ve başına gelecekleri gör...”

Ama onları çoktan geçmiştik ve robot bir tangırtı sesiyle tekrar parke taşlı sokağa inmişti. Etrafa, evlerin dumanlar tüten harabelerine baktım. Bir anlığına, bu karmaşanın içinde, bir tuğla yığınının üzerinde oturan Sebastian Yılanbalık’ı gördüm.

Kementinin ipini ayak bileğinden çıkanyordu. Ama daha iyi görmek için bakmaya çalıştığımda, gölgelerin arasında kaybolmuştu bile.

Sokağa ulaşan robot, keşkin bir 90 derecelik dönüş yaptı ve yüzünü Dieppe Basamakları’na çevirdi.

Kasaba halkı tarafından desteklenen ve ağır silahlarla donanmış bir grup balıkçı bekliyordu. Tehditten haberdar değilmiş gibi görünen Festergrimm, yeni bir araya gelmiş bu ufak orduya doğru gıcırtılı bir adım attı. Ve sonra bir adım daha.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum Violet’e.

“Bilmiyorum,” diye yanıt verdi, “ama robot kalbine tekrar kavuştuğundan beri biliyormuş gibi duruyor. Kurgeç’in içindeki altın saç teli ona ilk baştaki amacını geri verdi: kayıp Pandora’yı bulmak.”

Metal adam, dediğimizi onaylar bir tonda “PAN’ DO’ RA’!” diye çınladı.

Parmağımı kalabalığa doğru uzatarak “Ama,” dedim, “bu insanlar onu durdurursa nasıl bulabilir ki?”

Violet, bekleyen adamlara “Sorun yok!” diye seslendi. “Artık saldırmıyor. Savaş sona erdi!”

Ve bu doğrudu. Festergrimm şimdi binalardan dikkatle kaçınarak kesin hareketlerle yürüyordu. Ama hem bunun fark edilmemiş olması ihtimaline karşın, hem de Vi’ye destek olmak için kayıp eşya sorumlusu şapkamı çıkardım ve herkesin görmesi için sallayabildiğim kadar yüksekte salladım.

“Bu Herbie!” diye bir bağırıtı geldi aşağıdan.

“Evet,” diye bağırdı yakındaki bir balıkçı, “ve arkadaşı Violet!”

“Kaçırılmışlar!” diye çığlık attı başka bir ses.

“Canavar tarafından kaçırılmışlar!”

“Hayır!” Violet ellerini telaşla salladı. “Hayır, anlamıyorsunuz...”

Sivri uçlu metal bir kazıkla silahlanmış özellikle iri yarı bir balıkçı “Ölüm!” diye haykırdı. “Festergrimm’e ölüm!”

Bütün balıkçılar ve savaşçılar “Ölüm!” diye haykırdı ve kancalarıyla zıpkınlarını sallayarak Dieppe basamaklarından akın akın geldiler. Taşlar ve tuğlalar robottan sekmeye başladı. Ve Tuhaf Deniz Kasabası’nın balıkçıları tekrar binalara çıkıp balıkçı ağları germeye başladılar.

Biz daha da sıkı tutunurken “Durun!” diye çığlık attı Violet. “Düşündüğünüz gibi değil!”

Bütün bunların arasında, robot gümbürdeyen adımlarıyla aşağıdaki insanları dağıtarak yoluna devam etti.

Elinde büyük metal kazık olan iri yarı balıkçı “Geri çekilin!” diye bağırdı. Kazığın ucu eğilmişti.

Bir başkası, “Dinamit getirin!” diye seslendi.

“Ne?” diye çığlık attım. “Hayır, dinamit filan getirmeyin!”

Ancak bazı balıkçılar orada sakladıkları tehlikeli şeyleri almak için ağ kulübelerine koşarken, Tuhaf Deniz Kasabası’nın savunucuları da kasabanın içlerinde yeniden toplandı.

“Nereye gidiyoruz?” dedi Vi, Festergrimm doksan derecelik bir keskin dönüş daha yapıp yüzünü Fargazi Dönemeci’ne ve balmumu heykel galerisine doğru çıkan taş basamaklara çevirdi.

“Galiba...” dedim, robot galiba yapması için tasarlandığı şeyi yapacak.”

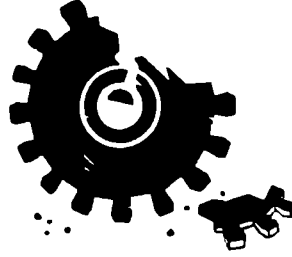
“Şeyi kastetmiyorsun herhalde...”

“Onu kastediyorum,” dedim. “Bence Pandora’yı arayışına devam edecek.”

“Ama, Herbie...” Violet’s gözleri kocaman açılmıştı. “Bu, onun doğruca...”

“Cehenyol.” Başımı salladım. “Ve eğer onun üzerinden inmezsek biz de oraya gidiyoruz!”

YERDEKİ DELİK

ROBOT BAŞAMAKLARI ÇIKTI ve binaların arasındaki dar aralıktan geçerken herhangi bir hasara neden olmamak için göğsünü yan çevirdi. Yukarı katların pencerelerinden birkaç kişi ona bağırdı. Bir pencereden de bir tencere atıldı ve robotun başından sekip bir tangırtıyla sokağa düştü.

“Ondan nefret ediyorlar,” dedi Violet ümitsizce. “Zavallı robot!”

Devin omuzlarında sokakta ilerlerken “O, onlar için sadece efsanelerdeki Festergrimm,” diye yanıt verdim. “Bu da onun kasabaya saldırmasını bekledikleri anlamına geliyor. Saldırdı da, değil mi? Nereden bilsinler?”

Robot bir kez daha Fargazi Dönemeci’ne çıktı. Aşağıdaki balmumu heykel galerisine ve yanındaki büyük kratere baktım.

Robot, teleskopik bacaklarıyla laboratuvar enkazının tam üzerine geldi ve doğruca yoldaki dikkat çekmeyen bir rögar kapağına yaklaştı. Onun önünde durup uzuvlarını gıcırtilar ve takırtılar eşliğinde tekrar normal boylarına döndürdü. Çok geçmeden, normal bir insan boyunun sadece iki katına inmişti. Göz ışıklarını rögar kapağına doğru tuttu.

Vi atlamaya hazırlanarak “Gitme zamanı,” dedi.

Festergrimm’in başının kulak kulbuna asılır haldeyken “Bir dakika...” diye yanıt verdim. Violet tabii ki haklıydı ama zihnim birdenbire... başka bir şeyle dolmuştu: Robotun üstünden hiç inmemek ve sonsuza dek bu kayıp bulma makinesiyle dolaşmak gibi çılgınca bir fikir.

Uzun bir zamandan sonra Pandora’yı bulmasına yardım etmek.

“Herbie?” Violet beni sarstı.

“Düşünüyorum da...” demeye başladım. “Ben... düşünüyorum da...”

Ama düşündüğümü söylemeye fırsatım olmadı. Robot hiçbir uyarıda bulunmadan aşağı uzandı, rögar kapağını koca yumruğunun tek bir kavrayışıyla tuttu yerden sökerken yolun büyük bir bölümünü de beraberinde kaldırdı. Ardından, alt kolunun keskin bir hareketiyle robot onu bir kenara fırlattı ve kapak meydan boyunca kıvılcımlar saçarak kaydı.

Violet artık kocaman bir boşluğa dönüşmüş deliğe bakarken “İnmeliyiz!” dedi. Robot zaten bronz ayaklarından birini karanlığa doğru uzatıp deliğe girmeye başlamıştı. “Şimdi!”

Kulak kulbuna iki elimle birden asılarak “İnemem,” dedim.

“Gitmem gerektiğini düşünüyorum, Vi. Robotla birlikte. Pandora o kadar uzun zamandır kayıp ki...”

“Ne?” Violet dehşete kapılmıştı. Sözlerimin ağırlığı, Violet’in gözlerinden okunuyordu: Tuhaf Deniz Kasabası’nın altındaki ölümcül labirentin karanlık bilinmeyenlerine, hiç kimsenin gidip de geri dönmediği gizli bir gölge dünyasının derinliklerine yapılacak bir yolculuk.

Ve tanıdığınız en cesur insan bile bu kadar paniğe kapılmışsa...

“H-Herbie,” diye kekeledi Violet, “Belki de YOO deme Kasım’ı bazen o kadar da kötü bir fikir değildir.”

Festergrimm şimdiden dönüp ikinci bacağını da deliğe sokmuştu. Bir dizi tıkırtı ile geri kalanını da indirmeye başladı.

Tek başına gitme fikri ödümü koparsa da korku içinde “Gel-mek zorunda değilsin,” dedim. “Bunun çılgınlık olduğunu biliyorum, Vi.”

Violet, kendi tarafındaki kulak kulbuna da iki eliyle birden tutunup “Bunu tek başına yapmana izin veremem, Herbie,” dedi ve gözlerini sımsıkı kapattı. “Bunu asla yapamam.”

Robot, sokak seviyesinin üzerinde sadece başı, omuzları ve göğsü (ve tabii içinde vızıldayan kurmalı düzenek) kalacak şekilde kendini daha da alçalttı. Cehenyol’un sonsuz karanlığına inmemize çok kısa bir süre kalmıştı.

Ama sonra bir ses duyduk.

“İşte orada!” diye bir çığlık geldi. “Evlerinizi yıkan metal canavar kaçmaya çalışıyor!”

Bir elinde alaybozan tüfeğini, diğerinde de tanıdık üç dişli mızrağını sıkı sıkı tutan Sebastian Yılanbalık, meydandan bize doğru uzun adımlarla geliyordu. Arkasından da yara bere içindeki balıkçılar, ellerindeki demirleri ve sopaları sallayarak kasabalarını ölümüne savunmaya kararlı bir hâlde yürüyordu. Balıkçılardan biri, yanına kurukafa ve çapraz kemikler çizilmiş bir varili yuvarlıyordu. Bu herhalde dinamittir, diye tahmin ettim.

Çevremizi sardıklarında içlerinden biri “Festergrimm’e ölüm!” diye bağırdı.

Bir diğeri baltasıyla bizi işaret ederek “Ama önce şu ikisini kurtaralım!” diye haykırdı ve ekledi, “Yani iyi olur herhalde.”

Bir başkası “Hayhay,” diye çığlık attı ve varilden bir dinamit lokumu çıkardı “ama o halde bir şeyleri patlatmamız lazım!”

Balıkçılar ordusu ona katılarak kükredi.

Sebastian Yılanbalık diğerlerinin önüne çıktı ve sessiz olmaları için üç dişli mızrağını kaldırdı. İnişi sırasında göz lambalarıyla herkesi altın sarısı ışıkla aydınlatan robot bile durdu.

Sebastian Yılanbalık dramatik bir sesle “Sakin korkmayın, sevgili Herbie ve Violet,” diye bağırdı, “Sizi kurtaracağım!”

Ve bunu demesiyle birlikte ileriye doğru atılıp alaybozan tüfeğinin namlusunu robotun göğüs boşluğunun tam ortasına dayadı.

“Hayır!” diye çığlık attım, ama artık çok geçti.

Yılanbalık bize pis pis sırtıp tetiği çekti.

Patlama, Festergrimm’in bronz göğsünde bir çan gibi cınladı. Zırh kaplamalarının arasından alevler çıkan robot sarsıldı, sonra

bizi deliğin üzerinde tutan tek şey olan dev kolları gücünü kaybetmeye başlayınca aşağıya doğru sarmaya başladı.

Violet ile ben istemsizce daha da sıkı tutunduk ve Yılanbalık'ın robotun önüne atlamasını dehşet içinde seyretmekten başka bir şey yapamadık. Robotun başındaki zaten hasar almış paneli üç dişli mızrağının orta dişiyle vurarak açtı ve içinde bulduğu şeyi kapıp çıkardı.

“Hah!” diye haykırdı. “Nihayet!”

Orada, havaya kaldırdığı elinde tekerlekleri umutsuzca dönüp duran küçük bir gümüş fare vardı. Bu, Bay Ludo'nun Peter Parma'nın kitabındaki efsanesinde geçen ve her türlü labirenti çözebilen kurmalı fareciğiydi. Yılanbalık farenin kafasını çekip açtı ve içindeki elmas şekilli kristali ortaya çıkardı. Aynı Kurgeç'in içindeki altın telli kristale benziyordu. Ama bu kristal, dönen çok küçük pirinç parçaların pırlıltısıyla doluydu.

“Jiroskopik düzenleyici!” diye haykırdım.

Yılanbalık sadece bizim duyabileceğimiz bir fısıltıyla “Ve Cehenyol'un şimdiye dek yapılmış tek haritası,” diye karşılık verdi. “Yolunuzu onsuz bulmakta iyi şanslar!”

“Hayır!” Violet çığlık atıp fareyi yakalamak için uzandı.

Yılanbalık “Evet!” diye haykırdı, tekrar yere atladı ve robotun zaten hasar görmüş mekanizmasına alaybozanın diğer namlusunu ateşledi. Robot, çaresizce güvenli bir yere atlamaya çalıştığı sırada tekrar sarsıldı ve sonunda gücünü tamamen kaybetti. Düşerken kolları yukarıya çevrildi ve deliğin içinde kayboldu. Violet hâlâ kulak kulbuna asılı durumdaydı

Ya ben? Eh, serbest düşüşteydim, değil mi?

Ama delikten aşağıya doğru.

Boşluktan, Tuhaf Deniz Kasabası'nın altındaki her şeyi yutan
karanlığa doğru yuvarlanıyordum.

KAYIP

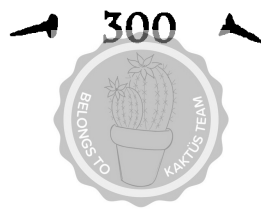
ZAMAN UZUYORMUŞ GİBİYDİ.

Bu hiç başınıza geldi mi? Hiç zaman esneyip uzuyormuş gibi hissettiğiniz oldu mu?

Bazen başım yukarıya geliyordu ve tepemde bir ateş parçasıyla ay ışığını görüyordum. Biz düştükçe hızla küçülüyordu. Bazen de ters dönüyordum ama Violet'in altımda dev bir yeşil taş gibi düşen robotun kafasına yapıştığını görebiliyordum.

Çoğu zaman ikisinin arasında oluyordum ve hiçbir şey göremiyordum.

Ama sonra bir anda, tam zamanın artık uzaya uzaya kopma noktasına geleceğini düşündüğüm bir anda metalin kayaya çarpmasının muazzam gürültüsü duyuldu.

Robotun düşmesi sona erdi, ben onun omzuna çarpıp sektim ve tekrar düşmeye başladım...

Violet “Seni tuttum!” diye haykırdı. Şimşek gibi refleksleriyle beni gömleğimin kolundan yakalamıştı.

Sertçe sallanıp robotun sırtına çarptığımda “Uuuf!” diye yanıt verdim, darbenin şiddetiyle nefessiz kalmıştım.

Çaresizce debelenerek tekrar robotun omzuna çıktım. Metal devin titreşen ve sönmekte olan göz ışıklarında Violet’i gördüm ve şok içinde birbirimize baktık.

“Nnnnh...” demeye çalıştım. “Nnn... ne oldu?”

“Eh, ölmedik,” dedi Vi soluk soluğa. “Yoksa öldük mü?”

Robotun yukarıya kaldırılmış ve tamamen uzatılmış durum-daki kollarına baktım ve Festergrimm’in ellerinin üstümüzdeki bir kaya çıkıntısını yakaladığını gördüm. Sadece altı bronz parmağıyla iki bronz başparmağının uçlarıyla tutunuyordu.

“Bu, Pandora’nın üzerine düştüğü çıkıntı olmalı,” dedim. “Tabii efsanede.”

Bunun ötesindeyse, düştüğümüz delikten görünen ışık ve yaşam işaretleri korkunç derecede uzakta kalmıştı. Ve altımızda da kurmalı mekanizmayla tuhaf yeraltı rüzgârlarının seslerinin yankılanmasına bakılırsa, hiçbir şey yoktu.

“Sence ne kadar derine iniyordur?” diye sordu Violet.

“Bunu düşünmemeye çalışıyorum!” diye cikledim.

Robot, bir dizi yüksek takırtı ve tıkırtı sesi eşliğinde dişlilerini harekete geçirip kollarını tekrar kısaltarak bizi kaya çıkıntısının üzerine kaldırmaya başladı. Ama Festergrimm’in göğsünün için-

den çok güçlü bir *PAT!* sesi geldi ve eylem başarısızlığa uğradı. Bir eli tüyler ürpertici bir sallantıyla kayıp etrafımıza bir yığın parçalanmış kaya ve taş yağmuru yağdırdı ve bunlar düşerken bronz makinenin gövdesine metalik seslerle çarptı. Şimdi robot tek eliyle asılırken diğer kolu sarkıyordu ve çaresizce kafasına yapışmış durumdaydık.

“Çabuk, Herbie!” diye çığlık attı Violet. “Tırman!”

Ayağımızı metal plakaların arasındaki boşluklara koyarak robotun hâlâ sağlam durumdaki kolundan yukarıya tırmandık ve kendimizi kaya çıkıntısına attık.

“Haydi!” diye haykırıp telaşla kenardan sarktım ve Festergrimm’e uzandım. “Yapabilirsin. Lütfen pes etme!”

Robot bana baktı. Gözlerinin altın sarısı ışığı giderek zayıflıyordu.

Sağlam kolunu sürtünen dişli sesleriyle tekrar iç içe geçirmeye başladı ve inanılmaz bir şekilde dirseğini kayanın üzerine çıkarmayı başardı. Eğer öbür kolu da çalışabilseydi kendini kurtarabilirdi! Ama sonra göğsündeki mekanizmadan bir ÇAT! sesi geldi ve bir parçası daha pes etti. Kaplamasındaki açıklıktan aşağıdaki karanlığa doğru çarklar ve kırık parçalar döküldü.

Yüzü şimdi tam aşağıımızda olan metal adama “Çok üzgünüm,” dedim. Gözlerim yine o yakıcı sularla dolmuştu. “Sana yardım edemiyorum!”

Kaçınılmaz son geliyordu. Yılanbalık’ın alaybozan tüfeğiyle verdiği hasar çok ağırdı. Devin başının tepesinde, Yılanbalık’ın düzenleyicinin içinde olduğu küçük kurmalı fareyi çekip aldığı

kapak hâlâ açıktı. Ve sonra, ölmekte olan göz ışıklarının parıltısında, daha önce farenin olduğu yerin iyice altında bir şey gözüme çarptı.

Violet hayretle “Herbie!” dedi. O da görmüştü.

Dehşet içinde fısıldayarak “Yani,” dedim, “doğruymuş.”

Festergrimm’in robotunun başının içinde, içerideki manivelalara ve çarklara kaynamış ve bağlanmış hâlde duran kemik parçaları vardı. İnsan kemiği parçaları.

Aynı efsanede anlatıldığı gibi.

Lord Kraken, robotu tekrar yaptırırken gerçekten onun esas yaratıcısının parçalarını da kullanmıştı.

Robotun yüzündeki altın sarısı gözlere tekrar bakarken, birdenbire ampullerin tellerinden daha fazlasını gördüğümüzü hissettik. Orada başka bir şey daha vardı. Tanıdık ve insani bir şey.

“Bay Ludo?” diye fısıldadı Violet.

Violet’in gözünden bir yaş damlayıp robotun göz lambalarından birinin kenarından aktı. Aşağıya uzandı ve elini robotun başının üstüne koydu. Ben de aynısını yaptım.

Ağzındaki çanlardan biri yumuşak ve donuk bir çınlamayla *Pang* dedi..

Bir diğeri de *Dong* sesi çıkardı. Çanlar çatlamıştı. *Rang*.

Bronz yüze kendi gözyaşlarımdan da bir iki damla akıtarak “Pandora,” dedim ve başımı salladım. “Evet. Evet, Pandora. Söz veriyorum...”

“Herbie?” dedi Violet bana şaşkın şaşkın bakarak. “Herbie, ne...”

Robotun gözlerinde görebildiğim Bay Ludo’ya tekrar “Söz veriyorum ki”, dedim, “Büyük Nautilus Oteli’nin Kayıp Eşya Sorumlusu ben, Herbert Limon, Pandora’yı bulup evine sağ salim teslim edeceğim.”

Göz lambaları, dediğimi anladığını gösterircesine tekrar kısaca parladı.

Sonra, robotu harekete geçiren güçlü yay bu mağaramsı yerde korkunç bir şekilde yankılanan ani bir çatırtıyla yuvasından çıktı ve gövdesinin bronz plakalarını patlatarak dışarı fırladı. Kurmalı düzenek parçaları şangırtılarla boşluğa saçıldı. Robotun ikinci kolu güç kaybettiğinde, çıkıntıya tutunan eli de boşaldı. Metal dev karanlığın içinde yuvarlanarak düşerken, göz lambaları nihayet söndü.

Uzun, çok uzun bir sessizliğin ardından, baş döndürecek kadar aşağıda kalan bir yerden mekanik yok oluşun yankılanan patlaması geldi. Festergrimm, çukurun görünmez dibine çarpmış ve binlerce parçaya ayrılmıştı.

“Herbie...” Violet kaya çıkıntısında tekrar oturdu. Geriye kalan zifiri karanlıkta bile bana dehşet içinde baktığını anlayabiliyordum. “Herbie, ne yaptın sen? Böyle bir şeyin sözünü nasıl verebilirsin?”

Violet’in ne düşündüğünü biliyordum. Aradan asırlar geçmiş ve küçük kızıdan geriye artık toz ve kemikten başka bir şey kalmamışken kayıp eşya bulma yöntemlerimle bu problemin

üstesinden gelmemin ne kadar imkânsız göründüğünü biliyordum. Ama yine de...

“Öyle dedim,” diye sessizce cevap verdim, “çünkü buna inanıyorum.”

Çünkü onca yıl önce Cehen yol’da kaybolan küçük Pandora’nın kaderinin, Tuhaf Deniz Kasabası’nda sahile vurmuş halde bulunan benim kaderime bağlı olduğunu bir şekilde bildiğimi söylüyordum kendime. Nedenini bulmak yepyeni bir maceraya atılmayı ve dünyadaki tüm şansla cesareti gerektirse bile.

Ama bütün bunları Violet’e nasıl açıklayacağımı henüz bilmiyordum.

Vi, uzun bir sessizliğin ardından “Şimdi ne yapacağız?” dedi.

Hâlâ karanlıkta, kaya çıkıntısının üzerinde oturuyorduk. Eğer gözlerimizin yukarıdan, sokaktaki delikten gelen ufacık ışığa alışacağını umduysak bile şimdi hayal kırıklığına uğramıştık. Hiçbir şey göremiyorduk.

“Şimdi kayıp fenerler sepetim için neler vermezdim,” dedim. “Tek bildiğim şuradan hafif bir rüzgâr estiği.”

“Nereden?” diye sordu Violet. “Nereyi gösterdiğini bile göremiyorum!”

“Efsanede,” diye yanıt verdim, “Pandora bir geçidi hissedebildiğini söylemişti ve orayı keşfetmeye gitmişti. O geçidin, bu rüzgârın geldiği yer olduğunu düşünüyorum. Ve bunu söyle-

mekten her ne kadar nefret etsem de bunu denemekten başka bir seçeneğimiz olmadığını da düşünüyorum.”

“Pandora Festergrimm’i bir daha kimse canlı görmemiş olsa bile mi?” dedi Vi.

Omuz silktim ama Violet onu da göremedi.

Ben de ayağa kalktım. Sonra da orada olmasını umduğum kaya duvarı ellerimle yoklaya yoklaya bilinmeyene doğru ilerlemeye başladım.

“Herbie, bu delilik,” diye fısıldadı Violet arkamdan. Sesinde daha önce hiç duymadığım bir ümitsizlik tınısı vardı. “Herbie, geri gel!”

Ama o kadar korku içindeydim ki konuşamıyordum.

Derken birdenbire bir gürültü geldi. İçimi tekrar ümitle dolduran bir gürültü.

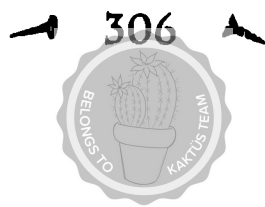
“Bunu...” demeyi başardım, “bunu sen de duyabiliyor musun?”

“Evet!” diye haykırdı Violet. “Şeye benziyor...”

“Mırlama sesi!” dedik birlikte.

Görünmez mağaranın dört bir yanından yankılanan bir mırılamanın kararlı ritmi geliyordu. Yukarıya baktık ve çok uzakta, sokaktaki delikten gelen ışıktaki silüet oluşturacak şekilde aşağıya bakan kitapçı dükkânı kedisi Erwin’in eşsiz şeklini gördük. Sakin bir şekilde “Miyav?” dedi.

“Evet!” diye yukarıya seslendi Violet. “Evet, iyiyiz! Buradayız!”

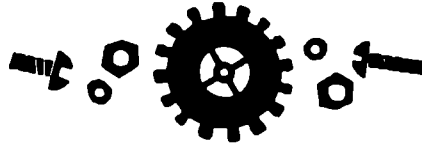
“Bi-yav!”

Ardından bir şekil, sonra bir başkası ve bir başkası daha belirdi.

“Violet!” diye haykırdı Jenny Hanniver. “Herbie! Ah, şükürler olsun!”

Fosil Hanım, dalgalı sesiyle “Aman tanrım!” dedi.

“Dayanın,” diye gürledi Doktor Deryadeniz. Sonra da yüzey-dekilere seslenirken daha az yankılanarak gelen sesini duyduk. “Halat getirin! Halat getirmeleri için balıkçılara haber verin! Hâlâ hayattalar!”

TUHAF DENİZ KAŞABAŞI'NIN KRALI

HİÇ BOŞLUKTAASILI DURAN ve her adımınızla sallanan bir ip merdivene tırmandınız mı? Eh, eğer tırmandıysanız ve tiz bir çığlık atmadıysanız benden daha cesursunuz! Ama yüzeye ve Tuhaf Deniz Kasabası'nın harap olmuş sokaklarına geri dönmemi sağlayacak her türlü yol için minnettarlık duyuyordum.

Deliğe eğilen ve elimi yakalayan Doktor Deryadeniz, “Neredeyse geldin, Herbie,” diye seslendi. “Panik yapma.”

Sonra doktor hemen arkamdan gelen Violet’e uzanırken kaldırım taşlarının üzerinde titredim.

Fosil hanım ellerini birbirine kavuşturarak “Ah, harika!” diye ağladı.

Jenny Violet'i yakalayıp kocaman sarıldı. Bana sarılan olmadı ama doktor sırtımı sıvazladı. Bu da neredeyse sarılma kadar iyiydi. Ancak...

Doktor Deryadeniz "Ah!" dedi ve kaşlarını çatarak elini çekti. "Bu da ne böyle?"

Ardından bana dönüp "Herbie, o şey orada ne arıyor?" dedi.

Ve sırtımdaki bir şeyi aldı. Aldığı şey, ceketimi bırakmakta isteksizdi. Doktor, onu inci gibi parlaklığının görüneceği şekilde havaya kaldırdı ve sokak lambasının ışığına tuttu.

"Kurgeç!" dedim şaşkınlıkla ve deniz kabuğunu mutlulukla elime aldım. "Seni kaybettiğimi sanmıştım!"

Kendini robottan ayırmış, düşüşten sağ salım kurtulmuş ve sonra da bana ulaşmak için yukarıya tırmanmış olmalıydı! Kurmalı keşiş yengeci, beni selamlamak için kabuğunun içinden bir pirinç kolunu uzatıp kesici kısılcacını şaklattı. Ardından kolunu geri çekti, sessizliğe gömüldü ve elimde hareketsizce yattı.

Onu artık gerçekten ait olduğunu kesin olarak bildiğim kayıp eşya sorumlusu şapkamın altına koydum. Ancak bunu yaptığım da doktorun bana öfkeli kaşlarının altından baktığını gördüm.

"Sana o cihazın inanılmaz derecede nadir ve değerli olduğunu söylediğimi sanıyordum," dedi. "Sana onu çok iyi saklamayı söylediğimi sanıyordum!"

"Ben... şey..." Duruma uygun bir sırtış aradım. "Açıklayabilirim..." Ama Doktor Deryadeniz iç çekti ve ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı.

“Kayıp eşya sorumlusu sensin, Herbie,” dedi. Ancak kaşlarıyla onaylamadığını gösteren bir pozisyonda kalmaya devam etti... “Sana bu konularda güveneceğimi söylemiştim ve güveneceğim de.”

“Peki ya Sebastian Yılanbalık?” dedi Violet. “Herhalde ona artık hiçbir konuda güvenemeyeceğimizi görebilmişsinizdir. Hem de asla!”

“Ah, o şu anda günün kahramanı,” dedi Jenny yüzünü ekşiterek. “Bizim ne düşündüğümüzün herhangi bir öneminin olduğunu sanmıyorum.”

Kısa bir süre sonra, Doktor Deryadeniz’in çalışma odasına gelmiştik. Doktor, olan onca şeyden sonra bizi muayene etmekte ısrar etmişti. Tepeden tırnağa her yerim ağrıyordu. Violet’in de yanağı tekrar kanamaya başlamıştı. Ama üzerimize titrenmesine dayanacak sabır ne Vi’de ne de bende kalmıştı.

“Nasıl bir kahraman olabilir?” diye öfkeyle sordu Violet. “*Yılanbalık?*”

“Eh, sonuçta balıkçıların düşündüğü bu,” diye açıkladı Jenny. “Festergrimm’i tek başına yendi ve kasabayı kurtardı, en azından öyle diyorlar. Görünüşe göre insanlar buna şahit olmuş.”

“Ben ne gördüğümü bilmiyorum,” dedi Fosil Hanım. “Çok fazla duman ve tuğla tozu vardı!”

“Ama hepsi onun yüzünden oldu!” Violet öfkeden köpürmüştü. “Hepsi onun suçu!”

“Eminim,” dedi doktor, “ama insanların evlerine zarar veren kontrolden çıkmış bir makineyi nasıl durdurduğunun hikâyesi bir gelgit dalgası gibi şimdiden bütün kasabaya yayıldı. O şey artık her neyse kendim net bir şekilde göremedim ama insanlar metal bir canavar olduğunu söylüyor.”

Eğer Yılanbalık Tuhaf Deniz Kasabası’na dönmeseydi herhangi bir canavar olmazdı,” dedi Violet.

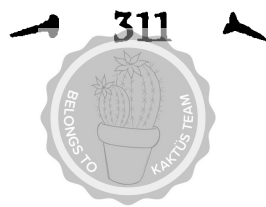
“Gerçek ne olursa olsun,” diye yanıt verdi Jenny Hanniver, “balıkçılar onu evine kafa omuzlarında taşıdı ve o da evine uzun zamandır kayıp olan bir kral, şatosuna dönüyormuş gibi girdi. Ona çok büyük mutluluk veren parlak gümüş bir şey tuttuğundan bahsediyorlar ama bunun ne olduğunu asla bilemeyeceğiz diye düşünüyorum.”

Ve bize sorgulayıcı bir bakış attı.

Bize göz kulak olan bu üç yetiştikenden çok daha fazla şey bildiğimizin bir kez daha farkına vardım. Ama her şeyi açıklamaya nasıl başlayacağımı da açıklamam durumunda bize inanıp inanmayacaklarını da bilmiyordum.

“Normalde,” dedim onun yerine, “bir maceranın sonunda pasta olur. Ve sıcak çikolata. Ve bu maceranın diğerlerinden farklı olması için bir neden göremiyorum.”

Fosil Hanım, doktorun mutfağına doğru aceleyle giderken “Ocağı su koyayım,” dedi. Bu arada Doktor da çantasını topluyordu. Jenny düşünceli düşünceli pencereden dışarıya, son yangınların da nihayet kontrol altına alındığı kasabaya baktı.

Kasaba halkının bu yıkıcı gecenin maliyetini hesaplamaya başladıkları duyulabiliyordu

Doktor Deryadeniz, mutfağa doğru giden sahil tarayıcısının arkasından seslenerek “ekmek kabında bir miktar kuru meyveli kek olması gerekiyor,” dedi.

Yüreğim ezildi. *Kuru meyveli kek* mi?

“Masada yer açmam lazım,” diye ekledi doktor. “Herbie, Violet, belki bana yardım edersiniz?”

Ve böylece, doktorun masasını kaplayan kâğıtları ve çizelgeleri dikkatlice toplayıp yakındaki bir tahta kutuya koyduk.

Belgelerin ne kadar eski olduğunu gören Violet, “Bunlar nedir?” diye sordu.

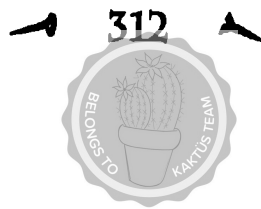
“Ludovic Festergrimm’in özel belgeleri,” dedi doktor. “Ya da onlardan geriye kalanlar. Bunlar yıllardır müzenin deposundaydı. Yakınlarda balmumu heykel galerisine gösterilen ilgiden sonra bir kez daha göz atayım diye düşündüm. Müzede küçük bir sergi hazırlasam mı dedim ama Tuhaf Deniz Kasabası’nın Festergrimm adını duymak isteyeceğinden şüpheliyim.”

Violet elindeki kâğıtlara bakarak “Bunlar Bay Ludo tarafından mı yazıldı?” dedi.

“Evet,” diye yanıt verdi doktor. “Elindeki sayfalar onun not defterlerinden birine ait. Ölümünden sonra ortaya çıkarılmıştı. Görebileceğiniz üzere, kızı bulunduğu andan itibaren onun hakkında bir sürü şey yazmış.”

Nefesim kesilerek “Bir dakika,” dedim. “Kızı *bulundu* mu?”

“Öyle söyledim ya,” diye yanıtladı doktor.

“Ama bir efsane olmasının asıl nedeninin onun asla bulunamaması olduğunu sanıyordum!” dedim. “O Kayıp Pandora. Tekrar Ortaya Çıkan Pandora değil!”

“O sonunda *kayboldu*, Herbie,” diye yanıt verdi doktor. “Cehenyol’a düştü ve bir daha onu gören olmadı. Ama ben başlangıçtan bahsediyorum, Ludovic Festergrimm’in, ya da Bay Ludo’nun yıllar önce Tuhaf Deniz Kasabası’na yaptığı ilk seyahatte onu ilk bulduğu anı kastediyorum.”

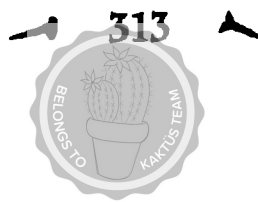
Onca şeyin ardından bu beklenmedik sürprizin beynimin gerçekten patlamasına neden olabileceğini düşündüm.

Violet kâğıtları bırakmadan yanıma oturup “Açıklamalısın, doktor,” dedi. “Lütfen.”

“Her şey kendi el yazısıyla o kâğıtlarda,” diye cevap verdi doktor. “Bay Ludo’nun dediğine göre, Tuhaf Deniz Kasabası’na ilk gelişinde yalnızdı. O buradayken, biri ona kasabanın altındaki gizemli tünellerden ve mağaralardan bahsetti, o da bunları kendi görmeye karar verdi. Herkesin umduğundan çok daha uzun bir süreliğine ortadan kayboldu. Ve tekrar geri döndüğünde, yanında küçük bir kız vardı. Onu karanlıkta yalnız bir hâlde bulduğunu ve yüzeye getirdiğini söyledi. Onu tekrar sağ salim görmekten çok mutlu olacak anne ve babasını bulmayı umdu. Ama anlaşıldı ki...”

“Anlaşıldı ki ne!? ” deyiverdim.

“Anlaşıldı ki, Herbie, annesi ya da babası yoktu,” diye cevap verdi Doktor Deryadeniz. “Küçük kızı daha önce kimse

görmemişti. Tuhaf Deniz Kasabası'ndaki herkes için tam bir yabancıydı.”

O sırada Fosil Hanım, elinde çayla (sıcak çikolata değil!) ve gelmiş geçmiş en kuru meyveli kekle içeri girdi (Yuuuh!)

“İyi ama kız nereli olduğunu söylemedi mi?” diye sordu Violet. Doktor Deryadeniz omuz silkti.

“Söyleyemezdi,” diye açıkladı. “Ya da kimsenin anladığı bir dilde konuşmuyordu. Yazılanlar da çok açık değil. Öyle ya da böyle, Bay Ludo sonunda onu evlat edinip adını da Pandora koydu. Ondan sonra onu her yıl Tuhaf Deniz Kasabası'na ve muhtemelen başka yerlere yaptığı gezilere Ludovic Festergrimm'in Mekanik Harikaları gösterisinin bir parçası olarak götürdü ve kızı sanki kurmalı bir cihazmış gibi giydirdi. Yine de biraz garip.”

Jenny, geri gelip bize katılarak “Ne bakımdan?” diye sordu.

Doktor, bir dilim meyveli kek alıp çayına batırırken “Eh, Bay Ludo'nun tarihleri birbirini tutmuyor,” dedi. Kek o kadar kuru görünüyordu ki bir seferde kupadaki bütün çayı çekmediğine şaşırmıştım!

“Bay Ludo onu ilk bulduğunda,” diye devam etti, “kız yaklaşık sekiz yaşında olarak tasvir ediliyor. Bay Ludo onu her kış Tuhaf Deniz Kasabası'na getirmeye devam etmiş gibi görünüyor. Ama on yıl sonra kaybolduğunda, o gün orada olan insanlar tarafından da hâlâ yaklaşık sekiz yaşında diye tarif edilmiş.”

Küçük dilimi yutmuş bir şekilde Vi'ye baktığımda Vi'nin zaten bana hayret içindeki gözleriyle baktığını gördüm.

Meyveli keki şüpheli bir şekilde süzen Fosil Hanım, “Ah, o eski evraklar daima biraz karışık olur. Bir hata olmalı,” dedi.

“Sende konuyu açıklığa kavuşturabilecek evraklar var mıdır, Fosil Hanım?” diye sordum.

“Muhteşem büyük büyük büyükbabandan kalan?” diye ekledi Violet. “Felix Fosil? O da bu hikâyenin çok önemli bir parçasıydı, değil mi? Ve senin de ailenin gerçekten gurur duyması gereken birisi.”

“*Felix Fosil* mi?” dedi Doktor Deryadeniz. Fosil Hanım’ın dikkate değer bir atasının olduğuna şaşırılmış görünüyordu. “Bütün bunlar ne anlama geliyor?”

Ve Violet, Fosil ailesinin en dikkate değer üyesinin hem yıllar önce Festergrimm’in Tuhaf Balmumu Galerisi’ni açan kişi hem de bir kurmalı düzenek ustası olduğunu çabucak açıkladı.

Violet sözünü bitirdiğinde Fosil Hanım temkinli bir tavırla “Bazı eski evraklar var,” diye itiraf etti. “Ayrıca not defterleri ve çeşitli şeyler. Ve Felix’in çok güzel bir portresi de. Sana gösterebilirim, Doktor.” Ardından bir fikri test edercesine “Belki...” diye ekledi, “belki onları müzen için istersin?”

“Kesinlikle!” dedi büyük bir şaşkınlık içindeki Doktor Deryadeniz. “Sonuçta bir sergi için yeterli malzemem olacakmış gibi görünüyor.”

Violet, daha rahat konuşabilmemiz için Erwin ile benim önümüzden müzenin ana salonuna doğru giderken “Gizemler

sürece değil. Yılanbalık'ın bir sonraki hamlesi ne olursa olsun, Violet Parma, onu durdurmak için orada olacağız, yoksa benim adım Herbert Limon değil (ki öyle). Ve hepsi bu kadar.”

Bu dediklerim kulağa cesurca geliyor muydu? Umanım gelmiştir. Çünkü bundan sonra ne olursa olsun, baş düşmanımız Tuhaf Deniz Kasabası'nın altındaki gölgelerde nasıl bir karanlık işe kalkışırsa kalkışsın, bir şey çok açıktı: Onu durdurma işi, gerçekten de bize düşecekti.

Bu, gelmiş geçmiş en muhteşem ve en tehlikeli macera olsa bile.

SON

FESTERGRIMM 'i

sevdiniz mi? Herbie ile Violet'in
yeni macerası için Tuhaf Deniz
Kasabası'na geri dönmek
istiyorsanız sayfayı çevirin:

MERMEDUSA

MERMEDUSA

ön okuması için
karekodu telefon
kameranıza okutunuz.

**Yeni kitap önerimiz için
karekodu telefon
kameranıza okutunuz.**

